,958

EVPHORIONIS FRAGMENTA

SCRIPSIT

FELIX SCHEIDWEILER
COLONIENSIS

BONNAE
TYPIS CAROLI GEORGI TYPOGRAPHI ACADEMICI
MCMVIII

EVPHORIONIS FRAGMENTA

DISSERTATIO INAVGVRALIS

QVAM

CONSENSV ET AVCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS

IN

VNIVERSITATE FRIDERICIA GVILELMIA RHENANA

AD

SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

FELIX SCHEIDWEILER

COLONIENSIS

BONNAE

TYPIS CAROLI GEORGI TYPOGRAPHI ACADEMICI

MCMVIII

DE DISSERTATIONE PROBANDA AD ORDINEM RETTVLIT

A. ELTER

ANTONIO ELTER

SACRVM

PROLEGOMENA.

Temerarium fortasse post Meinekium, summum omnium consensu philologum, iuvenem artis philologicae rudimentis recens imbutum fragmenta Euphorionis denuo edenda suscepisse. Neque unquam mihi in opinionem venire potuit me Meinekii de Euphorione merita adaequaturum esse, qui, quotquot indagare potuit fragmenta, summa diligentia collegit, magno ingenii acumine et emendavit et explicavit, in dissertatione denique de vita et scriptis Euphorionis sicut in toto opere conficiendo tanta usus est non solum doctrina sed etiam copia enarrandi, ut editio eius vel lectu iucundissima sit. Tamen, cum et nova fragmenta post eam nonnulla innotuissent (7, 18, 24, 25, 33, 52, 62, 95, 97, 122, (142), 153, 155, (157)), e quibus ea, quae e libri membranacei quinti p. Chr. saeculi reliquiis Berolinensibus edidit Ud. de Wilamowitz (B(erl.) Kl(assikertexte) V 1, p. 57 sqq.), et amplissima sunt omnium et maximo ad artem Euphorionis cognoscendam momento, et viri docti post Meinekium haud pauca de Euphorionis vita, fragmentis, apud posteros auctoritate contulissent, ipse denique me nonnulla melius expedire posse crederem, non prorsus inutilem operam meam futuram esse putavi.

De vita Euphorionis testimonia collegi, agere supersedi, non quo omnes difficultates, quae huc pertinent, sublatas esse crederem, sed quia novi nil afferre poteram, ab aliis dicta repetere nolebam[1]. De argumentis, quae enucleari possunt,

1) Cfr. nunc Skutschium in Paulyi-Wissowae encyclop. real. s. v. Euphorion.

singulorum operum fragmentis praemisi. Quae poetis scriptoribusve antecedentibus debet Euphorio, quaeque posteriores ab eo mutuati sunt, ad singula fragmenta adnotavi. Sed quaerendum est, quam longe pateat imitatio Euphorionis apud posteriores, et quid inde ad memoriam eius locupletandam lucrari possimus.

Lycophronis Alexandra num hic respicienda sit, dubium est. Difficillima enim quaestio, utrum Lycophroni tragico an scriptori cognomini posteriori adscribenda sit Alexandra, multum abest, ut profligata sit. Quaestionis cardo non tam in versu 1229 vertitur, ubi poeta Romanos dicit adepturos esse γῆς καὶ θαλάσσης σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν, quamquam et hic versus ante primi belli Punici finem qui scribi potuerit, aegre intellegitur, quam in versibus 1435—1450. Cassandra de certaminibus inter Asiam et Europam commissis disserens Alexandrum Magnum sine dubio significat, qui Persarum regnum eversurus sit. De proeliis enim successorum Alexandri deque Pyrrho, quae est sententia Holzingeri (praef. editionis p. 57 sqq.), haec accipi nequeunt. Quorum contentiones bellis inter barbaros Graecosque gestis nequaquam adnumerari possunt. Iam versu 1446 sqq. legimus:

ᾧ δὴ μεθ' ἕκτην γένναν αὐθαίμων ἐμός,
εἷς τις παλαιστής, συμβαλὼν ἀλκὴν δορὸς
πόντου τε καὶ γῆς κεὶς διαλλαγὰς μολὼν
πρέσβιστος ἐν φίλοισιν ὑμνηθήσεται,
σκύλων ἀπαρχὰς τὰς δορικτήτους λαβών.

ᾧ referendum est ad Γαλάδρας τὸν στρατηλάτην λύκον i. e. Alexandrum. Iam quid verbis μεθ' ἕκτην γένναν facias, nescis. Neque enim γέννα annum potest significare, ut Holzinger vult, neque Wilamowitzii interpretatio, qui μεθ' ἕκτην γένναν αὐθαίμων ἐμός vertit „mihi post sex generationes cognatus", ita, ut denotetur is, qui cum Alexandrae generis conditore i. e. Iove propinquitate coniunctus sit, stare potest, ut Holzinger l. c. p. 53 sqq. demonstravit. Itaque Beloch (Hist. Gr. III 2 p. 478 sqq.) Γαλάδρας λύκον in universum de rege quolibet Macedonum explicat i. e. de Alexandro et successoribus eius. Sequitur, ut, quae narrantur v. 1446 sqq., spectent ad T. Quincti Flaminini cum Philippo III. bellum, ita ut Ly-

cophro tragicus scriptor carminis esse nequeat. Scheer ante v. 1446 lacunam statuit, ut mecum per litteras communicavit; quae sequuntur, ad certamen nobis ignotum pertinere dicit; utrumque fortasse recte. Sed, num versibus, qui interciderunt, res descripta fuerit, quae sex generationibus poetae tragici aetatem praecederet Alexandrique temporibus multo antiquior esset, perquam dubium videtur. E singulis inter Alexandram Euphorionemque similitudinibus non certo concludi potest, id quod Skutsch (enc. real. s. Euphorion p. 1185 sq.) facere conatus est, uter utrum imitatus sit. Neque enim e. g. e Lycophr. v. 1340 τοὺς Μοψοπείους αἰθαλώσασαι γύας causam sive argumentum Mopsopiae carminis Euphorionem sumpsisse cum aliqua probabilitate colligi nèque contendi potest Lycophronem Μοψοπείους — γύας Euphorioni debere, si quidem constat Lycophronem Mopsopiae nomen a Mopsope repetivisse (733), Euphorionem vero teste Suida a Mopsopia, Oceani filia. Singulos locos enumerant Knaack ann. Fleckeis. 137 (1888) p. 145 sqq., Schultze Euphorionea (diss. Argentorat. 1888) p. 5—18.

Nicander ab Euphorione voces plerumque rariores mutuatus est (cfr. fr. 38, 3; 127; 158; 172; 174; 178; 180). In rebus describendis num Euphorionem secutus sit, ambiguum est, cfr. adn. ad fr. 10; 35; 105; 133. Notabile est utrumque poetam Hyacinthum scripsisse.

Parthenius fabulas Euphorioneas ter respicit in narr. amat. (fr. 4; 22; 23), eodem narrandi genere eum usum esse docet testim. 9, imitationis Euphorioneae in frgm. eius pauca vestigia supersunt (cfr. adn. ad frgm. 60; 114; 133 Euph.).

Notum est Ciceronem poetas aevi sui recentiores cantores Euphorionis vocare (testim. 13). Respicere videtur Catullum et Cornelium Gallum.

Catulli carm. 64 e Graeco epyllio versum esse post alios nuper contendit Reitzenstein (Herm. 35 p. 73 sqq.), argumentis nixus non ita levibus. Quae si vera est coniectura, inter poetas Alexandrinos, qui laudem Catulliani exempli a se conscripti aucupantur, ante alios in censum venit Euphorio, cuius fr. 147 Catullum v. 30 „Oceanusque, mari totum qui amplectitur orbem“ vertisse scite observavit Bergk (op. II p. 683, 84). Versus enim 111 exemplum, quod Cicero attulit (ad

Attic. VIII 5, 1) πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμήναντα nullo auctoris nomine munitum est, ita ut eodem iure, quo Callimachi Hecalae, Catulliani epyllii auctori adscribi possit. Accedunt alia. Apollinem nuptiis Pelei et Thetidis interesse noluit poeta (v. 299), commotus scilicet castigatione Platonis in Rep. II 383 B, ut recte adn. Reitzenstein p. 88 sq. Rei publicae autem Platonis operam dedisse Euphorionem docemur fr. 152. Imitatio Hesiodea et in singulis verbis conspicitur (Reitzenstein p. 85, 1; 101, 4; 102, 1) et in totius carminis compositione. Eodem enim modo, quo in Scuto Hesiodi enarrationi pugnae Herculis et Cycni interponitur descriptio imaginum in scuto Herculis depictarum, ita nuptiarum Pelei et Thetidis expositio interrumpitur descriptione vestis purpureae lectum tegentis genialem (v. 49 sq.), quae Ariadnae et Bacchi nuptias adumbrabat (Reitzenstein p. 102). Hesiodum autem quanti fecerit Euphorio, infra videbimus (cfr. etiam fr. 74; 104; 131). Euphor. fr. 178 Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος (cfr. Δ 423) fortasse componi potest cum Catulli v. 270 „horrificans zephyrus". Sed ut Catullus carmen ipse composuerit, Alexandrinorum vestigia ubique sequitur: id certe Reitzenstein demonstravit, et ut aliorum ita Euphorionis, a quo etiam pendere videtur in Ariadnae questibus et nuptiis describendis. Occurrit enim in Dionysi Euphorionis fragmentis Ἄκτιος Αἰγεύς (15), quem vix alio modo in hoc carmine inducere poterat poeta atque Catullus in epyllio. Videtur igitur descripsisse Ariadnam a Theseo relictam, Theseum oblivione a Iove inmissa paterna neglegentem mandata, Aegeum ob id in mare se praecipitantem, Bacchum denique advolantem ad nuptias cum Ariadna faciendas. Sic etiam explicari potest magna vers. 158 sq. cum Nonni D. 47, 390 sqq. similitudo (cfr. Maass Herm. 24 p. 528 sq.), quae fortasse ad Euphorionem communem Catulli et Nonni fontem referenda est. Neque neglegendum est Nonnum in hac ipsa Ariadnae nuptiarum descriptione adludere ad Euphor. fr. 102, quod etiam Alciphro ep. III 1 respicere videatur, Alciphronem vero sub finem eiusdem epistulae haud fortuito cum Catullo congruere (cfr. μειδιᾷ θαλάττης τῆς γαληνιώσης χαριέστερον — τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ὁ πόντος καταλαμπόμενος cum Catulli v. 269 sqq., Ellis ad h. l.).

Certius de Gallo iudicare possumus. Quem Euphorionis epyllia, ut videtur, in sermonem Latinum transtulisse docent testim. 15—17. Accedunt Verg. ecl. VI vss. 64 sqq., ubi Vergilius sine dubio respicit prooemium Galli ex Euphorione expressum (Skutsch Aus Vergils Frühzeit S. 43, falso de hoc loco iudicat Immisch ann. Fleck. suppl. XVII p. 149 sq.):

Tum canit, errantem Permessi ad flumina Gallum
Aonas in montis ut duxerit una sororum
utque viro Phoebi chorus adsurrexerit omnis;
ut Linus haec illi divino carmine pastor
floribus atque apio crinis ornatus amaro
dixerit „hos tibi dant calamos, en accipe, Musae,
Ascraeo quos ante seni, quibus ille solebat
cantando rigidas deducere montibus ornos.
his tibi Grynei nemoris dicatur origo,
ne quis sit lucus, quo se plus iactet Apollo.“

Huius loci sententia ut recte perspiciatur, omnis Hesiodi Euphorionei memoria procul habenda est (recte Skutsch l. c. p. 44 adn., contra Schanz Hist. litt. Lat. II 1 p. 145 sq.). Euphorio ipsius fit successor Hesiodi. Errat in regionibus Hesiodo patriis; Hesiodi syringem ei dat Linus, qui et ipse Heliconem incolit (Paus. IX 29, 6) et ut antiquissimus poeta atque inventor poesis (Philochorus fr. 189 FHG I p. 415, Dionys. Scytobr. ap. Diodor. III 67, 1, alii) huic muneri aptissimus fuit, canit de nemore Gryneo ibique ea, quae Hesiodus de Calchae Mopsique certamine narraverat (fr. 160 Rz.), collocat (fr. 114). Sed putasne Euphorionem huius parvi carminis causa tantum prooemium molitum esse et propter solam argumenti similitudinem Hesiodi syringem sibi datam finxisse? Descriptio nemoris Grynei sine dubio particula fuit carminis amplioris, qualia componere Euphorio consueverat. Sed quid Hesiodo cum hoc carmine? Ut dicam, quod sentio, Hesiodus Euphorioni princeps habebatur, qui carminum genus a se quam maxime cultum i. e. epylliorum, quae dicunt, adhibuisset. Epyllion est ἀσπίς nobis servata, quam genuinam videtur putasse Euphorio, sicut fecerunt Stesichorus, Apollonius Rhodius, Megacleides (cfr. argum. Scuti). epyllia fuisse videntur etiam alia Hesiodi poemata, quorum nos nihil nisi frgm. tenemus

(Κήυκος γάμος, Ἐπιθαλάμιον, Θησέως εἰς Ἅιδου κατάβασις). Iam apparet, cur verisimile esse iudicem Euphorionem potissimum Scuti Hesiodei compositionis artem imitatum esse eumque in ea re Catullo exemplo fuisse.

Etiam in elegiis Euphorionis vestigia secutus esse videtur Gallus. Euphorionis enim frgm. 41 a Propertio imitatione expressum videmus II 34, 91 sq.

Et modo formosa quam multa Lycoride Gallus
mortuus inferna vulnera lavit aqua.

Schultze l. c. p. 54 sq. bene coniecit Gallum, quae verba Euphorio de saucio Adonide usurpasset, in elegis de se infelici amore afflicto ipsum adhibuisse (quo ducit etiam Verg. ecl. X, ubi, quae de Adonide moriente cecinerat Theocritus, ad Gallum translata apparent) eumque locum obversatum esse Propertio.

Vergilius num in caede Laocoontis filiorumque eius describenda Euphorionem secutus sit, non constat; omnino enim, num Laocoontis Euphorio mentionem fecerit, nescimus, vid. adn. ad frg. 80. Tamen versus 201 „Laocoon ductus Neptuno sorte sacerdos“, qui Euphorionis tantum narratione (fr. 80) explicatur, huic deberi videtur. Etiam alio loco se Euphorionis versionem cognitam habere tecte significat. V. II 34 enim illud „dolo“ nisi Euphorionis fr. 65 comparato intellegi nequit.

De Ovidii imitatione Euphorionea agunt Rohde (Gr. Roman p. 127, 1) et Schultze l. c. p. 19 sqq. Euphorio initio Hyacinthi duas de hyacinthi origine fabulas affert, quas coniunctas legimus apud Ov. Met. X 206 sqq. et XIII 394 sqq. „rubefactaque sanguine (Aiacis) tellus *purpureum* viridi genuit de caespite florem, qui prius Oebalio fuerat de vulnere natus.“ Met. XII 159 sqq. otium Graecorum Nestorisque fabulationes non sine Euphorionis exemplo descripsisse videtur, cfr. v. 159 „sed *noctem* sermone trahunt“ cum frgm. 73 et v. 556 sqq. „Mira Periclymeni mors est. cui posse figuras sumere, quas vellet, rursusque reponere sumptas Neptunus dederat, Nelei sanguinis auctor“ cum fr. 74. Consentit cum Euphorione in Orionis ortu describendo (fast. V 495—536 ∾ fr. 120), mortem aliter narrat (fast. 537—544 ∾ fr. 121). In aconiti origine narranda (Met. VII 408—419) num Euphorione (fr. 35) usus

sit, dubitari potest. Certe nominis explicationem non ab Aconis colle, sed a dura herbae caute repetit. Ibidis v. 545/46 procul habendi. Non enim fratrem, ut apud Euphorionem (fr. 22), sed filium patri Harpalyce edendum proponit. Sed heroid. VIII 72 Euphorionem secutus Athenas Mopsopiam urbem appellasse videtur, cfr. tamen Callim. fr. 351 et Tibull. I 7, 54.

Quintam denique heroidem ad Euphorionis exemplum conscriptam esse coniecit H. Wulfius „De V heroidis Ovidianae fontibus“ (Journal d. Minister. für Volksaufkl. 1891, Januar). Argumenta eius satis levia. Detexisse sibi visus est quasdam inter Lycophronem et V Ovidi her. similitudines: apud utrumque Oinonen fatidicam fuisse non commemorari (sed cfr. Lycophr. v. 57), apud utrumque vocari Helenam adulteram (Ov. 125, Lycophr. 131, 820) et iuvencam (Ov. 117, Lyc. 102), utrumque Helenam compluriens raptam esse dicere (Ov. 132, Lyc. 146). His igitur confisus congruentiis sic argumentatur. Ovidium Lycophrone ipso usum esse se non credere, probabile igitur esse eum imitatorem quendam Lycophronis adhibuisse. Atque verisimillimum videri hunc Lycophronis imitatorem, Ovidii vero auctorem fuisse Euphorionem, quem Alexandro de Oenona et Paride exposuisse putat. Alexandrum vero eum carmen inscripsisse (non Paridem) ad exemplum Alexandrae Lycophronis. Quod autem unicum Alexandri fragmentum de Solis, urbe Paridis temporibus multo recentiore agit, id eo explicat, Euphorionem more poetarum Alexandrinorum digressiones, quibus res futuras denotaret, admittere potuisse. Attuli haec, quia leguntur in ephemeride, quae non ita facile comparari potest, refutare ea non est necesse.

Dionysius Periegeta fortasse Euphorionis de aconito narrationem (fr. 35) secutus est v. 788 sqq. καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον, ἔνθ' ἐνέπουσιν οὐδαίου Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον χερσὶν ἀνελκόμενον μεγαλόφρονος Ἡρακλῆος δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν, τὸν μὲν ἐδέξατο γαῖα καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἐφύτευσεν. Praeterea, quae adn. ad. fr. 147, conferenda sunt.

Nonnum Dionysiacorum bonam partem ad Euphorionis Dionysi exemplum instituisse credi poterat, antequam fr. 33 inveniretur. Nunc eum vel in triplici Bacchi origine adum-

branda ab Euphorione discessisse videmus (cfr. praef. Dionysi). Hinc apparet, cur Maassii opinioni, qui, ubicumque frgm. Orphica quaeque cum iis cohaerent cum Nonno plane consentirent, Euphorionem Nonno subesse coniecit (Orpheus p. 119, cfr. adn. 167), accedere nequeam. Tamen satis multi restant loci, qui Nonnum Euphorionis carmina imitatum esse produnt. Sic Lobeck in diss. de morte Bacchi I p. 13/14 observavit versum D. XIII 186 totum ex Euphorione (fr. 106) petitum et v. XLVII 668 ad exemplum fr. 17 fictum esse. Meineke fr. 99 comparavit cum D. XLIV 1, Nonni de natalibus Orionis fabulam (XIII 96 sqq.) ex Euphorione expressam videri ad fr. 120 adnotavit. Rohde (Gr. Rom. 506, 2) Nonnum XVIII 36 sq. Euphorionem (fr. 134) secutum Phlegyas populum insulanum fecisse monuit. Praeterea cfr. adn. ad. fr. 95, ad fr. 13, 2; 16; 21; 38; 62, 11; 83; 102; 109; 121; 165, et quae dixi praef. p. 8.

Apud Triphiodorum denique, Nonni asseclam, vestigia imitationis Euphorioneae inveniri credo. Cui ἅλωσιν Ἰλίου scribenti pro fonte principali fuerunt Quinti Posthomerica, a quo tamen haud paucis locis consulto deflexit. Quae discrepantiae ad auctores suos referendae sunt: eo consistit omnis Triphiodori fontium investigatio.

Quam maxime autem a Quinto discedit Triphiodorus in Sinonis fraude describenda. Apud illum Troiani Sinonem iuxta equum conspiciunt, cruciatibus, quo consilio Graeci equum construxerint, ex eo extorquent, audiunt equum Argivos Palladis in honorem fabricatos' esse, quo iram eius averterent, se sacrificio felicis reditus causa destinatum manus Graecorum effugisse (XII 353—386). Multo melius Thriphiodorus. Troianis de equo deliberantibus apparet Sino toto corpore flagellis ulcerato. Implorat clementiam Priami. Graecos se ita mulcasse, quia non voluisset fugere, sed, ut manerent, monuisset. Deinde a Priamo interrogatus de equo exponit v. 295 sqq.:

ἵππον δ' Ἀργείοισι παλαίφατον εὗρεν Ἐπειός·
εἰ μὲν γάρ μιν ἐᾶτε μένειν αὐτοῦ ἐνὶ χώρῃ,
Τροίην θέσφατόν ἐστιν ἑλεῖν πόλιν ἔγχος Ἀχαιῶν·
εἰ δέ μιν ἁγνὸν ἄγαλμα λάβῃ νηοῖσιν Ἀθήνη,
φεύξονται προφυγόντες ἀνηνύστοις ἐπ' ἀέθλοις.

Itane vero? Graeci ut equum construxerint, quo ad Troianorum arbitrium recideret, utri vincerent? Melius erat armis decertare quam de victoria tam temere periclitari. Hoc ut crediderint Troiani? Iam confer Vergilium, ubi omnia bene procedunt. Graecos equum statuisse dicit Sino, quo Minervam ob Palladii raptum iratam placarent, tam immensam vero molem eduxisse, ne a Troianis recipi intra moenia posset, nam si reciperent, victuros esse, si violarent, perituros (Aen. II 183—94). Quid Triphiodorus? Ex Vergili argumentatione ultimam atque gravissimam partem selegit, quae tamen per se nihil valet. Vergilium secutus est etiam v. 283 sqq. (cfr. Aen. II 147 sqq.). Sed Sinonem se ipsum flagellis verberasse apud Vergilium non inveniebat. Neque verba 273 sq. οὕνεκα φεύγειν οὐκ ἔθελον σὺν τοῖσι, μένειν δ' ἐκέλευον ἑταίρους decent Sinonem, hominem gregarium. Iam frgm. 79 docemur apud Euphorionem Ulixem Sinonis partes sustinuisse. Monui in adn. Ulixem se ipsum mutilasse videri, quo fidem Troianorum sibi conciliaret. En fons Triphiodori. Thriphiodorus, quae de Ulixe Euphorio narraverat, ad Sinonem transtulit, verba 273 sq., quae Ulixi unice conveniunt, male Sinoni dedit. Euphorionis atque Vergilii ope, ne idem referret atque Quintus, consecutus est. Fortasse etiam, cum de equo diceret ἱππείην ἔσπευδον ἐς ὁλκάδα (185) fr. 78 respexit (Knaack Fleckeis. ann. 137 (1888) p. 148, 3).

Non ita multum profecimus hac inquisitione, neque exspectandum erat in scriptore, cuius nihil nisi fragmenta servata sunt. Eandem ob causam difficillimum est de genere eius scribendi, de argumentorum tractatione, de facultate poetica iudicium ferre. Nonnihil adiuvamur testimoniis antiquorum (8—11), qui ei obiciunt obscuritatem dictionis, glossarum cupiditatem, nimiam in summi argumenti progressu exponendo brevitatem, in minutiarum descriptione ambages maximas. Quae omnia bene explicata sunt atque illustrata a Meinekio An. Al. p. 30 sqq. Omnino Euphorionem apparet non ex abundantia facultatis poeticae sed multo cum labore carmina conscripsisse ex imitatione atque respectu poetarum antecedentium. In elocutione quantopere a prioribus, Callimacho inprimis pendeat, cum cetera tum frgm. Berolinensia (62, 95)

ostendunt, id quod Wilamowitz bene demonstravit. Sed ut in verbis optimum duxit poetas imitari probatos, ita in rebus nova utique aut nova saltem ratione ea, quae ab aliis tractata erant, canere voluit. Huc pertinet licentia, qua in fabulis mutandis, contaminandis vel etiam inveniendis usus est, a multis illa quidem exagitata (fr. 4; 21; 82; 106; 124; 126; Skutsch enc. real. p. 1182). Idem studium in Chiliadum apparet compositione, qua eum Callimachi Aetia superare voluisse in argumenti explicatione monui, idem denique in epylliorum genere, quod priores poetae Alexandrini satis raro adhibuisse videntur, quam maxime colendo. Hoc epylliorum studio allexisse videtur poetas Romanos non minus quam doctrina mythologica et fabulari, qua referta erant poemata eius; doctrina placuisse videtur Nonno atque Triphiodoro, obscurarum vocum multitudo Nicandro.

Pauca, quae cum antecedentibus aliquo modo cohaerent, mihi addenda sunt. Videmus magnam partem titulorum Euphorionis nominibus constare propriis, cfr. Ἀλέξανδρος, Ἀπολλόδωρος, Ἀρτεμίδωρος, Δημοσθένης, Ἱππομέδων, Ξένιος, Πολυχάρης. Proclivis erat suspicio haec esse amicorum nomina, quibus carmina dedicarit Euphorio (Meineke p. 16, Schultze Euphorionea p. 19 sqq.). Attulit Meineke Crinagoram Parthenii, de Antipatro Antigoni et de Hermea Philetae dubitari potest, nec minus de Philetae Telepho, quem Rohde (Gr. Roman p. 74, 3) de Philetae patris nomine inscriptum dicit, cfr. Susemihl h. l. Al. I 177, 19. Apud Euphorionem autem etsi non nego hoc illud nomen proprium ita explicandum esse, tamen de omnibus id valere nego. Sed altius repetendum est. Scripsit Crates epigramma in Euphorionem (testim. 8), quod quamquam recondita eius vis tota est in cavillandis spurcissimis Euphorionis amoribus, tamen recte, quantum videmus, de Euphorionis poesi iudicat. Incipit:

Χοιρίλος Ἀντιμάχου πολὺ λείπεται, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
Χοι ρίλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος.

Ad genus dicendi haec spectare non possunt. Qua in re multo magis ad exemplum Antimachi quam Choerili se applicuit Euphorio. Porro imitationis Antimacheae apud Euphorionem vestigia nonnulla (cfr. fr. 21; 27; 28; 69), Choerileae

nulla sunt. Quid igitur Crates voluit? Posteriores, si de Antimacho dicunt, non tam Thebaidem respiciunt quam Lyden. Ad Lydes, carminis elegiaci, exemplum Aetia Callimachi composita erant, quae eo tantum differebant, quod fabulae, quae narrabantur, non cum propriis poetae casibus coniunctae erant (cfr. Jacoby, Mus. Rh. 60 p. 48). Iam si reputamus Euphorionem nullam elegiam (Jacoby l. c. 69, 3) scripsisse videri, nullum pentametrum in fragmentis eius inveniri, in carminibus denique, quae ad Aetiorum similitudinem composuit, heroico non elegiaco usum esse metro, non iam dubium esse potest, cur eum contemptorem Antimachi vocarit Crates. Asseclam vero Choerili simili de causa eum dici postulamus. Choerilus autem eo notabilis est, quod epos historicum in litteras Graecas induxit. Probabile igitur est etiam Euphorionem carmina composuisse historica, non μεγάλα quidem βιβλία, sed quibus singulas res, quae proposito convenirent, seligeret, reliqua transcursu attingeret[1]). Quibus adnumero Alexandrum et Apollodorum. Illo de Alexandro Magno actum esse verisimile facit Solorum, urbis Ciliciensis, commemoratio (fr. 1). Ibi enim Alexander aliquantum commoratus est; inde expeditionem fecit contra Cilicienses (Arriani anab. II 5, 6). Reversus ἐν Σόλοις θύσας τε τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ πομπεύσας αὐτός τε καὶ ἡ στρατιὰ πᾶσα καὶ λαμπάδα ἐπιτελέσας καὶ ἀγῶνα διαθεὶς γυμνικὸν καὶ μουσικὸν Σολεῦσι δημοκρατεῖσθαι ἔδωκεν. Iam, si quaeris, quo consilio Alexandri res gestas exposuerit Euphorio, alterum eum esse Achillem probare voluisse crediderim. Sic Choerilum, Anaximenem, Agidem ut novum Dionysum celebrasse Alexandrum probabilis est coniectura Koeppi (De Gigantomachiae in poeseos artisque monumentis usu, Bonn. 1883, p. 48). Quam libenter vero cum Achille se comparaverit Alexander, notum est, cfr. Plut. Alex. 5, Arriani an. I 12. Itaque huc refero fr. 92, cui fortasse adiungenda fr. 93 et 94. Similis fuit Apollodori condicio. Frgm. 4/5 agitur de Cyzico, a quo

---

1) Videtur haec carmina, quae a reliquis poetis Alexandrinis ei opprobrio data esse probabile est (cfr. rixam Apollonii et Callimachi), Choerili auctoritate saepius defendisse, sicut etiam epyllia ad Hesiodum eius generis inventorem rettulit. Hinc explices Crateteum εἶχε διὰ στόματος.

Cyzicus urbs nomen deduxisse putabatur. Cyzicenum vero Apollodorum, ducem Atheniensium, commemorat Plato Ionis p. 541 C. Quadrat axonum mentio (fr. 6), quadrat etiam nomen Λειοφόωντος, quod ego in Κλειοφόωντος mutandum esse censeo. Cleopho enim Atheniensis fuit contionator belli Peloponnesiaci temporibus satis magnae auctoritatis. Longe alia ratio est Hippomedontis, de quo in Thracis argumento exponendo disputabo. Sed Artemidori, Demosthenis, Xenii, Polycharis argumenta nescimus.

In fragmentis ordinandis eam rationem secutus sum, ut primo loco exhiberem ea, quae certo aut maiore cum probabilitate singulis operibus adscribuntur, deinde ea, quae ad certos fabularum orbes referri possunt (de Hercule fr. 59—63, de Troicis fr. 63—83, de Argonauticis fr. 84—91), tum ea, quae minore cum probabilitate carminibus antea tractatis adscribi possunt (92—94 Alexandro, 95—97 Ἀραΐς, 98—100 Dionyso, 101—104 Hesiodo, 105—112 Mopsopiae). Sequuntur fr. 113—115 ad vates claros pertinentia. Ad mythologiam vel historiam fabularem pertinent fr. 116—138. Sequuntur geographica ordine alphabetico (139—147), tunc ea, quae pedestri sermone conscripta fuerunt (148—152), lexicographica ordine alphabetico (153—184), dubia.

Subiungam conspectum codicum eorum scriptorum, qui plura Euphorionis fragmenta exhibent.

Anthologia Palatina (ed. Stadtmueller)
P = cod. Palatinus 23 (A librarius, C corrector)

Scholia in Apollonium Rhodium (ed. H. Keil)
L = Laurentianus XXXII 9

Scholia Aratea (ed. Maass)
{ A = Parisinus 2403 s. XIV
{ Ald. = ed. Aldina anni 1499
M = Marcianus 476 s. XI, ς cod. reliqui

Athenaeus (ed. Kaibel)
A = Marcianus s. X
Epitome { C = Parisinus 3056
{ E = Laurentianus LX, 2

Clemens Alexandrinus (ed. Stählin)
L = Laurentianus V 3 — Scholia leguntur in cod.:
P = Parisin. graec. 451 eiusque apographo M = Mutinens. III D 7

Etymologica
1. Etymologicum Genuinum
A = Vaticanus 1818 s. X
B = Laurentianus S. Marci 304 s. X, cfr. Miller, Mélanges de litt. Grecque Paris. 1868.

2. Etymologicum Magnum (ed. Gaisford)
M = Marcianus 530 s. XIII
V = Lugdunensis olim Vossii, cuius duae series siglis notantur Va et Vb. Va continet glossas usque ad ἁρμάτειον μέλος. V adhibetur, ubi sola exstat Va deficiente Vb

Scholia Euripidea (ed. Schwartz)
M = Marcianus 471 s. XII, T = Taurinensis B IV 13
A = Vaticanus 909 s. XIII, B = Parisinus 2773 s. XIII

Scholia Homerica (ed. Dindorf et Maass)
1. Iliadis
A = Venetus Marcianus 454 s. XI
B = Venetus Marcianus 453 s. XI
T = Townleyanus anni 1059
V = Victorianus 16
D = scholia, quae vocantur, Didymi

2. Odysseae
H = Harleianus 5674 s. XIII, T = Hamburgensis s. XIII/XIV
P = Heidelbergensis s. XIV, Q = Mediolanensis s. XIV

Scholia in Lycophronem (de codicibus et lectionibus benigne edocuit me Scheerius)
a) scholia: s = Marcianus 476
s^3 = Neapolit. II D 4
s^4 = ea, quibus Tzetzes usus est, scholia
s^6 scholia eius, qui Tzetzam interpolatus est
Tzetzae commentarius:
I. Prima editio (Isaaci Tzetzae), quae continetur cod. Parisino 2723 (a)
II. Altera (Iohannis Tzetzae) editio, continetur cdd.:
b = Vatic. 1306, γ 2 = Palat. 18, γ 1 = Ambros. 222

Scholia Nicandrea
1. Theriacorum (ed. H. Keil)
K = Vaticanus 305 s. XIII, G = Gottingensis 29 s. XIII
L = Lorrianus P = Parisinus 2403 s. XIII
R = Riccardianus 56 s. XV, V = Venetus 477 s. XIV
2. Alexipharmacor. (ed. Henr. Bianchi, studi Italiani di filologia classica XII p. 321 sqq.)
G = Gottingensis 29 s. XIII, R = Riccardianus 56 s. XV
P = Perizonianus 7 Λ s. XV

Scholia Pindarica
1. Olympiorum (ed. Drachmann)
A = Ambrosian. s. XII, eiusque apogr. R = Rehdigeranus
2. Nemeorum (ed. Abel)
B = Vaticanus 1312 s. XII exeuntis
D = Laurentian. XXXII, 52 s. XIV ineuntis
3. Pythiorum (ed. Boeckh) G = Gottingensis 1 s. XIII

Stobaeus (lectiones O. Hensii debeo liberalitati)
A = Parisin. 1984 s. XIII
M = Escurialensis Mendozae
S = Vindobonensis Sambuci
Trinc. = editio Trincavelli ex cod. Marciano expressa, cfr. Stob. III (ed. Hense) prol. p. XXIII

Scholia Theocritea (ed. Ahrens)
K = Ambrosian. 222 (scholia ed. Ziegler, Tubing. 1867)
P = Parisinus 2835 s. XIV
Gen.[a] et Gen.[b], duae interpretationes cod. Genevensis s. XV
3 = Vaticanus 38 s. XIV, 4 = Vatic. 1825 s. XIV
5 = Vatic. 42 s XIV, 10 = Vatic. Gaisfordi
M = Parisinus 2832 s. XIV (Triclinii)

Stephanus Byzantius (lectiones mihi benigne transmisit F. Jacoby)
R = Vratislaviensis (Rehdigeranus)
V = Vossianus F 20
P = Perusinus, A = Aldina
S = Seguerianus ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 281

De Euphorionis vita atque poesi testimonia.

Suidas Εὐφορίων Πολυμνήστου Χαλκιδεὺς ἀπ' Εὐβοίας, μαθητὴς ἐν τοῖς φιλοσόφοις Λακύδου καὶ Πρυτάνιδος καὶ ἐν τοῖς ποιητικοῖς Ἀρχεβούλου τοῦ Θηραίου ποιητοῦ, οὗ καὶ ἐρώμενος λέγεται γενέσθαι. ἐγεννήθη δ' ἐν τῇ ρκς' ὀλυμπιάδι, ὅτε καὶ Πύρρος ἡττήθη ὑπὸ Ῥωμαίων. καὶ ἐγένετο τὴν ἰδέαν μελίχρους, πολύσαρκος, κακοσκελής. τῆς δ' Ἀλεξάνδρου, τοῦ βασιλεύσαντος Εὐβοίας, υἱοῦ δὲ Κρατεροῦ, γυναικὸς Νικαίας στερξάσης αὐτόν, εὔπορος σφόδρα γεγονὼς ἦλθε πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν ἐν Συρίᾳ βασιλεύοντα καὶ προέστη ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐκεῖσε δημοσίας βιβλιοθήκης. καὶ τελευτήσας ἐκεῖ τέθαπται ἐν Ἀπαμείᾳ, ὡς δέ τινες ἐν Ἀντιοχίᾳ. βιβλία δ'αὐτοῦ ἐπικὰ ταῦτα· Ἡσίοδος· Μοψοπία ἢ Ἄτακτα· ἔχει γὰρ συμμιγεῖς ἱστορίας, Μοψοπία δ', ὅτι ἡ Ἀττικὴ τὸ πρὶν Μοψοπία ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς Μοψοπίας, καὶ ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικήν. Χιλιάδες· ἔχει δ' ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἀποστερήσαντας αὐτὸν χρήματα, ἃ παρέθετο, ὡς δίκην δοῖεν κἂν εἰς μακράν· εἶτα συνάγει διὰ χιλίων ἐτῶν χρησμοὺς ἀποτελεσθέντας. εἰσὶ δὲ βιβλία ε'. ἐπιγράφεται δ' ἡ πέμπτη χιλιὰς [περὶ χρησμῶν, ὡς διὰ χιλίων ἐτῶν ἀποτελοῦνται].

1. πολυμνήστου A (Parisinus gr. 2625), πολυμνήτου ceteri. — 2. De Prytanide cfr. testim. 5. — Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ Hephaestio p. 28, 14 Consbr. — 4. ρκ' A. — 7. Νικαίας Bernhardy, Νικίας vulgo. — 15. ἀττικὴν χιλιάδες B [Paris. gr. 2622] D [Bodleian.] E [Bruxellensis], ἀττικὴν χιλιάδι ε' V (Leidensis), ἀττικὴν χιλιάδα ceteri. — 16/17. ὡς — μακράν om. BVE. — 19. περὶ — ἀποτελοῦνται om. BVE, in mg. habet A.

2. Suidas Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς, ἐπῶν ποιητής — σύγχρονος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος κτλ.

3. Photius cod. 279 (Helladius) p. 532b 18 (= fr. 84) παρὰ Εὐφορίωνι τῷ φύσει μὲν Χαλκιδεῖ, θέσει δὲ Ἀθηναίῳ κτλ.

4. Academicorum philosophorum index Herculanensis p. 78, 20 (Mekler) inter discipulos Lacydae enumerat καὶ ⟨Τ⟩η-λ⟨εκλέα καὶ Εὐφορί⟩|ωνα.

5. Athenaeus XI p. 477 E Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Εὐφορίωνά φησι τὸν ποιητὴν παρὰ Πρυτάνιδι δειπνοῦντα, καὶ ἐπιδεικνυμένου τοῦ Πρυτάνιδος κιβώριά τινα δοκοῦντα πεποιῆσθαι πολυτελῶς, τοῦ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος λαβὼν ἓν τῶν κιβωρίων ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων ἐνεούρησε.

6. Plutarch. de tranq. animi 13 p. 472 D τούτου δ' οὐδὲν βελτίων ὁ βουλόμενος ἅμα μὲν Ἐμπεδοκλῆς ἢ Πλάτων ἢ Δημόκριτος εἶναι, περὶ κόσμου γράφων καὶ τῆς τῶν ὄντων ἀληθείας, ἅμα δὲ πλουσίᾳ γραῒ συγκαθεύδειν ὡς Εὐφορίων.

7. A. P. VII 406.

Θεοδωρίδα.

Εἰς τὸν Εὐφορίωνος τάφον τοῦ μύστου τῶν Ἑλληνικῶν μυθολογημάτων ἢ τελεσιουργημάτων.

Εὐφορίων, ὁ περισσὸν ἐπιστάμενός τι ποῆσαι
Πειραϊκοῖς κεῖται τοῖσδε παρὰ σκέλεσιν·
ἀλλὰ σὺ τῷ μύστῃ ῥοιὴν ἢ μῆλον ἄπαρξαι
ἢ μύρτον· καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει.

8. A. P. XI 218.

Κράτητος.

Χοιρίλος Ἀντιμάχου πολὺ λείπεται· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
Χοιρίλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος
καὶ κατάγλωσσ' ἐπόει τὰ ποήματα καὶ τὰ Φιλητᾶ
ἀτρεκέως ᾔδει· καὶ γὰρ Ὁμηρικὸς ἦν.

9. Lucian. de hist. conscr. c. 57 μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν ἢ τειχῶν ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα μεταβήσῃ ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷόν τι ὁρᾷς, ὡς καὶ Ὅμηρος ὁ μεγαλόφρων ποιεῖ, καίτοι ποιητὴς ὤν· παραθεῖ τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Τιτυὸν καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν· εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε.

10. Cicero de divin. II 64, 132: Quid? poeta nemo, nemo physicus obscurus? illi vero. nimis etiam obscurus Euphorio: at non Homerus. uter igitur melior?

11. Clem. Al. Strom. V. 8, 50 Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται παισίν.

12. Meleager in prooemio (A. P. IV 1) se inserere dicit coronae suae (v. 23) λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος. Lychnidem in amatoriis floribus a veteribus habitam esse ostendit Mein. p. 25.

13. Cicero Tusc. III 19, 45 appositis Ennii locis nonnullis sic pergit: O poetam egregium! quamquam ab his cantoribus Euphorionis contemnitur.

Catullum Cicero spectat atque Cornelium Gallum. De Gallo dubitat Adolf. Gandiglio, Cantores Euphorionis 1904, recens. R. Helm BphW 1905 p. 793 sqq.

14. Quintil. inst. X 1, 56: Quid? Euphorionem transibimus? quem nisi probasset Vergilius, idem nunquam certe conditorum Chalcidico versu carminum fecisset in Bucolicis mentionem.

15. Verg. buc. X 50. Dicit Gallus:

Ibo et, Chalcidico quae sunt mihi condita versu,
carmina pastoris Siculi modulabor avena.

Adnotant Probus: Euphorion elegiarum scriptor Chalcidensis fuit, cuius in scribendo secutus colorem videtur Cornelius Gallus. — Philarg. I: i. e. Chalcis civitas in Euboea, in qua fuit Euphorion, qui Euphorion distichico versu usus est. — Philarg. II: i. e. civitas enim in Euboea Chalcis dicitur, in qua fuit Euphorion, quem transtulit Gallus. — Servius: Euphorion, quem transtulit Gallus.

16. Servius ad Verg. ecl. X 1: Gallus . . . fuit poeta eximius; nam et Euphorionem, ut supra diximus (ad ecl. VI 72 = fr. 114), transtulit in Latinum sermonem et amorum suorum de Cytheride scripsit libros quattuor.

17. Diomedes GL I 484, 21: quod genus carminis (de elegia dicit) praecipue scripserunt apud Romanos Propertius et Tibullus et Gallus, imitati Graecos Callimachum et Euphoriona.

De testimoniis 15—17 cfr. Jacoby M. Rh. LX p. 52; 59, 2; 69, 3; Skutsch enc. real. s. Euphorio p. 1177.

18. Sueton. vit. Tiberii c. 70: Fecit (Tiberius) et Graeca poemata imitatus Euphorionem et Rhianum et Parthenium, quibus poetis admodum delectatus, scripta omnium et imagines publicis bibliothecis inter veteres et praecipuos auctores dedicavit, et ob hoc plerique eruditorum certatim ad eum multa de his ediderunt.

Euphorionis epigrammata.

1. A. P. VI 279 ΕΥΦΟΡΙΩΝΟϹ.

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας
Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην·
ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἑκηβόλε, κάλλος ἐπείη
χὠχαρνῆθεν ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

1. ὁπότ' s. v. ἔθειραι Suidae V(ossianus). — ἔπλεξε P, ἔπεξε Suidas. — 3. δέτοι P, δέ σοι s. πλοκαμὶς Suid., δέ οἱ Toup. — κάλλοσ P, Suid., κάλος Suid. V, καλὸς appendix cod. Buheriani et cod. Barberinus Gr. I 123.—4. ὠχαρνηθὲν? A, ὠ'χαρνῆθεν C, χὠχ. Mein. — δεξομένοσ A, ἀεξόμενοσ C. De hedera Acharnensi cfr. Paus. I 31, 6 (Jacobs).

2. A. P. VII 651. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟϹ.

Εἰς ναυηγὸν ὁμοίως ἀνώνυμον ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει ναυαγήσαντα.

Οὐχ ὁ τρηχὺς ἔλαιος ἐπ' ὀστέα κεῖνα καλύπτει
οὐδ' ἡ κυάνεον γράμμα λαβοῦσα πέτρη·
ἀλλὰ τὰ μὲν Δολίχης τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
Ἰκάριον ῥήσσει κῦμα περὶ κροκάλαις·
ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίης πολυκηδέος ἡ κενεὴ χθὼν
ὠγκώθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.

1. τρηχύς σέλι (s. σέλι) θαιοσ? A, τρηχὺσ σελι θαῖοσ post correcturam; τρηχὺς ἔλαιος Mein. οὐ τὸ τρηχὺ σέλινον Osann. Kaibeli coniectura (Herm. 15 p. 451) τρηχὺς Ἐλαιὸς (cfrt. Polyb. IV 65, 6 τῆς Καλυδωνίας πρός τι χωρίον ὀχυρόν, ὃ καλεῖται μὲν Ἐλαιός et Rhiani versum ap. Paus. IV 1 πάρ τε τρηχὺν Ἐλαιὸν ὑπὲρ δρυμόν τε Λύκοιο) primo tantum obtutu adridet. Obstant ei et πέτρη v. 2 et Δρυόπων βοτάναι v. 6. Recte Mein. de arbore interpretatur umbra cenotaphium circumdante. τρηχὺν — ἀγριέλαιον habes [Theocr.] XXV 256 (Mein.). — 3. δολιχῆστε P, Δολίχης Mein. coll. Steph. Byz. 329, 12: Ἴκαρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων· ἐκαλεῖτο δὲ Μάκρις καὶ Δολίχη καὶ Ἰχθυόεσσα, Apollod. II 132. Dracanon promunturium Icari insulae, Strabo XIV

1, 19, Steph. Byz. s. v. [Mein.]. — 4. ῥήσει P. — 5. ξένίησ πολυμήδεοο (μ ex ν? cr.) P, ξενίης πολυκηδέος Salmasius. Mein. cfrt. Hom. Od. φ 35 ξεινοσύνης προσκηδέος. — κεινὴ P, κενεὴ Reiske. κεινὴ defendit Stadtmüller „reddit numeros clausulae Homericae εὐρεῖα χθών." — 6. δίψασιν P.

Euphorionis fragmenta.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟϹ.

De argumento cfr. praef. p. 15.

1.

Steph. Byz. p. 581, 11 Ϲόλοι, Κιλικίας πόλις, ἡ νῦν Πομπηιούπολις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· κέκληται δὲ ἀπὸ Ϲόλωνος, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλεξάνδρῳ.

ἀλεξάνδρω RV, ἀλεξ c. comp. P. - Mein. de Solone intellegit Lindio; cfrt. γένος Ἀράτου Θέωνος Ἀδεξανδρέως p. 146, 6 sq. Maass: ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλικίας (ὠνομάσθαι δέ φασι τὴν πόλιν ἀπὸ Ϲόλωνος τοῦ Λινδίου) et Strab. XIV 5, 8 Ϲόλοι — Ἀχαιῶν καὶ Ῥοδίων κτίσμα τῶν ἐκ Λίνδου. Atheniensem Solorum conditorem vocat Diog. Laert. I 51.

ΑΝΙΟϹ.

Actum erat hoc carmine sine dubio de Delii Apollinis filio notissimo, sed quamnam fabularum, quae de eo filiabusque eius narrabantur, partem elegerit Euphorio, non constat.

2.

ἷκτο μὲν ἐς Δωδῶνα Διὸς φηγοῖο προφῆτιν,
*ἵκετο δ' ἐς Πυθῶνα καὶ ἐς γλαυκῶπα Προνοίην.

Steph. Byz. s. v. Δωδώνη p. 248, 5 sqq. καὶ τὴν αἰτιατικήν φησιν Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ Ἷκτο μὲν κτλ.

Iuliani or. IV p. 149 B καὶ τοῦτο δὲ αὐτὸ Πρόνοιαν Ἀθηνᾶν λέγοντες οὐ καινοτομοῦμεν, εἴπερ ὀρθῶς ἀκούομεν Ἵκετο κτλ. Iulianum exscripsit Eustath. Il. p. 83, 44.

1. ἷκτο (ˇex 'man. 2) μὲν S. — Δωδῶνα] dativum Δωδῶνι habes Soph. Trach. 172, fr. 417, Callim. fr. 306, genetivum Δωδῶνος Soph. fr. 422 N. — 2. Πυθῶνα] Πυθὼ Eust. — γλαύκωνα Iuliani libri, γλαυκῶπα Eust. — Προναία audit Minerva Aesch. Eumen. 21, Callim. fr. 220. Πρόνοια primum ap. Aeschinem occurrit, cfr. Gruppe Myth. Gr. I p. 103, 13. — ἐς γλαυκῶπα Προνοίην aut Delphos significat aut Delum, cfr. Macr. Sat. I 17, 54 *in insula Delo — aedes Providentiae, quem ναὸν Προνοίας Ἀθηνᾶς appellant, apta religione celebratur.* — Iuliani versum Euphorioni adscripsit cumque praecedente coniunxit Mein. An. Al. p. 401 sq.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟϹ ΘΕΟΔΩΡΙΔΑΝ.

De argumento non constat.

3.

Ζὰψ δὲ ποτὶ σπιλάδεσσι νεῶν ὀλέτειρα κακύνει.

Clem. Al. Strom. V 8, 47 (e Didymo) Ζὰψ δὲ τὸ πῦρ οἱ μὲν παρὰ τὴν ζέσιν ἀμαθῶς ἐδέξαντο· καλεῖται δ' οὕτως ἡ θάλασσα, ὡς Εὐφορίων ἐν ταῖς πρὸς Θεοδωρίδαν (Θεωρίδαν L, corr. Meursius) ἀντιγραφαῖς 'Ζὰψ' κτλ.

σπιλάδεσι — ὀλέτηρα L. Pro κακύνει Mein. requirit verbum quale est καχλάζειν, κυκᾶται Ziemann amicus. — ποτὶ σπιλάδεσσιν γ 298.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟϹ.

De argumento cfr. praef. p. 15 sq.

4.

Parthen. narr. am. XXVIII Περὶ Κλείτης.
Ἱστορεῖ Εὐφορίων Ἀπολλοδώρῳ, τὰ ἑξῆς Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικῶν α'.

Διαφόρως δὲ ἱστορεῖται περὶ Κυζίκου τοῦ †αἰνέου (Αἰνέως Gale, hoc vel Αἴνου Martini). οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔφασαν ἁρμοσάμενον Λάρισαν τὴν Πιάσου, ᾗ ὁ πατὴρ ἐμίγη, πρὸ γάμου μαχόμενον ἀποθανεῖν, τινὲς δέ κτλ. (Quae sequuntur, ad Apollonium pertinent). — Scholion Ap. Rh. I 1063 ὁ μὲν Ἀπολλώνιος νεόγαμον τὸν Κύζικον καὶ ἄπαιδα ἱστορεῖ, Εὐφορίων δ' ἐν Ἀπολλοδώρῳ μελλόγαμον. τὴν δὲ ⟨γαμετὴν⟩ οὐ Κλείτην ⟨τὴν⟩ Μέροπος λέγει θυγατέρα, Λάρισαν δὲ τὴν Πιάσου· οὐδὲ παθεῖν τι, ἀπαχθῆναι δὲ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ πατρός.

λάρισαν
τὴν δὲ κλείτην οὐ μέροπος L, corr. et suppl. Meineke. — θρῆσσαν L. — De Larisa cfr. Strabo XIII 3, 4.

5 (4 Mein.).

†ποικίλον οὐδὲ μέλαθρον . . . ὀρχίλος ἔπτη
Κυζίκου, ὃν δ' ἤεισε κακὸν γάμον ἐχθομένη κρέξ.

Schol. Lycophr. 513 κρὲξ ὄρνεόν ἐστι θαλάσσιον ποικίλον ἴβιδι ἐοικός, ὡς Ἡρόδοτος (II 76) — Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων (fr. 100 c 9) φησὶ τοῖς γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι· καὶ Εὐφορίων Ἀπολλοδώρῳ· 'ποικίλον' κτλ.

1. ὧδε s — ὀρχίλοχος γ2 γ1 m² — 2 Κύζικος libri, Κυζίκου Thryllitzschius — δὴ εἶδε s³ — ἐρεχθομένη b γ2 γ1 m² — Narravit Euphorio, ni fallor, ante ipsum nuptiarum diem mortem oppetisse Cyzicum eoque aves infaustas tecto insedisse. — οὐδέ, nisi post ποικίλον interpungere vis, ferri nequit; ὧδε vel magis corruptum. Itaque scripserim ποικιλόνους δὲ sive ποικιλόνου δὲ. ὀρχίλος, qui ante transformationem vates fuerat (Ant. Liberal. XIV) recte ποικιλόνους dicitur. Post μέλαθρον desideratur adiectivum quale ἀγακλυτόν vel, si ποικιλόνου probas, ἀπαίσιος, ἀνάρσιος sim. — ὃν δὲ: nam etiam κρέξ metamorphosin passa esse videtur; ἐν δ' Spohnius.

6 (5).

Didymus ap. Harpocrat. s. v. ὁ κάτωθεν νόμος (Photius, Suidas) p. 136, 14 'ὅτι γάρ', φησι (Δίδυμος) 'βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ.

7.

καί τις Ἀπολλό-
δωρος . . . . ἐφ' υἱέα Λειοφόωντος.

Georg. Choerob. comm. in Hephaest. c. IV fin. (p. 226, 22 C.) ἰστέον δέ, ὅτι διὰ τὸ ἀδύνατον ὁ Εὐφορίων τὸ Ἀπολλόδωρος διέλυσε φάσκων 'καί τις' κτλ.

λειφόωντος Vat. gr. 14. An Κλειοφόωντος? Lacunam statui metri causa. — De nominum divisione cfr. W. Schulze Quaest. ep. p. 1 sq., qui affert Simonidis fr. 131 Ἀριστο — γείτων, Kaibel epigr. 805a 5/6 Νικο — μήδης. — Ἀπολλόδωρος ut Euphorio dividit Nicomachus ap. Hephaestion. p. 15, 5 C. (PLG II⁴ p. 316).

ΑΡΑΙ Η ΠΟΤΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Continebat hoc carmen, ut ipse titulus indicat, exsecrationes in poculi raptorem iactatas. Trahenda huc fortasse frgm. 95—97.

8 (6).

ὅστις μευ κελέβην Ἀλυβηίδα μοῦνος ἀπηύρα.

Steph. Byz. s. v. Ἀλύβη p. 79, 9 ἔστι καὶ Ἀλυβεὺς καὶ Ἀλυβηΐς. Εὐφορίων ἐν Ἀραῖς ἢ Ποτηριοκλέπτῃ (ποτιροκλέπτη R, ποτιριοκλέπτη V, ποτηροκλέπτῃ A) 'ὅστις' κτλ.

Schol. Theocr. II 2 κελέβη δέ ἐστιν ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν Ποτηριοκλέπτῃ (ὁ ποτηριογλύπτης K,

E. ποτηριοκλέπτῃ ἢ ὁ ποτηριογλύπτης 5 P, E. ἐν ποτηριοκλέπτῃ ἢ ὁ ποτηριογλύπτης Gen. b) 'ὅστις — ἀπηύρα'· Ἀλύβη ἐστὶν ὄνομα πόλεως.

μὲν RVPA Steph., μεῦ Xylander (?) | ἐμεῦ 5 P Gen.b, ἐμὴν K. — κέλβεν RV, κέλκην PA, κελέβην Salmasius | κελεύην 5 P Gen.b, κελέβην K. — ἁ δα pro Ἀλ. Gen.b — μοῦνον vulg. schol. Theocr., sed μοῦνος K. Ad μοῦνος Buechelero monente suppleo velut: ἢ καὶ ἅμα πλεόνεσσιν. Cum Ἀλυβηίδα cfr. Hom. B 857 τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ.

De argumento non constat.

9 (7).

δαῖμον, ὃς Ἀμφιλύσοιο ῥόον . . . .

Steph. Byz. p. 137, 10 Ἀσσωρόν· ὄρος Σάμου, ὅθεν ῥεῖ ὁ Ἀμφίλυσος. Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ 'δαίμονος' κτλ.

δαίμονος RVPA, corr. Mein. — ἀμφιλυσιορόον R, ἀμφιλυσιόροον V, ἀμφιλύσιον ῥόον (cum IX litterarum spatio) P et (sine spatio) A. — ⟨νέμεις⟩ ῥόον ⟨Ἀσσωρίνου⟩ Mein., malim ῥόον ⟨λάχες Ἀσσωρίνου⟩.

ΓΕΡΑΝΟΣ.

Hoc carmine exposita erat fortasse „fabula de Gerana, muliere apud Pygmaeos formosissima, sed propter morum insolentiam in gruem mutata (Athen. IX p. 393 E)“ Mein. p. 20.

10 (8).

ὥριον οἷά τε μῆλον, ὅ τ' ἀργιλώδεσιν ὄχθαις
πορφύρεον ἐλαχείῃ ἐνιτρέφεται Σιδόεντι.

Athen. III 82 A διάφορα δὲ μῆλα γίνεται ἐν Σιδοῦντι, κώμη δ' ἐστὶν αὕτη Κορίνθου, ὡς Εὐφορίων ἢ Ἀρχύτας ἐν Γεράνῳ φησίν 'ὥριον' κτλ.

1. ὁ δ' A, corr. Mein. — 2. πορφυρόειν Mein. — Ἐφυρείῃ Kaibel. — Cfr. Nicandri fr. 50 Schn. αὐτίχ' ὅ γ' ἢ Σιδόεντος ἠὲ Πλείστου ἀπὸ κήπων μῆλα ταμὼν χνοάοντα τύπους ἐνεμάσσετο Κάδμου.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

Argumentum nescimus.

11 (9).

δαίμονος ἱλάοιο.

Choerobosc. in Theodos. canon. p. 252, 26 sqq. Hilg. ὅτι

γὰρ (ἵλαος) ἐκτείνει τὸ ᾱ, ἐδήλωσε Παρθένιος ἐν τῷ εἰς Βίαντα εἰπών (fr. 4 Mart.)· ἵλαος ταύτην δέχνυσο πυρκαϊήν. — καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον εὑρίσκεται οἷον 'δαίμονος ἱλάοιο'.

ΔΙΟΝΥϹΟϹ.

Dionysus carmen Mopsopiae particula fuisse videtur, cfr. p. 45 sq. et frgm. 33. Narrabat igitur Bacchum ter natum esse, primum matre (Semela scilicet), iterum e femore (Iovis), tertium, ὅτε διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων 'Ρέας τὰ μέλη συνθείσης ἀνεβίω. Qua in re mirum est, quantum discrepet Euphorio a traditione Orphica, quam sequuntur Callimachus (fr. 171, 374) et Nonnus, cfr. Lobeck Aglaopham. p. 547 sqq. Ibi enim Iuppiter cum Proserpina primum gignit Bacchum sive Zagreum, qui a Titanibus invidia Junonis inmissis, speculo cum se contemplatur, discerpitur (Lobeck p. 555 sq.). Laceras reliquias Apollo iuxta tripodem sepelit (p. 558), cor Zagrei Minerva Iovi fert (p. 559 sq.), qui contritum aut ipse bibit aut Semelae bibendum dat, unde alter procreatur Bacchus Thebanus.

Sed fabellas Orphicas etiam Euphorio secutus esse videtur, cfr. Cornutus p. 62, 10 sq. Lang, Lobeck p. 562/63. Fragmenta nullam habent difficultatem, quamquam, utrum de altero an de tertio Baccho agant, non ubique perspicuum est. Ad διασπασμόν pertinet fr. 12. Iuno privigno venena miscens inducitur fr. 13, de Baccho in Lydia commorante agit fr. 14, Atticas fabulas attingunt fr. 15 et 16, Persei debellationem fr. 17 (Nonn. D. 48). Fortasse e Dionyso petita sunt etiam fr. 98 (de Bacchi enim apud Inonem educatione poetam egisse probabile est), fr. 99 Illyricam expeditionem spectans (Nonn. D. 44, 1), fr. 100, quod arte cohaeret cum fr. 17. Cfr. etiam praef. p. 8.

12 (15).

ἐν πυρὶ Βάκχον δῖον ὑπὲρ φιάλης ἐβάλοντο.

Tzetz. ad Lycophr. 208 Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Διόνυσος ἐν Δελφοῖς σὺν Ἀπόλλωνι οὑτωσί. Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη σπαράξαντες Ἀπόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο ἐμβαλόν-

τες λέβητι. Ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι ἀπέθετο, ὥς φησι Καλλίμαχος (fr. 374) καὶ Εὐφορίων λέγων· 'ἐν πυρί' κτλ.

ἀν a γ1 ἐμ b — βάκχαν α γ 1, βάκχοις an βάκχας b, βάκ$^{\chi}$ γ 2 Βακχέα Lobeck — δίαν α γ 1 δῖαν γ 2 δῖον b — ἐβάλοντο a, ἐβάλλοντο b γ 1, ἐμβάλλοντες γ 2 — ὑπὲρ φιάλην cdd., φιάλης Lobeck, ὑπερφίαλοι O. Müller. Cfr. Philochor. FHG I 387 fr. 22 ἔστιν ἰδεῖν τὴν ταφὴν αὐτοῦ (τοῦ Διονύσου) ἐν Δελφοῖς παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν. Βάθρον δέ τι εἶναι ὑπονοεῖται ἡ σορός, ἐν ᾧ γράφεται· Ἐνθάδε κεῖται θανὼν Διόνυσος ὁ ἐκ Σεμέλης.

13 (14+138+10).

Ὕῃ ταυροκέρωτι Διωνύσῳ κοτέσασα
Ῥειώνη ⟨ἄμυδις⟩ βλαψίφρονα φάρμακα χεῦεν,
ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυταϊκὴ ἢ ὅσα Μήδη.

Schol. Arat. 172 Ὕης δὲ ὁ Διόνυσος. Εὐφορίων δὲ 'Ὕῃ' κτλ. — Et. M. p. 703, 10. Ῥειώνη· τὴν Ἥραν φησὶν Εὐφορίων. (Suid. Ῥειώνην· τὴν Ἥραν.) — Schol. HQ Hom. δ 228 (inde Eustath. p. 1493, 46) = Herod. II 139, 25 sq. L. εἴτε κύριόν ἐστιν ὄνομα ἡ Πολύδαμνα, εἴτε ἐπιθετικὸν τῶν φαρμάκων, τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. βέλτιον δὲ ὄνομα κύριον αὐτὸ δέχεσθαι, ἐπεὶ καὶ Εὐφορίων ἐν Διονύσῳ φησί 'βλαψίφρονα' κτλ.

Tria frgm. coniunxit Mein., ἄμυδις idem supplevit. 1. ὕῃ A Ald. ς, οἴῃ M. — ταυροκέρητι M. — διονύσω AM. — κοτέσσασα M. — Cfr. Photius (= Suid. = Et. M.) Ὕης· ἐπίθετον Διονύσου, ὡς Κλείδημος (FHG I p. 363 fr. 21), ἐπειδή, φησίν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. — ταυροκέρως audit Eur. Bacch. 100, cfr. 920/21. — 2. χεῦεν om. Eust. — 3. πολ. τε κυταῖς (κυταιῒς H) ἢ ὅσα Μήδεια HQ, Πολύδαμνα κυταῖς ὅσα Μήδεια Eustath., Κυτηϊὰς Mein., Κυταϊκὴ Kaibel (Herm. 22, 507), qui confert Lycophr. 174 τὸν μελλόνυμφον εὐνέτην Κυταϊκῆς, τῆς ξεινοβάκχης, ubi schol. Κυταϊκὴ δὲ ἡ Μήδεια, Κύτη γὰρ πόλις Κολχίδος. — Μήδη Mein., qui cfrt. vers. Andromachi ap. Galen. XIV p. 33, 5 K. οὐ θερμὴν θάψον τε καὶ ὠκύμορον πόμα Μήδης. — Polydamnam veneficam sumpsit ex δ 228. — De Baccho a Iunone medicaminum ope in insaniam coniecto intellegit fr. Mein., cfr. Eur. Cycl. 3 ἡνίκ' ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο νύμφας ὀρείας ἐκλιπὼν ᾤχου τροφούς, Apoll. III 33, Lobeck Aglaoph. p. 698. — Cum versu altero cfrt. A. Ludwich (Symbolae ad Nonnum criticae p. 93, 64) Nonni Par. M 162 ἰητὴρ ἀσίδηρος ἐχέφρονα φάρμακα πάσσων.

14 (13).

Steph. Byz. p. 421, 6 = Herod. I 227, 3 sq. L. Λυκαψός· κώμη πλησίον Λυδίας· Εὐφορίων Διονύσῳ.

λύκαψος RVPA, corr. Mein. coll. Steph. Byz. s. v. Γαληψός p. 197, 14 sq. τὰ δὲ εἰς ψος ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται, σκινδαψός, χεραψός, Λυκαψός. — εὐφορίω R.

15 (12).

Ἄκτιος Αἰγεύς.

Steph. Byz. s. v. Ἀκτή p. 64, 13 τὸ ἐθνικὸν Ἀκταῖος καὶ Ἀκταία καὶ Ἀκταιίς καὶ Ἀτθίς (Ἀκτίς Casaubon.) καὶ Ἀκτίτης — ἔστι καὶ 'Ἄκτιος Αἰγεύς' ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ.

ἀκτίος RV. — εὐφορίω RVP. — διονύσων R. — De hoc frgm. cfr. praef. p. 8.

16 (11).

ἴχνος ἂν Ὠρυχίοισιν ἐν ἕρκεσιν ὀκλάσσαιντο.

Steph. Byz. p. 710, 14 Ὠρύχιον, τόπος τῆς Ἀττικῆς· τὸ τοπικὸν Ὠρύχιος. Εὐφορίων Διονύσῳ 'ἴχνος' κτλ.

ἂν Salmasius, ἐν RVPA. — ὀρυχίοισιν R. — ἐν om. PA. — ὀκλάσαιντο RPA, ὀκλάσαιτο V, ὀκλάσσαιντο vel ὀκλάξαιντο Mein. — De ἴχνος pro pede usurpato vel crure cfr. Eur. Bacch. 1134, Mein. ad Call. Del. 230, Nonn. D. IV 348 καὶ βοὸς ὀμφήεσσα χαμευνάδος ὤκλασε χηλή.

17 (16).

Etym. M. s. v. πρηνής p. 687, 27 (contraxit Zonar. II 1585) γνὺξ ἐστὶ κυρίως τὸ εἰς γόνυ πεσεῖν· τινὲς δὲ αὐτό φασι ταὐτὸν τῷ πρηνίξαι. κακῶς· διαφέρει γάρ· οὐ δύναται γάρ τις ἅμα πρηνιχθῆναι καὶ ὠκλακέναι ἐπὶ τὰ γόνατα. τὸ δὲ πρηνιχθῆναι ἐπὶ τὸ πρόσωπον· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος (VI 27) τὸ τοιοῦτον ἐξέφησε· μεταφορᾷ γὰρ χρησάμενος εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἀπήγαγεν· ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου, ὅτι ταῖς γυναικείαις τάξεσιν ἐγκελευσάμενος ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν, τουτέστι τὸ Ἄργος. Εὐρυμέδων δὲ ὁ Περσεὺς ἐκαλεῖτο.

Versus Euphorionis sic fere restituere conatus est Meineke

τελέεσσι γυναίοις
κεκλόμενος πρήνιξε κλυτὴν πόλιν Εὐρυμέδοντος.

Idem de Eurymedonte nomine cfrt. Hes. Εὐρυμέδων ὁ Περσεύς et Et. Gen. (Magn. 665, 45) Περσεύς·

τὸν μὲν καὶ Περσῆα μετεκλήϊσαν Ἀχαιοί,
οὕνεκεν ἄστεα πέρθεν ἀπειρεσίων ἀνθρώπων.

Ὦρος. — Metaphoricum vocis πρηνίζειν usum respicit Eustath. p. 248, 43 πρηνίξαι· τὸ ἐπὶ πρόσωπον ῥῖψαι εἴτε ἄνθρωπον εἴτε καὶ πόλιν. — Bacchum cum exercitu μιξοθήλει bella gessisse auctor est Philochor. FHG I p. 388, fr. 23. — Euphorionem imitatur Nonnus D. 47, 668 καί νύ κεν Ἄργος ἔπερσε καὶ ἐπρήνιξε Μυκήνας. Qua in pugna praeter Satyros etiam Βάκχαι ἐπεστρατόωντο (654).

ΔΙΟΝΥϹΟϹ ΚΕΧΗΝѠϹ.

Euphorionis esse hoc carmen ostendit Etym. Gen. s. v. ἀστέμβακτον (=fr. 157) ἐν ὑπομνήματι ἀνεπιγράφῳ εἰς τὸν κεχηνότα Διόνυσον Εὐφορίωνος. De argumento vide fr. 19.

18.

Et. Gen. (M. p. 701, 10) ῥαιβός· ὁ διεστραμμένος, ὁ πλάγιος — ὡς παρὰ Λυκόφρονι (238, 917) καὶ ῥαιβώσας καὶ ῥαιβηδὸν ἐν Διονύσῳ κεχηνότι.

Voce ῥαιβός Archilochum usum esse testatur Pollux II 193.

19 (122).

Aelian H. A. VII 48 s. f. ἴδιον δὴ τῶν ζῴων καὶ ἡ μνήμη· καὶ συνῳδὸν τοῖς προειρημένοις καὶ ἐς τὸ αὐτὸ δέ ἐστιν εὔδοντος ἐν τῇ Ϲάμῳ ἐπὶ τοῦ κεχηνότος Διονύσου νομίζοιτο ἂν καὶ τὸ φωλιὸν εἰδέναι. Καὶ τοῦτο ἀκουέτω Ἐρατοσθένους τε καὶ Εὐφορίωνος καὶ ἄλλων περιηγουμένων αὐτό.

De re cfr. Plinius H. N. VIII 16, 57 *Elpis Samius natione in Africam delatus nave iuxta litus conspecto leone hiatu minaci arborem fuga petit Libero patre invocato, quoniam tum praecipuus votorum locus est, cum spei nullus est. neque profugienti, cum potuisset, fera institerat et procumbens ad arborem hiatu, quo terruerat, miserationem quaerebat: os morsu avidiore inhaeserat dentibus cruciabatque inedia eum — poena in ipsis eius telis — suspectantem ac velut mutis precibus orantem. diu fortuitis fidens non est contra feram, multoque diutius miraculo quam metu cessatum est. degressus tandem evellit praebenti et qua maxime opus esset accommodanti. traduntque quamdiu navis ea in litore steterit retulisse gratiam venatus aggerendo. qua de causa Libero patri templum in Samo Elpis sacravit, quod ab eo facto Graeci κεχηνότος Διονύσου appellavere.* Διονύσου κεχηνότος Ϲαμίου etiam Callimachus mentionem facit ep. 48 Wil., Ἀπόλλωνος κεχηνότος Polemo ap. Clem. Al. protr. II 38, 4.

Locus Aeliani paene conclamatus. Recte F. Jacobs οὐκ ἀποφώλιον εἰδέναι. Bernhardy καὶ ἐς τὸ αὐτὸ τεῖνον ἔστιν εὑρεῖν λέοντος ἐν τῇ Cάμῳ ξόανον ἱερὸν τοῦ κεχηνότος Δ. νομιζόμενον καὶ οὐκ ἀποφώλιον εἰδέναι. Malim ἐς τὸ αὐτό ἐστι τεῖνον τὸ ἐν τῇ Cάμῳ ἐπὶ τοῦ κ. Δ. ⟨θρυλούμενον, ὃ⟩ νομίζοιτο ἂν οὐκ ἀ. εἰδέναι.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΕΙC ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΝ.

Diog. Laert. IX 8, 9 γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Πρωταγόρας ἀστρολόγος, εἰς ὃν καὶ Εὐφορίων ἐπικήδειον ἔγραψε. Huc fortasse pertinet fr.

20 (57).

τῷ καὶ μέτρια μέν τις ἐπὶ φθιμένῳ ἀκάχοιτο,
μέτρια καὶ κλαύσειεν· ἐπεὶ καὶ πάμπαν ἄδακρυν
Μοῖραι ἐπημήναντο.

Stob. Flor. 124, 12 Εὐφορίωνος.

Ecl. c. lemm. hab. SMA. — 1. τῷ καὶ Paris. 1985 teste Gaisfordo, τόκα SMA. — μετρία M. — ἐπιφθομένω M. — 3. ἐσημήναντο S, ἐσκμήναντο M, etiam A, nisi quod ν prius folio laeso periit, ἐπιμήναντο Tr. p. 610, inde ἐπημήναντο Gesn.[1], μοῖραν ἀπηνήναντο (sc. θεοί) Gaisford, ἐσικχήναντο Mein. Cfr. Philetae fr. 6 Bergk ἐκ θυμοῦ κλαῦσαί με τὰ μέτρια, καί τι προσηνὲς εἰπεῖν, μεμνῆσθαί τ' οὐκ ἔτ' ἐόντος ὅμως.

ΗCΙΟΔΟC.

Hesiodi carminis notitiam debemus Suidae (testim. 1), qui tamen de argumento nihil addit. Hesiodi mortem eo expositam fuisse probabile facit Molycrii urbis commemoratio (fr. 101, cfr. Bergkii opusc. II p. 219). Ἡσιόδου enim νεκρὸν ὑπολαβοῦσα δελφίνων ἀγέλη πρὸς τὸ Ῥίον ἐκόμισε καὶ τὴν Μολυκρίαν (Plut. Sept. sap. conv. 19). Ossa Hesiodi quoniam postea Orchomenii ad suam urbem transtulerunt, etiam fr. 102 ad Hesiodum rettulit Bergk l. l. p. 221. Fragmentorum numerum duobus augere voluit Nietzsche (M. Rh. XXVIII p. 236), fr. 103 et 104, e quorum priore Euphorionis eam esse de morte Hesiodi versionem collegit, quam Suidas affert s. v. Ἡσίοδος· — ἐτελεύτησε δὲ ἐπιξενωθεὶς παρ' Ἀντίφῳ καὶ Κτιμένῳ, οἳ νύκτωρ δόξαντες ἀναιρεῖν φθορέα ἀδελφῆς αὐτῶν ἀνεῖλον τὸν Ἡσίοδον ἄκοντες.

ΘΡΑΙΞ.

Thracis argumentum ut indagemus, vel tenuissimis vestigiis insistendum est. Itaque animadvertas velim Argivae Har-

palycae (fr. 22) respondere Threissam (Verg. Aen. I 316/317), Hippocoonti (fr. 26) Thracem cognominem (Ῥήσου ἀνεψιόν K 519), gigantomachiam, quam attingit fr. 25, in Thracia plerumque collocari, Cadmum, a quo Oncaeae portae nomen deducitur (fr. 27), Thracia relicta Thebas venisse, Ἀπριάτην (fr. 23) quamquam ἐθνικόν Thraciae urbis Ἄπρος (v. Steph. s. v.) haec forma esse nequit (Tümpel, Philol. IL p. 108), tamen a poeta cum hac urbe componi potuisse. Accedit aliud. Hippomedon Euphorionis nomen traxit ab Hippomedonte Argivo, Adrasteae expeditionis participe. Is enim habitabat apud lacum Lernaeum (Paus. II 36, 8), cui vicinus est mons Lycone (Paus. II 24, 5), Lycones vero Thraciae vel urbis vel montis mentionem facit fr. 29. Porro fr. 28 referri potest ad Archemori mortis descriptionem. Videtur enim anguis, qui Archemorum necavit, cum Cychrei serpente comparari. Archemori vero mors Amphiarao inter omina fuit sui ipsius interitus, quem descriptum videmus fr. 21 Thracis. Iam consideres, quam arte cohaereat fr. 29 cum fr. 22 et 26, ubi semper nomen Thracium Graeco opponitur: mecum, credo, conicies Hippomedontem partem fecisse Thracis hocque carmine ipso Thracem Euphorionem induxisse de rationibus, quae inter fabulas Graecas et Thraciam intercederent, disserentem.

21 (19).

τὸν μὲν ἄρ' ἐκ φλοίσβου Ἀσβώτιοι ὦκα φέροντες
ὑστάτιον ῥώσαντο κονισαλέῃσιν ἐθείραις
ἵπποι καλὰ νάουσαν ἐπορνύμενοι Φυσάδειαν.

Steph. Byz. p. 130, 8 Ἄσβωτος· πόλις Θεσσαλίας· τὸ ἐθνικὸν Ἀσβώτιος· Εὐφορίων Θρᾳκί· 'τὸν μὲν — Φυσάδειαν'. περὶ τῶν ἵππων Ἀμφιαράου.

1. ἀρ RV ἄρ PA. — 2. ῥύσαντο Pflugk. — 3. φυσάδειαν RV, φυγάδειαν PA. Φυσάδεια fons est Argivus (Callim. Lav. Pall. 47). Itaque consectaneum est Euphorionem Amphiaraum, cum iam patrium solum teneret, terra haustum finxisse, cfr. schol. A Pind. Ol. VI 21 b κατεπόθη δὲ Ἀμφιάραος οἱ μὲν περὶ Ὠρωπόν, οἱ δὲ περὶ Κλεωνάς· τοὺς δὲ ἵππους αὐτοῦ φησιν Ἀντίμαχος (fr. 31 K.) εἶναι ἀσυστάτους (Ἀσβωτίους Unger, Ἀμυκλαίους Stoll, Ἀσβυστίους Drachmann), οἱ δὲ Θεσσαλούς· ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θόας καὶ Δίας. — Φυγάδειαν praeferunt Welcker ad Philostr. p. 367 et Unger Parad. Theban. p. 412 Oropium fontem

a fuga equorum Amphiarai ita dictum esse conicientes. Ceterum cfr. Antim. fr. 52 τὼ δ' αὖτ' ἀμφὶ κονισάλεον πεπονήατο δίφρον, Nonni D. 36, 227.

22 (20).

Parthen. narr. am. XIII.

Περὶ Ἁρπαλύκης.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρᾳκὶ καὶ Δεκτάδας.

Κλύμενος δὲ ὁ Τελέως ἐν Ἄργει γήμας Ἐπικάστην γεννᾷ παῖδας, ἄρρενας μὲν Ἴδαν καὶ Θήραγρον, θυγατέρα δὲ Ἁρπαλύκην, πολύ τι τῶν ἡλίκων θηλειῶν κάλλει διαφέρουσαν. ταύτης εἰς ἔρωτα ἐλθὼν χρόνον μέν τινα ἐκαρτέρει καὶ περιῆν τοῦ παθήματος, ὡς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφοῦ κατεργασάμενος τὴν κόρην λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. ἐπεὶ μέντοι γάμου καιρὸς ἦν καὶ παρῆν Ἀλάστωρ, εἷς τῶν Νειλειδῶν, ἀξόμενος αὐτήν, ᾧ καθωμολόγητο, παραχρῆμα μὲν ἐνεχείρισε πάνυ λαμπροὺς γάμους δαίσας. μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἔκφρων εἶναι μεταθεῖ τὸν Ἀλάστορα καὶ περὶ μέσην ὁδὸν αὐτῶν ἤδη ὄντων ἀφαιρεῖται τὴν κόρην ἀγ⟨αγ⟩όμενός τε εἰς Ἄργος ἀναφανδὸν αὐτῇ ἐμίσγετο. ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα πρὸς τοῦ πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθέναι τὸν νεώτερον ἀδελφὸν κατακόπτει καί τινος ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελουμένης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται, [καὶ] τότε σκευάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς παρατίθησι τῷ πατρί. καὶ ταῦτα δράσασα αὐτὴ μὲν εὐξαμένη θεοῖς ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι μεταβάλλει τὴν ὄψιν εἰς χαλκίδα ὄρνιν. Κλύμενος δέ, ὡς ἔννοιαν ἔλαβε τῶν συμφορῶν, διαχρῆται ἑαυτόν.

Dectadas, qui fuerit, ignoratur. Nonnus, ceteroqui cum Euphorione consentiens, eo differt, quod filium, non fratrem patri apponentem facit Harpalycen (Dion. XII 71—75), sicut etiam schol. TV Hom. Ξ 291, Ovidius Ibid. 545—46, Hygin. fab. 206.

23 (21).

Parthen. narr. am. XXVI.

Περὶ Ἀπριάτης.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρᾳκί.

Ἐν ⟨δὲ⟩ Λέσβῳ παιδὸς Ἀπριάτης Τράμβηλος ὁ Τελαμῶνος

ἐρασθεὶς πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην. ὡς δὲ ἐκείνη οὐ πάνυ ἐνεδίδου, ἐνενοεῖτο δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι αὐτῆς. πορευομένην οὖν ποτε σὺν θεραπαινιδίοις ἐπί τι τῶν πατρῴων χωρίων, ὃ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λοχήσας εἷλεν. ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτύγχανε δὲ ἀγχιβαθὴς οὖσα. καὶ ἡ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολώλει. τινὲς μέντοι ἔφασαν διωκομένην ἑαυτὴν ῥίψαι (adscr. γρ. Ἀριστόκριτος ἐν τοῖς περὶ Μιλήτου). Τράμβηλον δὲ οὐ πολὺ μετέπειτα τίσις ἐλάμβανεν ἐκ θεῶν. ἐπειδὴ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λείαν ἀποτεμόμενος ἤγαγεν, οὗτος ἐπαγομένων αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων βοηθὸν συνίσταται αὐτῷ. ἔνθα δὴ πληγεὶς εἰς τὰ στέρνα παραχρῆμα πίπτει. ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν Ἀχιλλεὺς ἔτι ἔμπνουν ἀνέκρινεν, ὅστις τε ἦν καὶ ὁπόθεν. ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρόμενος ἐπὶ τῆς ἠϊόνος μέγα χῶμα ἔχωσε· τοῦτο ἔτι νῦν ἡρῷον Τραμβήλου καλεῖται.

Trambeli, Theanirae filii, mentionem facit Lycophro 467. Απριάτην Euphorionem secundum Hom. A 99 adverbio ἀπριάτην pro nomine proprio accepto finxisse suspicatur Tümpel Phil. IL p. 108 sqq., sed cfr. p. 32.

24.

ἀνέρος ἀρράτοι⟨ο⟩ φόωσδ' ἀνὰ Κέρβερον ἄξων.

Etym. Gen. s. ἄρρατος· Εὐφορίων ἐν Θρᾳκί· 'ἀνέρος — ἄξων'. καὶ Πλάτων 'μνήμονα δὴ καὶ ἄρρατον καὶ πάντῃ φιλόπονον ζητητέον' (Pol. VII 535 B). οἷον ἄφθαρτος, ὁ μὴ ῥαιόμενος, ἵν' ᾖ ὁ ἀκαταγώνιστος. ἢ ὁ ἀνέκφραστος, ἄρρητός τις ὤν· ἢ ἰσχυρός· ἢ δυσκίνητος. Φρύνιχος δὲ ἀπὸ τοῦ ῥῶ, οὗ ὁ μέλλων ῥάσω, ὡς δράσω, ῥατός καὶ ἄρρατος. Μεθόδιος.

1. ἄρρατοι AB, ἀρράτοιο Miller. Knaack (Herm. XXV, 87) suppl. ἐννεσίῃσιν. — 2. ἐν θράικη A, om. B. — Cfr. Plat. Cratyl. 407 D τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄρρατον καλεῖται.

25.

τύμβος ὑπὸ κνημοῖσι πολυσχεράδος Μυκόνοιο.

Schol. Genev. Φ 319 (ed. Nicole) τινὲς γράφουσι ⟨διὰ⟩ δύο σ̄ 'ἅλις σχεράδος', ἐπεὶ Εὐφορίων ἐν Θρᾳκί (θράκη cod.) 'τύμβος — Μυκόνοιο'. Ἀπολλόδωρος δέ φησι περισσὸν τὸ σ̄ παρ' αὐτῷ εἶναι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ 'γαῖα φερέσβιος' (H. Ap. 341) etc.

De Gigantum, non de Aiacis (cfr. Apollod. epit. 6, 6, Peplum 16, Tzetz. ad Lyc. 401) sepulcro agi crediderim. Cfr. Strab. X 5, 9 Μύκονος δ' ἐστὶν ὑφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑστάτους ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας.

26 (22 b).

Schol. Clem. Alex. Protr. 27, 11 p. 308, 3 sqq. Stählin. Ἱπποκοωντιδῶν] Ἱπποκόων τις ἐγένετο Λακεδαιμόνιος, οὗ υἱοὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς λεγόμενοι Ἱπποκοωντίδαι ἐφόνευσαν τὸν Λικυμνίου υἱόν, Οἰωνὸν ὀνόματι, συνόντα τῷ Ἡρακλεῖ, ἀγανακτήσαντες ἐπὶ τῷ πεφονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ κύνα αὐτῶν. καὶ δὴ ἀγανακτήσας ἐπὶ τούτοις ὁ Ἡρακλῆς πόλεμον συγκροτεῖ κατ' αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ, ὅτε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπλήγη. μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν α'. μέμνηται καὶ Εὐφορίων ἐν Θρᾳκὶ (θρᾴκη P M) [τῶν Ἱπποκόωντος παίδων τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκούρων].

Ultima verba ut aliam vocis Ἱπποκοωντιδῶν explicationem, sed falsam, eiecit Wilamowitz B. Kl. V 1 p. 60, 1.

27* (22).

Steph. Byz. p. 482, 20 Ὀγκαῖαι· πύλαι Θηβῶν. Εὐφορίων Θρᾳκί. Ὄγκα γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ Φοίνικας.

ὀγκαία R. — A Cadmo portam sic nominatam esse tradit schol. Aesch. Sept. 473. Cfr. schol. Aesch. Sept. 149 Ὀγκαία Ἀθηνᾶ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, Ὄγκα δὲ παρὰ τοῖς Φοίνιξιν. καὶ Ὀγκαῖαι πύλαι. μέμνηται καὶ Ἀντίμαχος (fr. 33) καὶ Ῥιανός (Meineke An. Al. p. 202).

ΙΠΠΟΜΕΔΩΝ.

De Hippomedonte cfr., quae in argumento Thracis explicando suspicatus sum.

28 (17).

τοῖος γὰρ Κυχρεῖος ἐνὶ ψαφαρῇ Σαλαμῖνι.

Schol. Lycophr. 451 Κυχρεὺς Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος υἱός· ἐβασίλευσε δὲ οὗτος Σαλαμινίων, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἱππομέδοντί φησι· 'τοῖος' κτλ. — ἄλλοι δέ, ὅτι ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα καὶ ἀοίκητον ἐποίησεν, ἕως ὁ Κυχρεὺς αὐτὸν ἀπώλεσε κτλ.

υ η
κυχρῆος s, κυχρεῖος s³a, κυγχρεῖος γ 1, κιγχρεῖος b, κιγχρεῖος γ 2, ἐν ≡ a. — Cfr. Antim. fr. 57 Εὐλεῖος, Apoll. Rh. III 853 Προμηθεῖος (cum

adn. Merkelii), Lycophr. 451 Κυχρεῖος, Nic. Ther. 764 Περσεῖος. — Serpentem, qui Archemorum occidit, cum Cychreo comparari credo, supple velut λοίγιος ἦεν ὄφις.

29 (18).

Steph. Byz. p. 422, 12 Λυκώνη· Θρᾴκης ὄρος· Εὐφορίων Ἱππομέδοντι.

θράκης ὄρος R, θράκης πόλις V, πόλις θράκης PA, ἱππομέδαντι R.

ΙϹΤΙΑ. ΙΝΑΧΟϹ.

De titulo non constat. Meineke pro Ἱστίᾳ legendum coniecit Ἱστιαίᾳ. Sic enim nominata fuit nobilis grammatica Alexandrina (Susemihl II 149, 2), cui carmen dedicasse opinatur Euphorionem (An. Al. p. 22). Quem secutus Bergk (opusc. II p. 218) ἐν τῇ Ἱστιαίᾳ ἢ Ἰνάχῳ proposuit, qui commode comparare potuit Theocriti carmen Χάριτες ἢ Ἱέρων. Antiquitates Argolicas hoc carmine expositas fuisse censet Meineke.

30 (24).

Schol. Clem. Al. Protr. 11, 8 p. 300, 12 sqq. St. Καρανῷ τῷ Ποιάνθους υἱῷ ἐξ Ἄργους μέλλοντι ἀποικίαν στέλλειν ἐπὶ Μακεδονίαν εἰς Δελφοὺς ἐλθόντι ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων·

φράζεο, δῖε Καρανέ, νόῳ δ' ἐμὸν ἔνθεο μῦθον·
ἐκπρολιπὼν Ἄργος τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα
χώρει πρὸς πηγὰς Ἁλιάκμονος· ἔνθα δ' ἂν αἶγας
βοσκομένας ἐσίδῃς πρῶτον, τόθι τοι χρεὼν ἐστιν
ζηλωτὸν ναίειν αὐτὸν γενεάν τε πρόπασαν.

Ἐκ δὴ τοῦ χρησμοῦ προθυμότερος γενόμενος Καρανός, σύν τισιν Ἕλλησιν ἀποικίαν στειλάμενος ἐλθὼν εἰς Μακεδονίαν ἔκτισεν πόλιν καὶ Μακεδόνων ἐβασίλευσεν καὶ τὴν πρότερον καλουμένην Ἔδεσσαν πόλιν Αἰγὰς (sic Meineke pro Αἶγας) μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν αἰγῶν. ᾤκεῖτο δὲ τὸ παλαιὸν ἡ Ἔδεσσα ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν καὶ τῶν μετὰ Μίδου διακομισθέντων εἰς τὴν Εὐρώπην (cfr. Lycophr. 1397 sqq.). Ταῦτα Εὐφορίων ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἱστίᾳ καὶ τῷ Ἰνάχῳ.

Versu 3 trad. τότε (PM), τόθι Mein. — 4. χρεόν PM.

ΚΛΗΤΩΡ.

De argumento cfr. quae ad frgm. adnotavi.

31 (69).

Αὐλίς τ' Ὠρωπός τε καὶ Ἀμφιάρεια λοετρά.

Steph. Byz. p. 710, 16 Ὠρωπός· πόλις Μακεδονίας — καὶ ἄλλη Βοιωτίας, περὶ ἧς Εὐφορίων Κλιτορίς· 'Αὐλίς' κτλ.

αὐλιστὴς R, αὐληστής V, αὐλητὴς PA, Αὐλίς τ' Holsten, Αὐλὶς ἰδ' Salmasius. — κλιτορὶς cdd., Κλείτορι Mein., hoc vel Κλειτορίοις Unger Parad. Theb. 460. De Cleitore conferunt Paus. VIII 4, 5—7; VIII 21. Κλήτορι praetulerim propter Clem. Al. protr. II 39, 6 τί δὲ πάλιν Θετταλοί; μύρμηκας ἱστοροῦνται σέβειν, ἐπεὶ τὸν Δία μεμαθήκασιν ὁμοιωθέντα μύρμηκι τῇ Κλήτορος θυγατρὶ Εὐρυμεδούσῃ μιγῆναι καὶ Μυρμιδόνα γεννῆσαι. Cfr. Eratosth. fr. 89 Bernh. *Eratosthenes dicit Myrmidonas a rege Myrmidono dictos, Iovis et Eurymedusae filio.* — Welcker ad Philostr. p. 366 apponit Arati versum A. P. XII 129, 3 γέγραπται καὶ μέχρι λοετρῶν Ἀμφιαράου.

ΜΟΨΟΠΙΑ Η ΑΤΑΚΤΑ.

Mopsopiam fabulas continuisse Atticas dicit Suidas, Atticae enim fuisse nomen antiquum Mopsopiam, Ἄτακτα vero carmen inscripsisse Euphorionem, quo multiplicem argumentorum varietatem designaret. Posterius dubitavit Wilamowitz (B. Kl. V 1, p. 65), non sine causa opinor, ratio vero, qua alterum titulum removere conatur, tam violenta est, ut ei accedere nequeam. Diu cogitavi de Ἀττικά pro Ἄτακτα restituendo. Quod si verum est, iam Hesychius sive is, cui Hesychius vitam Euphorionis debebat, corruptum Ἄτακτα invenisse et, ut hoc explicaret, de argumentorum diversitate monuisse putandus est. Tamen ne haec quidem explicatio sufficere visa est. — Mopsopiae adscr. fort. fr. 105—112.

32 (27).

Ἀκτῆς δὲ παροίτερα φωνηθείσης·
οἱ μὲν δὴ ἐνέπουσι καὶ Ἀσίδα κικλήσκεσθαι,
οἱ δὲ Ποσειδάωνος ἐπώνυμον αὐδηθῆναι.

Schol. Dion. Perieg. 620 καὶ ἡ Ἀττικὴ δὲ Ἀσία πρώην ἐκαλεῖτο, ὡς ἱστορεῖ Διονύσιος ὁ Κυζικηνός· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

Ποσειδωνία ἐκαλεῖτο, ὡς Εὐφορίων φησίν· ''Ασίης δὲ παυρότερα' κτλ.

'Ακτῆς δὲ παροίτερα Bernhardy, παροίτερα etiam cod. Parisin. 2771 (B). Pro Εὐφορίων nonnulli codices Πορφύριος. Ad Mopsopiam rettulit Bernh. Cfr. Callim. fr. 348 (schol. Verg. Georg. IV 463) *Attica, quae Acte aliquando vocata est, ut Callimachus et alii prodiderunt* et Strabo IX 1, 18. Versus ad Mopsopiae initium pertinere videntur: „Canam fabulas eius regionis, quae nunc 'Ατθίς vocatur, 'Ακτῆς δὲ παροίτερα φωνηθείσης."

33.

Philodem. περὶ εὐσεβείας p. 16 Gomp. de triplici Bacchi ortu πρώτην τού]των τὴν ἐκ τῆς μ[ητρός], ἑτέραν δὲ τ[ὴν ἐκ] τοῦ μηροῦ, [τρί]την δὲ τὴ[ν ὅτε δι]ασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων 'Ρέ[ας τὰ] μέλη συνθε[ίσης]· ἀνεβίω⟨ι⟩. καὶ [ἐν] Μοψοπίᾳ δ' Εὐ[φορί]ω[ν ὁ]μολογεῖ [τού]τοις, [ὁ] δ' 'Ορ[φεὺς ἐν ἅιδου] καὶ πάντα [χρόνον] ἐνδιατρε[ίβειν].

Supplementa partim Gomperzii, partem Wilamowitzii (Herm. XXXIII p. 521), qui primus ad Euphorionis Mopsopiam fr. rettulit.

34 a, b (27 b).

οἷοι ἐπιθύουσι βοῶν λίες.
κάπροι τε λίες τε.

Choerob. in Theod. canon. VII p. 191, 25 sq. Hilg. εἰ γὰρ καὶ εὕρηται τὸ λίς συνεσταλμένον ἔχον τὸ ι ποιητικῶς, ὡς παρ' Εὐφορίωνι ἐν Μοψοπίᾳ [ὡς] ἐπὶ τοῦ 'οἱ ἐπιθύουσι βῶν λίες' καὶ πάλιν 'κάπροι τε λίες τε', ἀλλ' οὖν καὶ ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό, ὡς ἐπὶ τοῦ 'λῖες μέντοι λίεσσι' (Antim. fr. 89).

οἱ δ' ἐπιθύουσιν βουσὶν λίες Mein., οἷοι ἐπιθύουσι βοῶν λίες M. Haupt op. II, 144 et O. Schneider ad Callim. fr. 329. — ἐμφορίωνι ἐν μομψοπία trad., corr. Mein.

ΞΕΝΙΟϹ.

Schol. A Il. E 39 (= Herod. Il. pros. II p. 47, 27 L.) 'Οδίον· πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ἐπεὶ κύριόν ἐστιν· τὸ δὲ προσηγορικὸν ὄδιος ὡς σκότιος. βούλονται γὰρ τὰ τοιαῦτα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων μὲν παροξύνειν, ἐπὶ δὲ προσηγορικῶν προπαροξύνειν — ἔστι μέντοι γε διαπεφευγότα τινά, ὡς τὸ Ἄνιος καὶ Εὐφορίωνος ⟨τὸ add. Elter⟩ Ξένιος καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Κρόνιος. Eadem regula iisdem additis exceptionibus, sed Euphorionis nomine omisso legitur schol. B 495, Et. M. p. 521, 10. — Gymnasiarcha Ξένιος in inscr. Tauromenitana occurrit CIG III 5642, 18. — De argumento carminis non constat.

35 (28).

Schol. Ap. Rh. II 354 Ἡρόδωρός (FHG II p. 35, fr. 25) τε καὶ Εὐφορίων ἐν τῷ Ξενίῳ ἐκείνῃ (ap. Heracleam Ponticam) φασὶ τὸν Κέρβερον ἀνῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἐμέσαι χολήν, ἐξ ἧς φυῆναι τὸ καλούμενον ἀκόνιτον φάρμακον.

Anonym. περὶ ἰοβόλων καὶ δηλητηρίων φαρμάκων cod. Vat. 299 fol. 487 a b (Rohde M. Rh. XXVIII p. 283) = Mercurialis var. lect. III c. 4 p. 143 ed. Basil. 1576 τὸ ἀκόνιτον φύεται μὲν ἐν Ἀκόναις· λόφος δέ ἐστιν ἐν Ἡρακλείᾳ οὕτω καλούμενος Ἀκόναι, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος (FHG IV p. 644 fr. 200 a) καὶ Εὐφορίων δὲ ἐν τῷ Ξενίῳ.

Etym. M. p. 50, 38 Ἀκόνιτον· βοτάνη δηλητηριώδης· ὅτι ἐν τοῖς Ἀκοναίοις ὄρεσι τῆς Μαρυανδυνίας φύεται — Εὐφορίων δὲ θηλυκῶς λέγει τὴν βοτάνην. ἣ ἣν οὐδεὶς δύναται κονῖσαι τουτέστι νικῆσαι. κονιορτοῦνται γὰρ οἱ νικώμενοι τῶν παλαιστῶν. Οὕτως Μεθόδιος.

Euphorionem sequi videtur Nicander (Knaack Herm. XXV 87 sq.), qui Alex. v. 12 sqq. sic scripsit: ἀλλ' ἤτοι χολόεν μὲν ἰδὲ στομίοισι δυσαλθὲς πνυθείης ἀκόνιτον, ὃ δή ῥ' Ἀχερωίδες ὄχθαι φύουσιν, τόθι χάσμα δυσέκδρομον Εὐβουλῆος ἄστυρά τε Πριόλαο καταστρεφθέντα δέδουπε. Inde Knaack conicit etiam apud Euphorionem hoc loco cladis Mariandynorum, quorum regis Lyci aut filius (schol. Nic. Al. 15) ant frater (schol. Ap. Rh. II 758) perhibetur Priolas, mentionem factam esse. Cfr. frgm. 88—90. De Ovidio cfr. praef. p. 10 sq., de Dionys. Perieg. ib. p. 11.

ΠΟΛΥΧΑΡΗϹ.

De argumento non constat.

36 (34).

ἢ καὶ Γαιζῆται περὶ δείρεα χρυσοφορεῦντες.

Etym. M. p. 233, 13 Γαιζῆται, οἱ Γαλάται, οἱ τὴν γῆν ζητοῦντες. ἐκπεσόντες γὰρ τῆς ἑαυτῶν χώρας πολλὴν γῆν περιῆλθον ζητοῦντες, ὅπῃ οἰκήσουσιν. Εὐφορίων ἢ Πολυχαρίῃ· ὅθεν καὶ Γαιζῆται κτλ.

Contraxit Zonar. p. 417. — ὅθεν καὶ Εὐφορίων ἐν Πολυχάρει· Γαιζῆται κτλ. Mein., ὅθεν Εὐφορ. ἐν Π. ἢ καὶ Γ. κτλ. Buecheler. — „Fortasse legendum περὶ δειρὴν vel δειράδα" Mein. (περιδέρρεα Sylburg). Si mutandum, legerim περὶ δειράσι.

Steph. Byz. s. v. Γάζα p. 194, 8 λέγονται καὶ Γαζῖται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις — (12) εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η ἔθνος Γαλατῶν χρυσοφοροῦν, ὡς Εὐφορίων.

37 (35).

Choerob. εἰς τὸ ὀνοματικόν Gaisf. I p. 80, 20 θρᾶνυξ, θράνυκος· ὁ θρόνος παρὰ Κορίννῃ (fr. 38 Cr. M. Rh. 63 p. 187). θρῆνυξ, θρήνυκος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρ' Εὐφορίωνι ἐν Πολυχάρει.

ΥΑΚΙΝΘΟϹ.

Hoc carmine Hyacinthi historia cum aliorum iuvenum formosorum, quorum similis fortuna fuerat, coniuncta erat. Sic fr. 41 de Adonide agit. Itaque huc trahere possis fr. 185. — De Ovidio hoc carmine uso cfr. praef. p. 10.

38 (36).

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φῆμις ἀοιδῶν
Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο
εἴαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κωκύουσαν.

Schol. K. Theocr. X 28 τὴν γραπτὴν ὑάκινθόν φασιν ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι· διά τοι τοῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον αἶ αἴ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὄνοματος τοῦ Αἴαντος· εἰς ὃ Εὐφορίων (τὸν Εὐφορίωνα K et vulg., corr. Toup) ἀπιδὼν εἶπε· 'πορφυρέη' κτλ.

1. ὑάκινθο K. — σοὶ μὲν 3 4 Gen.[b], σὺ μὲν 10 M Gen.[a]. — φάτις vulg., φημῖ K, φῆμις Hemsterh. — 2. ῥοιτείην 3 4 10 M Gen.[b], ῥοιτείοις Gen.[b], ῥητίοις K. — Αἰακίδα 3 4 Gen.[b]. — 3. Deest in Gen.[a]. — ἀντέλλειν 10 M, ἀντελλ' K, ἀνατέλλειν 3 4 Gen.[b], ἀντελλομένου vulg. — γεγραμμένω 3 Gen.[b]. — κωκυούσας Gen.[b], κωκύουσα K. — Eustath. p. 285, 32 (ἱστορεῖ Πορφ'ριος) καὶ ὅτι Εὐφορίων λέγει τοῦ αἵματος τοῦ ῥυέντος ἐκ τῆς τοῦ Αἴαντος σφαγῆς ὑάκινθον ἐκφῦναι.

Initium habemus Hyacinthi, quo Euphorio duas de hyacinthi origine fabulas collegerat, ipse alteram praelaturus, quae de Hyacinthi iuvenis pulcherrimi sanguine florem natum esse tradebat (Skutsch Aus Vergils Frühzeit p. 80, 1). Mein. cfrt. Nonni Dion. X I 292 καὶ τὰ μὲν ἀμπελόεντος ἀείδεται ἀμφὶ κορύμβου, πῶς πέλεν ἡβητῆρος ἐπώνυμος. ὑμνοπόλων δὲ ἄλλη πρεσβυτέρη πέλεται φάτις, XLI 155 ἀλλά τις ὁπλοτέρη πέλεται φάτις. — δεδουπότος Αἰακίδαο scripsit ad exemplum Homerici δεδουπότος Οἰδιπόδαο (Ψ 679). — Λύχνου ἔαρ lucernae sanguinem, oleum vocaverat Callim fr. 201, Euphorionem sequitur Nicander Ther. 701, Al. 314.

39 (38).

πλευρά τε καὶ θώρηκα διήρικεν ἰνίου ἄχρις.

Schol. BD Pind. Nem. VII 39 λευρὸν οἱ μὲν τὸ πλατύ· βέλτιον δὲ τὸ πλάγιον ἀκούειν, ἵνα νοήσωμεν οὐχὶ τὸ καθ' ἑαυτὸ πλαγίως ἔχον, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν πληγὴν πλαγίως ἐνεχθέν· οὕτω γὰρ καὶ ὁ Εὐφορίων τὴν πληγὴν ὑπεστήσατο 'πλευρά' κτλ.

διήρεικεν B (?) D, διήρηκεν ed. Rom. 1513. ιή D. (ου) Frgm. cum insequente coniunctum ad Hyac. rettulit Mein.

40 (90).

τό ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἕκτωρ.

Etym. M. p. 247, 51 δάνειον· παρὰ τὸ δάνος, ὃ σημαίνει τὸ δῶρον. Εὐφορίων· 'τό ῥά οἱ' κτλ.

Euphorio secutus est fortasse Aiacem Sophocleam, cfr. v. 815 sqq., 834 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ. Mein. cfrt. argum. Aiacis s. f. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος (fr. 261 Chr), ὅτι μὲν τὸ σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινε. Adde schol. Lycophr. 455 παρόσον ὑπὸ τοῦ γωρυτοῦ κρυφθεὶς τόπος τοῦ σώματος τοῦ Αἴαντος τρωτὸς ἦν — τοῦτον δὲ οἱ μὲν περὶ τὴν κλεῖδά φασιν εἶναι, οἱ δὲ περὶ τὰ πλευρά, ὡς Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις (fr. 83 N.) φησίν.

41 (37).

Κώκυτός ⟨τοι⟩ μοῦνος ἀφ' ἕλκεα νίψεν Ἄδωνιν.

Ptolem. Heph. ap. Phot. bibl. c. 190 p. 146 b 31 B. ὅτι τὸ παρ' Εὐφορίωνι ἐν Ὑακίνθῳ ἀπορούμενον 'Κώκυτος — Ἄδωνιν' τοιοῦτόν ἐστι· Κώκυτος ὄνομα, Χείρωνος ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ μαθητής, ἐθεράπευσε τὸν Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς τρωθέντα.

τοι add. Scaliger. — αφελκεα Marcian. 450 (A). Interpretationem falsarii nil moror. Versum tuetur Propertii sive Galli imitatio, de qua cfr. praef. p. 10.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗϹ.

42 (39).

τὸν δ' ἐκάλυψε θάλασσα λιλαιόμενον βιότοιο,
καί οἱ πήχεες ἄκρον ὑπερφαίνοντο ταθέντες
ἀχρεῖ' ἀσπαίροντος ἅλις Δολοπιονίδαο
δυστήνου· ζωὴν δὲ μεθ' ὕδατος ἔκβαλε πᾶσαν
χεῖρας ὑπερπλάζων, ἅλμη δ' ἐκάλυψεν ὀδόντας.

Stob. flor. LIX, 16 (vol. IV p. 403 Hense) Εὐφορίωνος Φιλοκτήτου.

Ecl. c. lemm. hab. SMA. 1. βιότοιο SM, πλούτοιο A. — 2. πήχεος A. — 3. ἀχρεῖ' ἀσπαίροντες A, ἀχρεῖα σπαίροντες S, ἃ χρεῖα σπαίροντες M, corr. Mein. — ἅδην pro ἅλις Mein. — 4. ἔκβαλε pro ἔμβαλε Valckenaer. — 5. χεῖρ' A. — ἄλμη (vel — ῃ) δ' ἐκάλυψεν ὀδόντας cdd., θανόντα Geel, ἐπέρησεν ὀδ. Elter, quod praestat (cfrt. E 291).

Cfr. ω 536 λιλαιόμενοι βιότοιο. — Dolopionides quis sit, docet Hygin. f. 102 collata a Mein. *Sed cum Achivi ex vulnere taetrum odorem ferre non possent, iussu Agamemnonis regis in Lemno expositus est cum sagittis divinis. quem expositum pastor regis Actoris nomine Iphimachus Dolopionis filius nutrivit.*

43 (40).

Tzetz. ad Lycophr. 911 Φιλοκτήτης δὲ ἐξώσθη εἰς Ἰταλίαν πρὸς Καμπανοὺς καὶ πολεμήσας αὐτοὺς πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου Κρίμισσαν κατοικεῖ· καὶ παυθεὶς τῆς ἄλης Ἀλαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν κτίζει, οὗ καὶ τὸ τόξον αὐτῷ ἀνέθετο, ὥς φησιν Εὐφορίων.

εὐφορίων a ὠρίων II. Cfr. Etym. Gen. (M. 58, 4) Ἀλαῖος· ὁ Ἀπόλλων· Φιλοκτήτης γὰρ παραγενόμενος εἰς Ἰταλίαν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἱδρύσατο Ἀπόλλωνος Ἀλαίου ἱερόν, ἐν ᾧ καὶ τὸ τόξον ἀπέθετο. οὕτως ὦ^ρ (i. e. Ὧρος, Reitzenstein hist. etymol. 319, 8, οὕτως Ὠρίων Va). Etymologus Sextionis exscripsit scholion. Tzetzes in suo scholiorum exemplari legerat Εὐφορίων, Ὠρίων alterius editionis ex Et. Gen. sumpsit. Sic discrepantiam mihi per litteras explicavit Scheer. — Cum Euphorione consentit Lycophro 911—921. Cfr. etiam [Aristotel.] περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων 107. Mein. conicit Euphorionem etiam Eileniae Minervae templi a Philocteta conditi mentionem fecisse, de quo vid. Orus in Et. M. 298, 26.

ΧΙΛΙΑΔΕϹ.

Tradit Suidas hoc carmine poetam eos, qui pecunia eum deposita defraudaverant, exsecratum oracula collegisse, quae mille annorum eventu probata erant. Has duas partes Euphorionem ita coniunxisse probabiliter coniecit Meineke (An. Alex. p. 15), ut oraculum afferret, „quo impostores aliquando perfidiae poenas daturos esse doceret“. Huic oraculo ut fidem conciliaret, oracula illa collegisse putandus est.

Sed quaeritur, cur tandem oracula, quorum eventus tam longo temporis spatio circumscriptus erat, sibi colligenda elegerit. Allexit eum sine dubio inaudita argumenti novitas, qua

se Callimachi Aetia, quorum exemplum et Atactis et Chiliadibus secutus est, facile superare posse videtur credidisse. Sed accedit alia causa, de qua ab Eltero edoctus sum. Oraculorum ea tantum Euphorioni usui erant, quae poenam portendebant. Poenam vero deorum per mille annorum spatium grassari neque antea requiescere opinio erat fortasse Pythagorica. Amplexus est eam Plato Phaedr. p. 249 B sq. et Pol. p. 615 A sq., Vergilius Aen. VI 748, Pythagorae adscribitur apud Iamblichum vit. Pythag. VIII 42, ubi dicit Pythagoras: τῶν γὰρ βαρβάρων καὶ τῶν Ἑλλήνων περὶ τὴν Τροίαν ἀντιταξαμένων ἑκατέρους δι' ἑνὸς ἀκρασίαν ταῖς δεινοτάταις περιπεσεῖν συμφοραῖς, τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, τοὺς δὲ κατὰ τὸν ἀπόπλουν, καὶ μόνης τῆς ἀδικίας τὸν θεὸν δεκετῆ καὶ χιλιετῆ τάξαι τὴν τιμωρίαν, χρησμῳδήσαντα τήν τε Τροίας ἅλωσιν καὶ τὴν τῶν παρθένων ἀποστολὴν παρὰ τῶν Λοκρῶν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ἱερόν. Videmus oraculum eiusmodi, qualia collegit Euphorio. Alterum accedit ex Plutarchi de sera num. vind. c. 12. Nos de his duobus tantum scimus, Euphorio aut plura novit aut finxit; singula eum latius exsecutum esse per se patet; itaque non est, cur dubitemus eum quinque libros his oraculis complere potuisse. Sed, ut accuratius de argumento Chiliadum iudicari possit, ad oracula ipsa nos convertamus necesse est. Coniuncta leguntur ap. Plut. de ser. n. vind. c. 12 ἆρ' οὖν οὐκ ἀτοπώτερος τούτων ὁ Ἀπόλλων, εἰ Φενεάτας ἀπόλλυσι τοὺς νῦν, ἐμφράξας τὸ βάραθρον καὶ κατακλύσας τὴν χώραν ἅπασαν αὐτῶν, ὅτι πρὸ χιλίων ἐτῶν, ὥς φασιν, ὁ Ἡρακλῆς ἀνασπάσας τὸν τρίποδα τὸν μαντικὸν εἰς Φενεὸν ἀπήνεγκε. Συβαρίταις δὲ φράζων ἀπόλυσιν τῶν κακῶν, ὅταν τρισὶν ὀλέθροις ἱλάσωνται τὸ μήνιμα τῆς Λευκαδίας Ἥρας· καὶ μὴν οὐ πολὺς χρόνος, ἀφ' οὗ Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαυνται τὰς παρθένους,

αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσὶν ἠύτε δοῦλαι
ἠοῖαι σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν
νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι,

διὰ τὴν Αἴαντος ἀκολασίαν.

Totum locum ex Euphorionis Chiliadibus sumptum esse, ut censet Thraemer Herm. XXV p. 55 sqq., quamquam mihi non est verisimile — de Posidonio Plutarchi auctore cogitare

Wilamowitzium Geffcken (Timaoes, Ph. U. XIII p. 13, 5) adnotat — tamen quin Euphorio his duobus exemplis usus sit, dubitari nequit. Accedit, quod temporum ratio, ut scite observavit Thraemer, ad Euphorionis nos ducit aetatem. Fac enim Euphorionem Eratosthenis calculos secutum Troiam anno 1183 eversam statuisse, consequens erat Herculem, qui Priamo iuvene Troiam expugnaverat, anno circiter 1250 floruisse. Mille annos si demis, devenis ad annum 250, i. e. ad Euphorionis aetatem. Iam vide, quam accommodatum fuerit exemplum Euphorioni. Poena a furto exorditur, fraudatores insequitur Euphorio; non semel post mille demum annos evenit, sed compluriens hoc temporis spatio redibat (cfr. Plin. N. H. 31, 54, quem locum attuli ad frgm. 63), Euphorioni autem, quod recte monuit Thraemer, id agendum erat, ut non solum impostorum progeniei remotissimae, sed etiam iis ipsis poenam impendere ostenderet. Altero exemplo Euphorionem usum esse vel frgm. 83, ex Graecorum apud Euboeam naufragii descriptione, quo ipse Locrensium poenae auctor Aias interiit, desumptum probat. Pendet huius poenae notitia a Timaeo, qui finem eam invenisse docuit post annum 346 [1]. Qua in re si eum secutus est Euphorio, cum anno 1183 Troiam deletam esse statueret, miliarium annorum numerum complere non potuit. Fuitne igitur contentus numero tanto minore? Minime. Frgm. 64—83 docemur Euphorionem res Troicas ab urbe condita usque ad expugnationem enarrasse. Knaackii sententia (Fleck. ann. 1888 p. 151 sq.) poetam propter oraculum, quod Locrensium poenam praediceret, tanta molitum esse, quam minime sit probabilis, non opus est ostendere. Sufficit monere habere nos oraculum, unde causam res Troicas enarrandi multo melius repetere potuerit Euphorio. Frgm. 64 (ἦ γὰρ δὴ Φοῖβός τε Ποσειδάων τ' ἐκάλεσσαν Αἰακὸν οὐκ ἀβοηθὶ περὶ κρήδεμνα δέμοντες) comparandum est cum Pind. Ol. VIII

---

1) Tzetz. ad Lycophr. 1141 χιλίων δ' ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. Tzetzae fidem abrogat Geffcken (Timaeus p. 13, 4), sed cfr. Holzinger ad Lycophr. 1153. Timaeo re vera ab eversione Troiae, quam anno 1334 adscribebat, ad Phocici belli finem fere mille anni numerandi erant.

31—46, e cuius loci scholiis ipsum petitum est. Ibi narratur Apollinem et Neptunum in aedificandis Troiae moenibus Aeacum sibi adiutorem adscivisse. Quae cum condidissent, dracones caeruleos tres muros adortos esse, quorum duos, qui partes a dis exstructas aggressi essent, repulsos esse, tertium Aeaci partem perrupisse. Hoc portentum deinde ita explicasse Apollinem, ut Aeaci filios et pronepotes Troiam expugnaturos esse vaticinaretur. Euphorio fabulam singularem sine dubio propter oraculum attulit. Probabile est eum rem ita instituisse, ut praemissa narratione fraudis, qua dis mercedem pactam negavit Laomedon, huius ipsius fraudis poenam oraculo portentam esse vellet. Oraculi eventum ut illustraret, res Troicae enarrandae erant, cum quibus Aiacis facinus, a quo alterum oraculum pendebat, coniunctum erat. Ne longus sim: Euphorio duobus oraculis coniunctis et numerum nanctus est miliario multo propiorem et orsum suo proposito multo aptiorem. Rursus enim a fraude omnis calamitas repeti poterat. Proclivis hinc oritur coniectura Euphorionem, quae colligeret oracula, omnia ad fraudem quandam redire voluisse. Inveniendi vero eius modi oracula difficultatem quanto auxit hoc proposito, tanto deminuit eo, quod sibi permisit, ut pluribus oraculis coniunctis illud mille annorum spatium, quod chiliadem vocasse putandus est, complecteretur.

Addit Suidas s. f. ἐπιγράφεται δ' ἡ πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμῶν, ὡς διὰ χιλίων ἐτῶν ἀποτελοῦνται. Uncis saepiunt hoc enuntiatum ut spurium, ad optimorum codicum lectionem nos revocantes. Sed in codicibus omnibus prior enuntiati pars usque ad χιλιάς legitur, reliqua tantum desunt in optimis. Neque fugere potest quemquam ea pessime conficta esse e praecedentibus διὰ χιλίων ἐτῶν χρησμοὺς ἀποτελεσθέντας. Quid igitur? Legebatur, credo, olim apud Suidam sive Hesychium peculiaris chiliadis quintae titulus. Qui cum interiisset, interpolator suo Marte detrimentum e praecedentibus sarcire conatus est. Itaque Euphorionem singulis chiliadibus proprios titulos dedisse opinor, auctorem vero vitae Suidianae eum tantummodo commemorasse, qui ei maxime memorabilis videbatur. Sic apud Callimachum singula, quae enarrabat, Aetia proprio titulo instructa fuisse probabile est, sic Dionysum

fuisse Mopsopiae partem felici Wilamowitzii fr. 33 supplemento cognovimus. Itaque veri simile est etiam inter epicorum carminum titulos, qui praeter tres a Suida memoratos nobis traduntur, esse nonnullos, qui ad partes Chiliadum vel Mopsopiae referendi sint (Meineke An. Al. p. 15, 1; Schultze, Euphoriouea p. 25). Quamquam hic summa cautione progrediendum esse opinor. Nequaquam enim inde, quod Suidas, qui alioqui in operibus scriptorum afferendis satis religiosus est (aut enim omnia enumerat aut sub finem adicit καὶ ἄλλα πολλά, καὶ ἄλλα τινά, similia), hic tres tantum titulos enumerat, colligi potest reliquos his subsumendos esse. In Callimachi certe catalogo rem non ita instituit, ut totorum carminum respiceret, partium neglegeret titulos. Accedit, quod Suidae vitam mancam esse cognovimus. Quis igitur spondebit additamentum eius generis, qualia supra attuli, non posse lacuna haustum esse?

44 (41).

καὶ Ψίλιν Ἀσκάνιόν τε . . . . . . Ναυαίθοιο.

Steph. Byz. s. v. Ἀσκανία p. 132, 18 τὸ τοπικὸν Ἀσκάνιος ὁμοίως τῷ κυρίῳ. ἔστι καὶ Ἀσκάνιος ποταμός. Εὐφορίων Χιλιάσιν 'καὶ — Ναυαίθοιο'. Ψίλις Μυσίας, Ναύαιθος Ἰταλίας.

ψιλὶν RP, ψιλὺν V, ψιλοὶ A. — Ἀσκάνιόν τε καὶ εὐνάοντα vel εὖ ναίοντα Ναύαιθον ex Salmasii cod. Palatinis affert Holsten. Sed Berkelius in ed. Steph. Lugd. Bat. 1694 εὖ ναίοντα Ναύαιθον Salmasii esse coniecturam testatur. — καὶ ὕδατα supplet Friedemann, malim πρὸς ὕδατα sive ῥόον προτί. — Knaack (Fleckeis. ann. 137 (1888), p. 153) frgm. pertinere censet ad descriptionem interitus navium Graecarum, quas mulieres Troianae ad Nauaethum fluvium incenderant, cfr. schol. Lycophr. 921. Quod si verum est, in praecedentibus supplendum λιποῦσαι et Euphorionem patriae captivarum fines latiore ambitu descripsisse statuendum.

45 (42).

δαίμων . . . . σαιτο φιλοπλοκάμοισι Δυμαίναις.

Steph. Byz. p. 240, 6 Δυμᾶνες, φυλὴ Δωριέων — (12) οἱ οἰκοῦντες Δυμᾶνες· καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκόν — καὶ Δύμαινα. Εὐφορίων Χιλιάσι 'δαίμων' κτλ.

Εὐφορίων et quae seq. add. S. — [ἀντιά]σαιτο Düntzer. Schneider (Callim. II p. 765) suppl. οὐδέ κ' ἐπελθὼν δαίμων μωμή-

σαιτο nimirum τὴν χάριν vel in saltando exhibitam gratiam (cfrt. N 127, P 399).

46 (43).

Ζηνὸς Χαονίοιο προμάντιες ηὐδάξαντο.

Steph. Byz. p. 686, 7 Χαονία· μέση τῆς Ἠπείρου· οἱ οἰκήτορες Χάονες — (11) λέγεται καὶ Χαόνιος· Εὐφορίων Χιλιάσι 'Ζηνὸς' κτλ. — προμαντῆες V.

47 (44).

Athen. X p. 436 F (in πολυποτῶν catalogo) Ξέναρχος δ' ὁ Ῥόδιος διὰ τὴν πολυποσίαν μετρητὴς ἐπεκαλεῖτο. μνημονεύει αὐτοῦ Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς ἐν Χιλιάσι.

Idem refert de Xenagora Aelian. V. H. XII 26 ποτίστατοι γεγόνασιν ἄνθρωποι, ὥς φασι, Ξεναγόρας ὁ Ῥόδιος, ὃν ἐκάλουν ἀμφορέα κτλ. diverso scil. auctore.

ΙϹΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

In historicis, quae vocantur, hypomnematis Euphorio Peripateticorum Callimachique exemplum secutus e collectaneis suis, quaecumque nova et scitu digna apparebant, composuisse videtur, non solum historica, sed etiam mythica, paradoxa, alia. Fragmentis, quae huc pertinent, fortasse adicienda sunt 148—152.

48 (25, FHG III 72, 6).

Ael. H. A. XVII 28 Εὐφορίων δὲ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι λέγει τὴν Ϲάμον ἐν τοῖς παλαιτάτοις χρόνοις ἐρήμην γενέσθαι· φανῆναι γὰρ ἐν αὐτῇ θηρία μεγέθει μὲν μέγιστα, ἄγρια δὲ καὶ προσπελάσαι τῳ δεινά, καλεῖσθαί γε μὴν νηάδας, ἅπερ οὖν καὶ μόνῃ τῇ βοῇ ῥηγνύναι τὴν γῆν. παροιμίαν οὖν ἐν τῇ Ϲάμῳ διαρρεῖν τὴν λέγουσαν· μεῖζον βοᾷ τῶν νηάδων. ὀστᾶ δὲ ἔτι καὶ νῦν αὐτῶν δείκνυσθαι μεγάλα ὁ αὐτός φησι.

Aelianum exscripsit Apostol. cent. IX 51 (Leutsch Paroemiogr. p. 473). — 2. παλαιτάτοις Vaticanus, παλαιοτάτοις Apost., τοῦ χρόνου Vat., χρόνοις Apost. — ἐρήμην, γενέσθαι τε ἐν αὐτῇ Vat., ἐρήμην γενέσθαι· φανῆναι γὰρ Apost. — 4. δὲ] γε Mein.

Cfr. Photius s. νῆϊς — καὶ ἐν Ϲάμῳ δὲ θηρία γενέσθαι, ὧν φθεγγομένων ῥήγνυσθαι τὴν γῆν. ἐκαλοῦντο δὲ νηΐδες, ὡς Εὐγαίων (FHG II p. 16, fr. 1). — Heracl. Πολ. Ϲαμίων (FHG II p. 215) Ϲάμον τὸ μὲν ἐξ

ἀρχῆς ἐρήμην οὖσαν λέγεται κατέχειν πλῆθος θηρίων μεγάλην φωνὴν ἀφιέντων· ἐκαλοῦντο δὲ τὰ θηρία νηΐδες.

49 (23, FHG III 72, 4).

Athen. IV p. 154 C. Εὐφορίων δ' ὁ Χαλκιδεὺς ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γράφει· παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις προτίθεσθαι πέντε μνᾶς τοῖς ὑπομένειν βουλομένοις τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι πελέκει, ὥστε τοὺς κληρονόμους κομίσασθαι τὸ ἆθλον· καὶ πολλάκις ἀπογραφομένους πλείους δικαιολογεῖσθαι, καθ' ὃ δικαιότατός ἐστιν ἕκαστος αὐτῶν ἀποτυμπανισθῆναι.

6. καθ' ὅτι Kaibel. — αὐτῶν C, αὐτὸς A. — Athenaeum exscr. Eustath. p. 1837, 29.

50 (24 b, FHG III 72, 5).

Athen. XV p. 700 D. Εὐφορίων δ' ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν Διονύσιόν φησι τὸν νεώτερον Σικελίας τύραννον Ταραντίνοις εἰς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυχνεῖον δυνάμενον καίειν τοσούτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν.

Cfr. Polycriti Mendaei fr. 3 (Müller Script. rerum Alexandri Magni p. 133) = Athen. V p. 206 E Πολύκλειτος (Πολύκριτος Müller) δὲ (θαυμάζεται) ἐπὶ τῷ λυχνίῳ τῷ κατασκευασθέντι τῷ Πέρσῃ. (Müller coni. τοῖς Ταραντίνοις vel τῷ Πρυτανείῳ τῶν Ταραντίνων.)

ΛΕΞΙΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Erotiani praef. p. 32, 8 sq. Klein. καὶ γὰρ ὁ ἀναδεξάμενος αὐτὸν (nomen, quod antecedebat, lacuna absumptum esse videtur, Λύκον M. Schmidt Didymi frgm. p. 24) Εὐφορίων πᾶσαν ἐσπούδασε λέξιν (Ἱπποκράτους) ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ϛ.

51 (26).

Erotiani p. 58, 6 Kl. βλιχῶδες· Ἐπικλῆς μέν φησι τὸ λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου, Εὐφορίων δὲ τὸ ἐκπεπιεσμένον καὶ κατάξηρον.

52.

Erotiani frgm. 77 p. 23, 21 Kl. γογγρῶναι· οἱ μὲν τὰ ἐν τῷ τραχήλῳ γινόμενα παραμήκη ἐπάρματα· οἱ δὲ τὰς βρογχοκήλας, ἄλλοι δὲ τὰς γαγγραίνας· ὁ δὲ Εὐφορίων τὰς χοιράδας οἴεται καλεῖσθαι· 'εἴρηται γάρ', φησι, 'παρὰ τὸν γόγγρον, ὅς

ἐστιν ἰχθὺς περιφερὴς καὶ ἐπιμήκης. Θεόφραστος δὲ ἐν τοῖς φυτικοῖς (hist. plant. I 8, 6) γόγγρους φησὶν εἶναι τὰς ὀζώδεις ἐκφύσεις τῆς ἐλαίας· ἔστι δὲ ἰχθὺς θαλάττιος, ὡς εἰρήκαμεν, ὁ γόγγρος.'

ΠΕΡΙ ΑΛΕΥΑΔΩΝ.

In hoc opere, cuius argumentum perspicitur e titulo, etiam Homeri et Simonidis mentio iniecta erat. Homerum quoniam Gygae, primo tyranno, coaevum dicit Euphorio, initio operis de originibus tyrannidis exposuisse videtur. Simonidis commemorandi occasionem dabat, ut recte monuit Meineke, Scopadarum cum Aleuadis cognatio. Scopae enim conclave cum concideret, solus Simonides Dioscurorum ope servatus esse dicitur (Cic. de orat. II 86, 352 sq.). — Suidas hunc librum errore Ephoro minori adscribit.

53 (29, FHG III 72, 1).

Clem. Alex. Strom. I c. 21 § 117, 9 Εὐφορίων δὲ ἐν τῷ περὶ Ἀλευαδῶν κατὰ Γύγην αὐτὸν (Ὅμηρον) τίθησι γεγονέναι, ὃς βασιλεύειν ἤρξατο ἀπὸ τῆς ὀκτωκαιδεκάτης ὀλυμπιάδος, ὅν καί φησι πρῶτον ὠνομάσθαι τύραννον.

ἀλιαδων L, Ἀλευάδων Valesius, Toupius, Ἀλευαδῶν Meineke.

54 (30, FHG III 72, 2).

Schol. Theocr. XVI 34 τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σίμου πάντα ἀνείλεκται Εὐφορίων.

Σίμου Mein., Σιμίου vulg. — Aleuadarum familiae cognati erant Scopadae (Ov. Ibis 511 sq.); itaque recte huc traxit Meineke frgm. q. s.

55 (31, FHG III 72, 3).

Quintil. inst. XI 2, 14 (de carmine Simonidis Dioscurorum ope servati) *Est autem magna inter auctores dissensio, Glaucone Carystio an Leocrati an Agatharcho an Scopae scriptum sit id carmen: et Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur utque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorion et Larissaeus Eurypylus tradiderunt, an Crannone, ut Apollas Callimachusque* (cfr. fr. 71 Schn.).

De Eurypylo Larissaeo cfr. Jacoby (Chronic. Apollod. p. 200

fr. 20 adn. 1). — *Apollas Callimachus* traditur, *et Callimachus* Bentley, *Callimachusque* Schneidewin, *Callimachius* Preller ad Polemonem p. 176.

ΠΕΡΙ ΙΣΘΜΙΩΝ.

Huius libri, quo egit 'de origine, progressu et institutis ludorum Isthmicorum' (Mein. p. 28), nobis pauca servata sunt fragmenta, quae ad instrumenta pertinent musica. De quibus disputasse censendus est, cum musica Isthmicorum certamina recenseret.

56 (32, FHG III 73, 8).

Athen. IV p. 182 E Εὐφορίων δὲ ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων 'οἱ νῦν', φησίν, 'καλούμενοι ναβλισταὶ καὶ πανδουρισταὶ καὶ σαμβυκισταὶ καινῷ μὲν οὐδενὶ χρῶνται ὀργάνῳ'. τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὼ (fr. 154) καὶ Ἀνακρέων (fr. 143) μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι· ἐν γοῦν Μιτυλήνῃ μίαν τῶν Μουσῶν πεποιῆσθαι ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ἔχουσαν σαμβύκην.

2. ἰσθιμίων A.

Athen. XIV p. 635 A Εὐφορίων δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων παλαιὸν μέν φησι τὸ ὄργανον εἶναι τὴν μάγαδιν, μετασκευασθῆναι δ' ὀψέ ποτε καὶ σαμβύκην μετονομασθῆναι. πλεῖστον δ' εἶναι τοῦτο τὸ ὄργανον ἐν Μιτυλήνῃ, ὡς καὶ μίαν τῶν Μουσῶν ἔχουσαν αὐτὸ ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ποιηθῆναι, ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ.

Ibid. F Εὐφορίων τε ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων τὰ πολύχορδά φησι τῶν ὀργάνων ὀνόμασι μόνον παρηλλάχθαι, παμπάλαιον δ' αὐτῶν εἶναι τὴν χρῆσιν.

57 (32 b, FHG III 73, 9).

Athen. XIV p. 633 F περὶ σαμβύκης ἔφη ὁ Μασσούριος ὀξύφθογγον εἶναι μουσικὸν ὄργανον τὴν σαμβύκην, διειλέχθαι τε περὶ αὐτοῦ Εὐφορίωνα τὸν ἐποποιὸν ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων, χρῆσθαι φήσας αὐτῷ Πάρθους καὶ Τρωγλοδύτας τετραχόρδῳ ὄντι· ἱστορεῖν δὲ τοῦτο Πυθαγόραν ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης.

3. περὶ ἰσμῶν A, corr. Mus.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΟΠΟΙΩΝ.

58 (33, FHG III 73, 10).

Athen. IV p. 184 A Εὐφορίων δ' ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ περὶ μελοποιῶν τὴν μὲν μονοκάλαμον σύριγγα Ἑρμῆν εὑρεῖν, τινὰς δ' ἱστορεῖν Σεύθην καὶ Ῥωνάκην τοὺς Μαιδούς, τὴν δὲ πολυκάλαμον Σιληνόν, Μαρσύαν δὲ τὴν κηρόδετον.

2. μελοποιιῶν A, corr. Dalec. — 3. τοὺς μήδους A, corr. Schweighaeuser. Salmas. exerc. Plin. p. 584 b coni. τὴν δὲ πολυκάλαμον Σιληνὸν Μαρσύαν, τὴν κηρόδετον.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

59 (54).

τῆς μὲν +τῶν, ὅσσα φύει εὐδείελος αἶα,
ἢ φύλλ' ἢ ποίη, ὅτεῳ ἐγχρίμψατο λύθρον,
ὡς πυρὶ καρφόμενον ψαφαρῇ ἰνδάλλετο τέφρῃ.

Schol. Arati 519 καυστικὸς γὰρ αὐτῆς (hydrae Lernaeae) ἐστιν ὁ ἰός. καὶ Εὐφορίων· 'τῆς μὲν' κτλ.

1. ὅσα A Ald., ἡ μὲν πάνθ' ὅσα που φ. Ald. (ἡ μὲν π. ὅ. π. φ. Bentley), ὀδόντων scripserim (cfr. Apoll. Rh. Arg. IV 1512), sive μένος ἔτρεεν, δ' post ὅτεῳ inserta. — 2. φύλλον AM, φύλλον γε Ald., φυτὸν Mein. et Lobeck, φύλλ' Maass. — ὅτε A, ὅτ' M Ald. — ἐχρίμψατο AM Ald., ἢ ποίην, ὅτεωι ἐγχρίμψατο Lobeck, ἢ ποίην, ὅτεωι χριμψαίατο Mein. — λύθρον, cfr. Lycophr. 491. — 3. καρφώμενον AM, καρφόμενα Bentl. — ἰνδάλλεται AM Ald., corr. Bentl. — Euphorio imitatus est Apoll. Rh. IV 1505—1512. Animadvertas etiam v. 1513/14 Περσεὺς Εὐρυμέδων, quocum cfr. fr. 17.

60 (160).

Schol. Dion. Perieg. 64 αὗται δὲ (αἱ στῆλαι Ἡρακλέους) πρότερον Κρόνου ἐλέγοντο στῆλαι, διὰ τὸ μέχρι τῶν τῇδε ὁρίζεσθαι δῆθεν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ· δεύτερον δὲ ἐλέχθησαν Βριάρεω, ὥς φησιν Εὐφορίων· τρίτον δὲ Ἡρακλέους.

Mein. cfrt. Ael. V.H. V, 3 Ἀριστοτέλης (fr. 678 Rose) τὰς νῦν Ἡρακλείους στήλας καλουμένας, πρὶν ἢ κληθῆναι τοῦτο, φησὶ Βριάρεω καλεῖσθαι αὐτάς, schol. Pind. Nem. III 38 αἱ δὲ Ἡράκλειαι στῆλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι, καθό φησι . . . . . . „στῆλαί τ' Αἰγαίωνος ἁλὸς μεδέοντι Γίγαντος", Parthen. fr. 31 (Mart.) μάρτυρα δ' ἄμμιν τῆς ἐπὶ Γαδείρῃ ⟨στηλῶν ζεῦγος⟩ λίπεθ' οἴμου ἀρχαίου Βριαρεῶο ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας.

61 (82).

χαλκείῃ ἀκάτῳ βουπληθέος ἐξ Ἐρυθείης.

Eust. ad Dion. Perieg. 558 ᾄδεται δὲ Ἡρακλῆς εἰς αὐτὴν (Erytheam) πλεύσας χαλκῷ λέβητι, ὅτε καὶ τὰς Γηρυονείους ἀπήλασε βοῦς 'χαλκείῃ — Ἐρυθείης', ὡς ὁ Εὐφορίων λέγεται ἱστορεῖν· ὁμοίως καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἀλέξανδρος εἰπών· 'χαλκείῳ δὲ λέβητι μέγαν διενήξατο πόντον'.

Eustath. usus est Stephano Byz. ampliore, vid. Mein. ad Steph. s. Ἐρύθεια. — Eustathium exscripsit Eudocia Ion. p. 214. — Ἐρυθείας cod. quinque. — Ἐφορίων cod. unus.

62.

α̣ι̣π̣[. . .
ξανθὸς δ̣[. . .
καί ο̣ἱ δειμαίνοντ̣[ι . . .
ταρφέες ἀφλοισμῷ δ̣ι̣ [. . .
οἱ δ' ὄπιθεν λασίῃ ὑπὸ γαστέρι πεπ[τηῶτες]
οὐραῖοι λιχμῶντο περὶ πλευρῇσι δρ̣ά̣[κοντες.]
ἐν καί οἱ βλεφάροις κυάνῳ ἤστραπτε . . [. . .
ἤ που θερμάστραις ἤ που Μελιγουνίδι τοῖαι
μαρμαρυγαί, αἴρῃσιν ὅτε ῥήσσοιτο σίδηρος,
ἠέρ' ἀναθρώσκουσι, βοᾷ δ' εὐήλατος ἄκμων,
ἢ Αἴτνην ψολόεσσαν, ἐναύλιον Ἀστερόποιο.
ἵκετο μὴν Τίρυνθα παλιγκότῳ Εὐρυσθῆι
ζωὸς ὑπὲξ Ἀίδαο δυώδεκα λοῖσθος ἀέθλων·
καί μιν ἐνὶ τριόδοισι πολυκρίθοιο Μιδείης
ταρβαλέαι σὺν παισὶν ἐθηήσαντο γυναῖκες.

Paginae libri membranacei saec. p. Chr. V pars inferior, quae servatur Berolini in museis regiis numero signata 273. Ed. Wilamowitz B. Kl. V 1 p. 57—66, quem secutus sum. In alia parte legitur frgm. 95, ad aliud sine dubio carmen pertinens. (Parum recte duo frgm. coniungere studet Robert Herm. XLII p. 508 sq.) Itaque quoniam tertia tantummodo paginae pars eaque inferior servata est et desideratur alterius carminis principium, finem prioris nos tenere probabiliter coni. Wilamowitz. Euphorionis esse frgm. docet v. 62, 11 Euphorioni adscriptus a schol. Nic. Ther. 288 (fr. 60 a M.) 4. „hinter Δ eine längere Hasta, wohl I, dann der Fuss einer zweiten; H also auch möglich." Wil. — 6. ΛΕΙΧΜΩ. — 7. „hinter ΉCΤΡΑΠΤΕ unsichere Spuren; ΤΟ (?) Ν (?), dahinter eine Hasta" Wil. — 9. ΑΙΡΗCCΙΝ, altera C deleta. — 3/4. De spumis a Cerbero sparsis recte

interpretatur Wil. — Imitatus est Iliadis O 607 sq. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην βλοσυροῖσιν ὑπ' ὀφρύσιν (Wil.). — 7. τὸ [λῆμα] suppl. A. Ludwich BphW 1907, 490, το[ρὸν πῦρ] praetulerim, cfr. Theocr. 24, 18 ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ ἐρχομένοις (serpentibus) λάμπεσκε. — 8/9. Obversati sunt Euphorioni loci Callimachei H. IV 144 θερμάστραι τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης, III 47/48 Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν οὔνομά οἱ Μελιγουνίς, fr. 129 αἰράων ἔργα διδασκόμενοι (Wil.). — Versus 11 citatur in schol. Nic. Ther. 288 (cfr. fr. 184) Εὐφορίων· ἢ Αἴτνην ψολόεσσαν ἐναύλιον ἀστεροπαῖον. — Cfr. Nonn. 41, 147 ἐναύλιον Ἰοχεαίρης. — 12/13. Versuum exitus ad Apoll. Rh. exemplum formati, cfr. I 1317 — ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆι, 1318 — δυώδεκα πάντας ἀέθλους (Wil.). — 14/15. Hom. τ 235 πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες (Wil.). — Theocr. XIII 20 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας (Wil.).

63 (dub. 1).

Plut. de sera num. vind. c. 12 ἆρ' οὖν οὐκ ἀτοπώτερος τούτων ὁ Ἀπόλλων, εἰ Φενεάτας ἀπόλλυσι τοὺς νῦν, ἐμφράξας τὸ βάραθρον καὶ κατακλύσας τὴν χώραν ἅπασαν αὐτῶν, ὅτι πρὸ χιλίων ἐτῶν, ὥς φασιν, ὁ Ἡρακλῆς ἀνασπάσας τὸν τρίποδα τὸν μαντικὸν εἰς Φενεὸν ἀπήνεγκε. — καὶ μὴν οὐ πολὺς χρόνος, ἀφ' οὗ Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαυνται τὰς παρθένους,

αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσὶν ἠύτε δοῦλαι
ἠοῖαι σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν
νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι,

διὰ τὴν Αἴαντος ἀκολασίαν.

v. 2. ἢ οἶαι cdd., corr. Xylander. Posterius exemplum cum tribus versibus Euphorioni adsign. Toupius epist. crit. p. 162 sq., prius Thraemer, vid. p. 43 sq. De tripodis raptu cfr. Paus. X 13, 8, Apollod. II, 130, Hygini f. 32. Tripodem Pheneum portasse Herculem alibi non traditur. De poena Pheneatarum Thraemer cfrt. Strab. VIII 8, 4 Ἐρατοσθένης δέ φησι περὶ Φενεὸν μὲν τὸν ⟨Ἀρο⟩άνι(ο)ν λιμνάζειν τὰ πρὸ τῆς πόλεως, καταδύεσθαι δ' εἴς τινας ἠθμούς, οὓς καλεῖσθαι ζέρεθρα (Paus. VIII 14, 2). τούτων δ' ἐμφραχθέντων ἔσθ' ὅτε ὑπερχεῖσθαι τὸ ὕδωρ εἰς τὰ πεδία, πάλιν δ' ἀναστομουμένων ἄθρουν ἐκ τῶν πεδίων ἐκπεσὸν εἰς τὸν Λάδωνα καὶ τὸν Ἀλφεὸν ἐμβάλλειν κτλ. et Plin. N. H. 31, 54 *terrae quoque motus profundunt sorbentque aquas, sicut circa Pheneum Arcadiae quinquies accidisse constat.* — In historia virginum Locrensium describenda potuit Callimachum sequi (fr. 13 d), potuit etiam Callimachi fontem adire, Timaeum (cfr. Knaack Callimachea p. 11), quem secutus est etiam Lycophro 1141 sqq.

64 (58).

ἦ γὰρ δὴ Φοῖβός τε Ποσειδάων τ' ἐκάλεσσαν
Αἰακὸν οὐκ ἀβοηθὶ περὶ κρήδεμνα δέμοντες.

Schol. A Pind. Ol. VIII 41 ἰδίως φησὶν ὁ Δίδυμος καὶ τούτοις χρήσασθαι τὸν Πίνδαρον· τὸν γὰρ Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευήν φησι τὸν Αἰακὸν προσλαβεῖν. — παρ' οὐδενὶ δὲ πρεσβυτέρῳ Πινδάρου ἡ ἱστορία· ὁ δὲ Εὐφορίων φησίν· 'ἦ γὰρ δὴ' κτλ.

2. ἀβοήθητα περὶ A, ἀβοήθητα πρὸς R, ἀβοητὶ πατρὸς Mein., ἀβοηθὶ πόλιος Lobeck, ἀβοήθητοι omisso περὶ Boeckh, ἀβόητα περὶ Mommsen. ἀβοηθὶ rectum esse videtur, sed περὶ non sollicitandum. Euphorioni enim obversatus est Hom. Φ 446 ἦ τοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα, ubi, sicut scholia suadent, περὶ cum ἔδειμα coniunxit. Fortasse etiam cum Aristophane πόλει legerat (schol. A intermarginale γρ. πόλει, ὡς Ἀριστοφάνης).

65 (150).

Serv. Aen. II 32 (exscr. myth. Vatic. I 212 p. 75 sq. Mai, Euphorionis nomine omisso.) *Ut Euphorion dicit, Priamus ex Arisba filium vatem suscepit. Qui cum dixisset quadam die nasci puerum, per quem Troia posset everti, pepererunt simul et Thymoetae uxor et Hecuba, quae Priami legitima erat. Sed Priamus Thymoetae filium uxoremque iussit occidi.*

Aesacus somnium Hecubae, quae sibi facem ardentem totam urbem incendio corripientem parere visa erat, oraculo supra dicto interpretatus esse videtur (cfr. Apoll. III 147 sqq.). Cum Euphorione consentit Lycophro v. 224 sqq. Euphorione usus est Vergilius, cfr praef. p. 10.

66 (125).

Schol. Lycophr. 266 Στησίχορος (fr. 69) δὲ καὶ Εὐφορίων τὸν Ἕκτορά φασιν εἶναι υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλῶν ποιητής (Mein. p. 249). — Schol. AD Γ 314 Πορφύριος ἐν τοῖς παραλελειμμένοις (cfr. Schwartz de schol. Hom. ad hist. fab. pertin. Fleckeis. ann. XII suppl. p. 406) φησίν, ὅτι τὸν Ἕκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἴβυκος (fr. 34 A B), Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, Λυκόφρων (v. 265).

67 (56).

ἐς Φθίην χιλοῖο κατήϊε πάμπαν ἄπαστος·
τούνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλέα φημίξαντο.

Etym. M. p. 181, 25 Ἀχιλλεύς — διὰ τὸ μὴ θιγεῖν χείλεσι χιλῆς, ὅ ἐστι τροφῆς· ὅλως γὰρ οὐ μετέσχε γάλακτος, ἀλλὰ μυελοῖς ἐλάφων ἐτράφη ὑπὸ Χείρωνος. ὅτι ὑπὸ Μυρμιδόνων ἐκλήθη, καθά φησιν Εὐφορίων· 'ἐς Φθίην' κτλ.

Schol. cod. Paris. 2556 Hom. A 1 (Cramer An. Par. III p. 115, 15) ὅτι ὑπὸ Μυρμιδόνων ἐκλήθη Ἀχιλλεύς, καθὼς Εὐφορίων λέγει· 'ἐς Φθίην' κτλ. Eosdem versus (e scholiis Homericis) afferunt Eustath. p. 15, 9 et Tzetzes Exeg. Hom. Iliad. p. 782, 21 sqq. Bachmann.

1. ἀχειλοῖο κοτήϊε Par. 2556, χιλοῦ Eust. — ἄγευστος Eust. — 2. Μυρμιδόνεσσιν (om. μιν) Par. 2556. — Ἀχιλλέα Eust. — „Apertum est hoc de Achille dici ex Chironis disciplina ad patrios Lares revertente.“ Meineke.

68 (55).

ἢ οἱ Μούνιτον υἷα τέκε πλομένῳ ἐνὶ ὥρῳ,
ἀλλά ἑ Cιθονίῃ τε καὶ ἐν κνημοῖσιν Ὀλύνθου
ἀγρώσσονθ' ἅμα πατρὶ πελώριος ἔκτανεν ὕδρος.

Schol. Lycophr. (Tzetz.) 495 Διομήδης καὶ Ἀκάμας ὁ Θησέως υἱὸς πρὸ τοῦ ναυστολῆσαι τοὺς Ἕλληνας ἐπρέσβευσαν πρὸς τοὺς Τρῶας διὰ τὴν Ἑλένην. καὶ συνέβη Λαοδίκῃ τῇ Πριάμου μιγῆναι Ἀκάμαντα καὶ τεκεῖν υἱὸν Μούνιτον κληθέντα. — Ἁλούσης δὲ τῆς Τροίας ἀναγνωρισθεῖσα (sc. ἡ Αἴθρα) τῷ Ἀκάμαντι ἀπῆρε μετ' αὐτοῦ κομίζουσα καὶ τὸν Μούνιτον. παραγενομένων δὲ αὐτῶν εἰς Θρᾴκην καὶ ἐξελθόντων ἐν κυνηγεσίῳ ὄφις τὸν Μούνιτον ἔτρωσε καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν, ὥς φησιν Εὐφορίων 'ἢ οἱ Μούνιτον' κτλ.

1. τέκε om. s^3 — πλωμένῃ s^3 — ὥρῃ s^3, ὥρῳ s^4. — 2. κνήμησιν cdd., κνημοῖσιν Mein. — 3. ὕδρα s^4. — Mein. cfrt. Apoll. Rh. I 688 τελλομένου ἔτεος et Plut. Quaest. Symp. 677 D Ἀντίπατρος δ' ὁ ἑταῖρος ἔφη τοὺς μὲν ἐνιαυτοὺς ἀρχαϊκῶς ὥρους λέγεσθαι. Itaque ὡρογράφοι sunt annalium scriptores, cfr. Müller FHG I p. XVIII. Vocem fortasse debet E. Hippocrati, quem commentatus est, cfr. Erotian. s. v. ὡρέοντα. — Muniti historiam eodem modo atque Euphorio narravit Hegesippus in Palleniacorum primo ap. Parthen. narr. am. XVI. Cfr. etiam Lycophr. 494–503, inprimis 498 sq. Μουνίτου τοκάς· ὃν δή ποτ' ἀγρώσσοντα Κρηστώνης ἔχις κτενεῖ κτλ.

69 (80).

οἳ πλόον ἠρνήσαντο καὶ ὅρκους Αἰγιαλήων.

Schol. B Hom. B 498 Ταναγραῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν, ὡς Εὐφορίων 'οἳ πλόον' κτλ. Eustath. ad Il. p. 266, 20 ὅτι Ταναγραῖοι οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν, ὡς καὶ Εὐφορίων 'οἳ πλόον' κτλ.

ὅρκον αἰγιαλήων schol., ὅρμους αἰγιαλοῖο Eust., ὅρκους Αἰγιαλήων Mein., qui recte interpretatur de fide Agamemnoni data a Graecis coll. B 339 πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν. — Αἰγιαλήων de Graecis universis dicit, sicut Antim. fr. 5 οἷοι ἔσαν βασιλεύτορες Αἰγιαλήων et [Theocr.] XXV, 174 (cfr. Mein.).

70 (129).

Αὖλίν τέ σφ' ἄγον.

Schol. A Hom. B 496 = Herod. II 34, 21 L. Αὐλίδα] ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἡ ἀνάγνωσις, καὶ εἰ μέντοι παρὰ τῷ Εὐφορίωνι 'Αὖλίν τέ σφ' ἄγον', αἰτιατικὴ ἀπὸ εὐθείας βαρυνομένης γέγονεν. ἡ γὰρ εἰς ῑν κατάληξις ἀπὸ βαρυτόνων ἐστίν, ἡ δὲ εἰς δᾱ καὶ ἀπὸ βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων.

τ' ἔσφαγον cd., τέ σφ' ἄγαγον Mein., τέ σφ' ἄγον Dindorf. — Αὖλιν Eur. Iphig. Aul. 14, 121, 350, Taur. 358, 818.

71 (107).

πεσσά ⟨τε⟩ Ναυπλιάδαο.

Eust. ad Od. p. 1397, 8 ὁ δὲ τὰ περὶ Ἑλληνικῆς παιδιᾶς γράψας (Sueton. rel. Reifferscb. 182 p. 322 sqq.) διαφορὰν καὶ αὐτὸς εἰδὼς κύβων καὶ πεσσῶν καὶ παλαιοτάτην εἰπὼν τὴν κυβευτικὴν παιδιάν, παράγει Σοφοκλέους μὲν ἐκ Παλαμήδους τό 'ἐκεῖνος ἐφεῦρε πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος' (fr. 438 N.) καὶ Εὐφορίωνος τό 'πεσσὰ Ναυπλιάδαο'. — τε suppl. Mein.

72 (154).

Serv. Aen. III 17 *De Aeno oppido Thraciae Euphorio et Callimachus hoc dicunt etiam, quod Aenum dicatur a socio Ulixis illic sepulto eo tempore, quo missus est ad frumenta portanda.*

Noack (Herm. XXVIII p. 148) recte cfrt. Serv. Aen. II 81 *Cum Ulixes frumentatum missus ad Thracian nihil advexisset, a Palamede est vehementer increpatus. Et cum diceret, adeo non esse*

negligentiam suam, ut ne ipse quidem, si pergeret, quicquam posset advehere, profectus Palamedes infinita frumenta devexit.

73 (59).

πολλάκι οὐ κλισίῃσι Πυληγενέεσσί τε νηυσὶν
ἐννύχιοι πίλναντο νόσων ἅπερ ἰητῆρος.

Schol. T U Hom. K 18 πρὸ ὀλίγου δὲ χωρισθεὶς (Agamemno a Nestore) ὡς ἂν εἰς ἰατροῦ νοσῶν θέλει φοιτᾶν πάλιν, ὥς που καὶ Εὐφορίων φησίν ‘πολλάκι’ κτλ.

1. οὐ Maass pro οἱ, πολλάκις ἐν vel πολλάκι οἱ Mein., πολλάκις οὗ Wilamow. — 2. πίτναντο cd., πίλναντο Heyne et Mein., νόσῳ cd., νόσων Mein., ἰητῆρι coni. Mein. — Cfr. praef. p. 10.

74 (77).

ὅς ῥά τε πᾶσιν ἔικτο θαλάσσιος ἠύτε Πρωτεύς.

Schol. Ap. Rh. I 156 ὅτι Νηλῆος παῖς Περικλύμενος, δῆλον. — τοῦτον δὲ ὡς ἔγγονον αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν, Νηλεὺς γὰρ Ποσειδῶνος, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκόσμησεν καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ εἰς πάντα μεταβάλλεσθαι, ὡς καὶ ὁ Εὐφορίων ‘ὅς ῥά τε’ κτλ. — Exscripsit Eudocia p. 333.

ὃς δὴ Eud., θαλάσσης L, θαλάσσῃ Eud., θαλάσσιος editio princ. a. 1496 Florentina Ioan. Lascaris. — Cfr. Hes. fr. 14 Rz.

75 (100).

οὐ γὰρ Ἀλήσιοί ἐστε.

Steph. Byz. p. 72, 17 Ἀλήσιον, τῆς Ἦλιδος — τὸ ἐθνικὸν Ἀλησιεύς, ὡς Βουπρασιεύς. (ἔστι καὶ Ἀλήσιον πεδίον τῆς Ἠπείρου, ὡς πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλός.) ὁ δὲ Εὐφορίων ‘οὐ γὰρ Ἀλήσιοί ἐστε’ φησίν.

ἀλήσυ ἐστε R (exp. m. 2), ἀλήσι ἔστε V, ἀλήσιοι ἐστὲ P, ἀλήσιοί ἐστε A. — Quae uncis inclusi verba, a Stephano fonti suo (Oro?) falso loco adiecta sunt. Interrumpunt enim de ethnicis expositionem. Accedit quod Alesion Epiroticum magnae dubitationi obnoxium est, cfr. Mein. epimetr. II ad Steph. Byz. p. 721 sq. Euphorio de Eliaco verba fecit. Itaque probabile est etiam hoc frgm. ad Nestoris narrationes pertinere, cfr. Il. Λ 756 sq., ubi se cum Pyliis Epeos persecutum esse dicit ὄφρ’ ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους πέτρης τ’ Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη.

76 (75).

οἳ δ’ οὔπω Σιμόεντος Ἀχαιίδας ἄρσαμεν ἵππους.

Clem. Al. Str. V c. 5, 31 Ἀριστόκριτος (FHG IV p. 336,

fr. 4) δ' ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πρὸς Ἡρακλεόδωρον ἀντιδοξουμένων μέμνηταί τινος ἐπιστολῆς οὕτως ἐχούσης· Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντίων δήμῳ. μὴ βλάπτετε προσόδους ἐμάς, ἵνα μὴ ἐμαὶ ἵπποι ὑμέτερον ὕδωρ πίωσι'. συμβολικῶς γὰρ ὁ βάρβαρος τὸν μέλλοντα πόλεμον αὐτοῖς ἐπάγεσθαι παρεδήλωσεν. ὁμοίως καὶ Εὐφορίων ὁ ποιητὴς τὸν Νέστορα παράγει λέγοντα· 'οἳ δ'' κτλ.

εἰ δ' Düntzer, οἵ γ' Heyse. — ἤρσαμεν Meineke. Videtur Nestor Graecos ad bellum excitare: „Quid nos hic desidemus, οἵ γ' οὔπω Σιμόεντος Ἀχ. ἄρσ. ἵππους", vel sim.

77 (126).

Schol. Lyc. 658 Στησίχορός (fr. 70) φησιν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφῖνος τύπον· καὶ Εὐφορίων δὲ τούτῳ συμφθέγγεται.

Consentit etiam Lycophro 658. Causam exponit Plut. de sollert. anim. p. 985 B.

78 (120).

Ioh. Lydus de mens. IV 140 περὶ τοῦ δουρείου ἵππου ὁ Εὐφορίων φησὶν πλοῖον γενέσθαι τοῖς Ἕλλησιν Ἵππον λεγόμενον. ἕτεροι δέ φασιν πύλην γενέσθαι οὕτω προσαγορευομένην ἐν τῇ Τροίᾳ, δι' ἧς εἰσῆλθον οἱ Ἕλληνες.

ὁ Ἔφορος coni. A. Hecker Philol. IV p. 489.

79 (151).

Serv. Aen. II 79 *Autolycus quidam fur fuit.* — *hic habuit liberos Aesimum, unde natus est Sinon, et Anticliam, unde Ulixes: consobrini ergo sunt. nec immerito Vergilius Sinoni dat et fallaciam et proditionis officium, ne multum discedat a fabula, quia secundum Euphorionem Ulixes haec fecit.*

Ansam fabulae mutandae Euphorioni dedit sine dubio locus Od. δ 244 sqq. (Ὀδυσσεὺς) αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, οἰκῆι ἐοικὼς ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν (Lycophr. 779 sq.) comparatus cum Zopyri facinore (Herod. III 153 sq.). Ulixes ab Atridis se flagellis caesum esse dicens fidem Troianorum sibi conciliasse videtur. Quo facto urbem Graecis tradidisse putandus est.

80 (152).

Serv. Aen. II 201 *Ut Euphorion dicit, post adventum Graecorum sacerdos Neptuni lapidibus occisus est, quia non*

sacrificiis eorum vetavit adventum. postea abscedentibus Graecis cum vellent sacrificare Neptuno, Laocoon Thymbraei Apollinis sacerdos sorte ductus est, ut solet fieri, cum deest sacerdos certus. hic piaculum commiserat ante simulacrum numinis cum Antiopa sua uxore coeundo et ob hoc inmissis draconibus cum suis filiis interemptus est. historia quidem hoc habet, sed poeta etc.

Exscr. myth. Vatic. II 207 p. 155 M., Euphorionis nomine omisso. Ad Euphorionem utrum haec omnia an primum tantum enuntiatum pertineat, ambiguum est. Finis scholii *historia quidem hoc habet* non contra Euphorionem facit, cuius versionem singularem etiam frgm. praecedente simpliciter fabulam a Servio vocari videmus. Ehwald Philol. 53, 1894 p. 741 eum ex locutione Graeca, qualis est ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι, fluxisse conicit. Sed quoniam Euphorio neque Sinonis neque equi lignei mentionem fecit, Laocoontis mortem cur narrarit, causa latet, nisi forte eum Troianis, ne Ulixem reciperent, suasisse posteaque interemptum Ulixis fraudi profuisse potius quam nocuisse suspicandum est. Itaque ego quaestionem in dubio relinquam. Si narravit Euphorio piaculum et mortem Laocoontis, Bacchylidem secutus esse videtur, cfr. Serv. Aen. II 201 *Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius vel de serpentibus a Calydnis insulis venientibus et in homines conversis dicit.* Quamquam Bacchylides filios solos eosque in templo Apollinis Thymbraei perisse narravit, siquidem recte ad Bacchylidem rettulit schol Lycophr. 347 Förster (Annal. instituti archaeologici XXI p. 20), cum Euphorio Laocoontem ad mare Neptuno sacrificantem cum filiis occisum finxisse videatur. Itaque equidem picturam parietis Pompeianae a Mavio (Annali dell' inst. 1875) publici iuris factam non cum Ehwaldio l. l. ad Euphorionis exemplum adumbratam esse crediderim, quoniam Laocoontis filiorumque interitum in templo (sc. Apollinis Thymbraei) collocat. Filiorum cum patre interitum iam ante Euphorionem narratum esse Förster l. l. p 14 sqq. demonstravit. Sophocles in Laocoonte quomodo rem descripserit, nescimus. Vergilium ad Euphorionis versionem alludere demonstratur praef. p. 10.

81 (153).

Serv. Aen. II 341 *Hunc autem Coroebum stultum inducit Euphorion, quem et Vergilius sequitur, dans ei* (390) *„dolus an virtus, quis in hoste requirat?“ cum sit turpis dolo quaesita victoria.*

Νήπιον vocat Qu. Smyrn. XIII 174. Mein. aff. Etym. M. 577, 32 Μελιτίδης· καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης καὶ ὁ Κόροιβος, al. cfr. Radermacher M. Rh. LXIII 446 sq., 450 sq., 457 sqq.

82 (55).

Paus. X 26, 8 ἕποιτο ἂν οὖν τῇ Μενελάου καὶ Ὀδυσσέως κηδεμονίᾳ περὶ οἶκον τὸν Ἀντήνορος μηδὲ ἐς τοῦ Ἑλικάονος τὴν γυναῖκα ἔργον δυσμενὲς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου γενέσθαι· Εὐφορίων δὲ ἀνὴρ Χαλκιδεὺς σὺν οὐδενὶ εἰκότι τὰ ἐς τὴν Λαοδίκην ἐποίησεν.

Quid in Laodicen commiserint Atridae, nescimus. Sed nihil aliud Pausaniam indicare voluisse, quam Laodicen terrae hiatu haustam esse apud Euphorionem, equidem Wilamowitzio (Homer. Unters. p. 341, 12) non crediderim. Cfr. fr. 68.

83 (83).

Δίρφυν ἀνὰ τρηχεῖαν ὑπ' Εὐβοίῃ κεκόνιστο.

Schol. Lyc. 374 τὸν δὲ Διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ 'Δίρφυν' κτλ. — Steph. Byz. p. 234, 16 Δίρφυς, ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων.

εὐβοίηη s (sub altero η fort. ν in lit.). — κεκόνιστο interierat ad exemplum vocis ἀμαθύνει dixit: Hom. Il. IX 593 πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Aesch. fr. 244 κύνες διημάθυνον ἄνδρα δεσπότην (Actaeona). Euphorionem sequitur Nonnus D. II 88, 431, 624, XI 248. Cfr. Hes. κονίζεσθαι· κυλίεσθαι, φθείρεσθαι, κονιορτοῦσθαι. — Frgm. pertinet ad descriptionem interitus Graecorum, quorum multi Nauplii dolis ad Euboeae cautes perierunt, cfr. Lycophr. 373 sqq.

84 (111 a. b).

Helladius ap. Photium bibl. c. 279 p. 532 b 18 sq. B. ὅτι παρὰ Εὐφορίωνι τῷ φύσει μὲν Χαλκιδεῖ, θέσει δὲ Ἀθηναίῳ, κακοζήλους ἔστιν εὑρεῖν λέξεις· καὶ γὰρ τὸν Ἰάσονα ναυαγὸν εἶπεν, ὅπερ οὐ νεναυαγηκότα μᾶλλον, τὸν δὲ ναῦν ἄγοντα δηλοῖ· καὶ τὸν τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων φρουροῦντα ὄφιν κηπουρὸν ὠνόμασε. παρεζήλωσε δὲ τὸν πρῶτον Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον, ὃς ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν κολάκων καὶ τῆς τρυφῆς διαφθειρόμενος ἐπεχείρησε καὶ τραγῳδίας γράφειν, ἐν αἷς καὶ τοιαῦτα συνεφόρησε ῥήματα, τὸ μὲν ἀκόντιον καλῶν βαλάντιον, τὸν δὲ κάδον ἑλκύδριον, σκέπαρνον δὲ τὸ ἔριον, τὴν δὲ χλαῖναν ἐριώλην, οἷον ὄλεθρον οὖσαν τῶν ἐρίων, καὶ πολλὰ τοιαῦτα καταγέλαστα.

„Similia poetae purpurati deliramenta apposuit Athenaeus III p. 98 D" Meineke.

85 (94).

Μυσοῖο παρ' ὕδασιν Ἀσκανίοιο.

Apollodor. ap. Strab. XIV 5, 29 ἐξ ἧς (τῆς Ἀσκανίας λίμνης) καὶ τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ῥεῖν, οὗ μνημονεύει καὶ Εὐφορίων 'Μυσοῖο — Ἀσκανίοιο', καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος (Mein. p. 233) 'οἳ καὶ ἐπ' Ἀσκανίῳ δώματ' ἔχουσι ῥόῳ λίμνης Ἀσκανίης ἐπὶ χείλεσιν, ἔνθα Δολίων υἱὸς Σειληνοῦ νάσσατο καὶ Μελίης'. — Strabo XII 4, 8 ὅτι δ' ἦν κατοικία Μυσῶν ἡ Βιθυνία, πρῶτον μαρτυρήσει Σκύλαξ — ὅ τε Εὐφορίων 'Μ π. ὕ. Ἀ.' λέγων καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος 'οἳ — Μελίης' τὸ αὐτὸ ἐκμαρτυροῦσιν.

Ad Argonautica pertinet. Ascanio enim fluvio, ab Apollonio non commemorato, adiacet Cius urbs cum Hylae raptu coniuncta, cfr. Ap. Rh. I 1178. 1346, 1354/55.

86 (85).

χθιζόν μοι κνώσσοντι παρ' Ἀργανθώνιον αἶπος.

Etym. M. p. 135, 26 Ἀργανθών· 'ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τέ Κίοιο (Ap. Rh. I 1178). τινὲς δὲ Ἀργανθώνην αὐτήν φασιν. Εὐφορίων δὲ καὶ Φιλέας Ἀργανθώνιον λέγουσι διὰ τοῦ ι οἷον 'χθιζόν' κτλ.

Cfr. Steph. Byz. p. 111, 17 Ἀργανθών· ὄρος Μυσίας ἐπὶ τῇ Κίῳ, ἀπὸ Ἀργανθώνης Ῥήσου γυναικός (Parthen. n. a. 36). λέγεται καὶ Ἀργανθώνη καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὸ ὄρος. τὸ κτητικὸν Ἀργανθώνειος, ὡς τὸ Κιθαιρών Κιθαιρώνειος. 'λέπας Κιθαιρώνειον' (Eur. Bacch. 1045). Reitzenstein (Herm. 35 p. 94, 2) hunc versum somnii (Herculis?) enarrationem inchoasse conicit cll. Gregor. Naz. θρήνου v. 229 (Migne III 1369) καί ποτέ μοι κνώσσοντι παρίστατο τοῖος ὄνειρος. Sed Gregorius Euphorione non videtur usus esse.

87 (149+144).

Schol. Theocr. XIII 7 τὸν Ὕλαν Σωκράτης (FHG IV 498) υἱὸν Ἡρακλέους φησίν, Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος Θειοδάμαντος (I 1213, 1355), ⟨Νίκανδρος⟩ δὲ Κήϋκος (fr. 48), Εὐφορίων δὲ Πολυφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρώμενον, καὶ ἄλλοι ἄλλων.

Εὐφορίδης K. — Εὐφήμου K et vulg., Πολυφήμου Koehl. — ἐρωμένου K. vulg., ἐρώμενον Koehl.

Schol. Ap. Rh. I 40 — τὸν δὲ Πολύφημον Ἐλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος (1241), Σωκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων Ποσειδῶνος. — Exscr. Eud. p. 341.

Schol. Ap. Rh. I 1207 τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντός φησιν υἱὸν εἶναι, Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους — Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθεόν φησι τὸν Ὕλαν ἐρώμενον Πολυφήμου καὶ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι.

88 (104).

ἀποπρὸ δὲ Βέβρυκα πύκτην.

Choerob. in Theod. canon. p. 295, 16 sq. Hilg. τὸ δὲ Βέβρυξ κατὰ τὰς πτώσεις τὰς μὴ ἐχούσας τὸ ξ διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον· εὑρέθη γὰρ καὶ ἐκτεταμένον ἔχον τὸ ῡ, οἷον 'Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος' (Ap. Rh. II, 2) καὶ συνεσταλμένον, οἷον 'οὐδ' ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος' (Ap. Rh. II 98) καὶ παρ' Εὐφορίωνι· 'ἀποπρὸ — πύκτην', καὶ παρὰ Λυκόφρονι εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν ἐκβατηρίαν' (Al. 516).

Amycum dici censet Mein., cfr. Ap. Rh. II 15 sq.

89 (73).

δωροφόροι καλεοίαθ' ὑποφρίσσοντες ἄνακτας.

Posidonius ap. Ath. VI p. 263 D καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ Μαριανδυνοὶ μὲν Ἡρακλεώταις ὑπετάγησαν, διὰ τέλους ὑποσχόμενοι θητεύσειν παρέχουσιν αὐτοῖς τὰ δέοντα, προσδιαστειλάμενοι μηδενὸς αὐτῶν ἔσεσθαι πρᾶσιν ἔξω τῆς Ἡρακλεωτῶν χώρας, ἀλλ' ἐν αὐτῇ μόνον τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ. τάχ' οὖν διὰ τοῦτο καὶ Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς τοὺς Μαριανδυνοὺς δωροφόρους κέκληκε· 'δωροφόροι' κτλ.

καλὲ οἴαθ A. — Athen. exscr. Eust. p. 1090, 54 Μαριανδυνοὶ ἐκαλοῦντο δωροφόροι ὑποφρίσσοντες ἄνακτας ἀφαιρούντων τῶν δεσποτῶν τὸ πικρὸν τῆς τῶν Σπαρτιακῶν Εἱλώτων προσηγορίας ἤγουν εὐφημότερον ἀντὶ δούλων δωροφόρους καλούντων κτλ. Cfr. Strabo XII 3, 4, Photius s. v. Κλαρωταί, Pollux 3, 83, Hesych.

90 (147).

Schol. Ap. Rh. II 351 Τὴν δὲ Μαριανδυνῶν σὺν Γνησιόχῳ τῷ Μεγαρεῖ Βοιωτοὶ κατέσχον, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ.

Marxius ad Ephor. p. 6 fort. recte Ἔφορος coni. pro Εὐφορίων, cfr. schol. Ap. II 845 ὅτι δὲ Βοιωτοὶ καὶ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν καὶ Ἔφορος ἐν πέμπτῳ (FHG I p. 259, fr. 83) καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν.

91 (86).

ἠοῖ δ' Εὐάρχοιο φερεκλεὲς ἀμφὶ ῥέεθρον.

Et. M. p. 388, 42. Εὔαρχος· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κύκνος

διὰ τὸ ἐπιτυχῶς καινίσαι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως (Lycophr. 233). καὶ γὰρ οἱ μετάβολοι εὐφημιζόμενοι τοὺς πρώτους ὠνητὰς εὐάρχους καλοῦσι. φασὶ δὲ καὶ ποταμόν τινα παρὰ τὴν Σινώπην Εὔαρχον ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν προσηγορεῦσθαι, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔπιον, ὥς φησιν Εὐφορίων 'ἤ οἱ Ε. φέρε κλέος ἀ. ῥ'.

ἠοῖ et φερέκλεες Kaibel Herm. 22 p. 508. Euarchum tacet Apollonius, sed Sinopen appellentes facit Argonautas II 946 sq. Notat Mein. Marcianum Heracleotam (epitom. peripli Menippei 9 Geogr. Gr. M. I p. 571) Euarchum a Sinope octoginta stadiorum intervallo abesse testari. Itaque probabile esse apud Euphorionem de alio flumine agi, quod Argonautae boni ominis causa Euarchum appellarint.

92 (53).

ὁπλοτέρου τ' Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο,
Δελφίδες ᾧ ὕπο καλὸν Ἰήϊον ἀντεβόησαν
⟨Κρῖσαν⟩ πορθήσαντι, Λυκωρέος οἰκία Φοίβου.

Hypoth. Pind. Pyth. p. 298 B. Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς καταπολεμήσας Κιῤῥαίους ἀνεκτήσατο τὸν ἀγῶνα τοῦ θεοῦ· οἱ δὲ Κιῤῥαῖοι λῃστρικῇ ἐφόδῳ χρώμενοι ἐφόνευον τοὺς παραβάλλοντας εἰς τὰ τοῦ θεοῦ ἄλση. περιεγένετο δὲ αὐτῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι μὲν Σιμωνίδου, Δελφοῖς δὲ Γυλίδα. — τὸν δὲ Εὐρύλοχον νέον ἐκάλουν Ἀχιλλέα, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ· 'ὁπλοτέρου' κτλ. — Ib. p. 299 s. f. hypoth. καὶ ὅτι Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς τοὺς Κιρραίους ἐπόρθησε, μαρτυρεῖ καὶ Εὐφορίων 'ὁπλοτέρου — Εὐρυλόχοιο'.

2. ᾧ ἔπι mavult Mein. — ἀνεβόησαν vulg., ἀντηγώνισαν G, ἀντεβόησαν Boeckh („de duabus chori partibus alterno cantu sese excipientibus" Mein.). — 3. Κρῖσαν add. Boeckh. — πορθήσαν . . . G. — Cfr. Call. H. II 19 Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.

93 (86).

θιβρήν τε Σεμίραμιν.

Schol. Nic. Ther. 35 θιβρὴν δὲ τὴν θερμὴν καὶ ὀξεῖαν διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς γινομένας φλεγμονάς. Καλλίμαχος (fr. 267) 'θιβρῆς Κύπριδος ἁρμονίης'. Εὐφορίων δέ· 'θιβρήν' κτλ.

θιβρήν P, θιβρόν K, θιμβρόν VR, θιμβρήν A.

94 (167).

Steph. Byz. 466, 16 Μωριεῖς· ἔθνος Ἰνδικόν, ἐν ξυλίνοις οἰκοῦντες οἴκοις, ὡς Εὐφορίων.

μω . . εῖς V. Cfr. Hes. Μωριεῖς· οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς.

95.

. . .] ὄπισθε
. . .] α φέροιτο
. . .]θι κάππεσε λύχνου
]α κατὰ Γλαυκώπιον Ἕρσῃ,
[οὕνεκ' Ἀθ]ηναίης ἱερὴν ἀνελύσατο κίστην
[δεσποίν]ης. ἢ ὅσσον ὁδοιπόροι ἐρρήσσοντο,
[Σκε]ίρων ἔνθα πόδεσσιν ἀεικέα μήδετο χύτλα
[ο]ὐκ ἐπὶ δήν· Αἴθρης γὰρ ἀλοιηθεὶς ὑπὸ παιδὶ
νωιτέρης χέλυος πύματος ⁺λιπήνατο λαιμόν.
ἢ καί νιν σφεδανοῖο τανυσσαμένη ἀπὸ τόξου
Ταιναρίῃ λοχίῃσι γυναικῶν ἐμπελάτειρα
Ἄρτεμις ὠδίνεσσιν ἑῷ ταλάωρι μετάσποι.
ὀκχοίη δ' Ἀχέροντι βαρὺν λίθον Ἀσκαλάφοιο,
τόν οἱ χωσαμένη γυίοις ἐπιήραρε Δηώ,
μαρτυρίην ὅτι μοῦνος ἐθήκατο Φερσεφονείῃ.

Frgm. Berolinensis columna altera (cfr. fr. 62). Ed. Wilamowitz B. Kl. V 1 p. 58 sq., quem secutus sum. Supplementa praeter δεσποίνης v. 6 Wilam. sunt. Accentus plerumque man. alterius. — 4. „Vor dem ersten A noch die Füsse einer Hasta und einer Rundung, wohl C" Wil. — ἛΡCΗΙ. — 5. ΛΎCΑΤΟ. — 6. δεσποίνης suppl. K. Fr. W. Schmidt WklPh. 1908 p. 291, 1; cfr. Aristoph. Equ. 763. — 7. ΑΕΙΚΈΑ. — 8. fort. ΠΑῚΔΙ. — 9. ⟨ἐ⟩λιπήνατο Wilam., de metrica licentia cfr. fr. 10, 2 et 140; λυμήνατο A. Ludwich BphW 1907, 490 (ΛΙΠΉΝΑΤΟ ΛΑΙΜΌΝ). — 10. CΦΕΔΑΝΟΐΟ. — 12. ΝΈῼΙ (prim. man. fort. ἚῼΙ). — 13. ΟΚΧΌΙΗ (acc. est prim. man.). — ΒΑΡῪΝ ΛΊΘΟΝ. — 14. ἘΠΙΉΡΑΡΕ ΔῊΩ. — 15. ι ultimam add. m. 2.

Frgm. fortasse carmini Ἀραὶ ἢ ποτηριοκλέπτης adscribendum est, quamquam si acri iudicio in Euphorionis verbis ponderandis uti licet, v. 10—12 in mulierem dicti esse debent (cfr. Wilamowitz p. 64). Ἀραί vero continebant exsecrationes in ignotum quendam iactatas. In Chiliadibus poeta ipse adversarios exsecratus est, hic loquitur Megarensis sive vir sive femina (v. 9). — Imitatus est Euphorio Homerum, Callimachum, Apollon. Rh. Homero debet vocabula: τανυσσαμένη (10 ∾ Δ 112 τανυσσάμενος eodem et sensu et versus loco), μετάσποι (12 ∾ P 190, Ξ 33 μετασπών), ἐπιήραρε (14 ∾ Hym. Merc. 50

ἐπί-ἤραρε). Callimachi Hecalae debere videtur, quae de Herse (voce Γλαυκώπιον utitur Call. fr. 66 f. et adesp. 332, v. 5 ∾ Hecalae col. II, 14 κείστης . . . . δεσμά τ' ἀνεῖσαι) et de Scirone narrat (cfr. Call. fr. 378, v. 7 ∾ fr. adesp. 65 ποσὶ χύτλα, quae Theseo apparantur). Praeterea cfr. v. 11 ∾ fr. 170 τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρ' ὡς ἔτεκεν γυνή. Ab Apollonio sumpsit initium versus 8 οὐκ ἐπὶ δήν, cfr. Arg. I 516 οὐδ' ἐπὶ δήν initio versus, IV 740 ἔλπομαι οὐκ ἐπὶ δήν. Locos omnes collegit Wilam. — De lucerna v. 3 Wil. cfrt. Nonn. 27, 113 sq. Ἐρεχθέος, ὅν ποτε μαζῷ παρθενικὴ φυγόδεμνος ἀνέτρεφε Παλλὰς ἀμήτωρ, λάθριον ἀγρύπνῳ πεφυλαγμένον αἴθοπι λύχνῳ, 27, 320, ubi Iuppiter ad Vulcanum: μυστιπόλους σπινθῆρας ἀειφανέος σέο λύχνου. Cfr. etiam Frickenhaus, Ath. Mitt. 1908, 28. — 11. Ταιναρίη, quippe quae mortem ferre iubeatur (Wil.). — 12. ταλάωρ· τὸ τόξον Choerob. in Theod. 87, 22 G. (Wil.). — 13. De Ascalapho cfr. Apoll. I 33, aliter Ov. Met. V 534 sqq.

96 (156).

κακώτερε Καλλικόωντος.

Herod. περὶ μον. λεξ. 10, 6 = II 915, 16 L. τὰ (εἰς ὢν λήγοντα) περισπώμενα εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖς, διὰ τοῦ ο λέγεται· Δημοφόων· Καλλίμαχος (fr. 505) 'νύμφιε Δημοφόων, ἄδικε ξένε'. Καλλικόων· Εὐφορίων· 'κακώτερε Καλλικόωντος'. Ἱπποθόων· Εὔμολπος Δόλιχός τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμος'.

Callicontis sive Cillicontis, qui Miletum vel Samum vel Syrum prodidit, historiam legis schol. Aristoph. Pac. 363, al. Egit de eo etiam Callimachus, cfr. fr. 227.

97.

ἠδ' ὅσσα προτέροισιν ἀείδεται Εὐρυβάτοισιν.

Ioannis diaconi comm. ad Hermogen. Περὶ μεθόδου δεινότητος cod. Vatic. 2228 f. 462 (ed. Rabe M. Rh. LXIII p. 140 sq.) Ὁ δὲ Εὐρύβατος παλίμβολος γέγονεν ἀνήρ, ὡς Ἀριστοφάνης ἔν τινι τῶν δραμάτων φησίν (fr. 184 K.) 'ἤδη τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία'; ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ Περὶ δικαιοσύνης (fr. 84 Rose) τάδε φησὶ περὶ αὐτοῦ, κλέπτην μὲν αὐτὸν γενέσθαι, ἁλόντα δὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ δεθῆναι καὶ δημοσίᾳ φυλάττεσθαι· κἀκεῖθεν τοὺς φυλάττοντας ἐπιθυμοῦντας θεάσασθαι, ὅπως διὰ τῶν τοίχων ἀνιὼν εἰς τὰς οἰκίας παρίοι, λύσαντας αὐτὸν ἐπιδείκνυσθαι παρακαλεῖν· τὸν δὲ — οἴχεσθαι φεύγοντα. ἄλλοι δέ φασιν ἄνδρα τοῦτον Ἐφέσιον εἶναι καὶ λαβόντα χρήματα παρὰ Κροίσου, ὥστε στρατιὰν συναγαγεῖν εἰς τὸν ἐπὶ Πέρσας

πόλεμον, προδότην γενόμενον ἐγχειρίσαι Κύρῳ τὰ χρήματα· καὶ ἐντεῦθεν τοὺς πονηροὺς Εὐρυβάτας καλεῖσθαι. εἰκὸς δὲ ὁμοῦ ταῦτα ἀληθεύειν· πολλῶν γὰρ Εὐρυβατῶν (cfr. Suid. s. Εὐρύβατος) καὶ πανούργων γενομένων ἄλλοις ἄλλα ἐπράττετο, ὡς μέμνηται καὶ Εὐφορίων· 'ἠδ' ὅσα' κτλ.

ὅσα Vat., ὅσσα Rabe. De Eurybato cfr. etiam Plato Protag. 327 E; Dem. 18, 24; Aesch. in Ctesiph. 137, al.

98 (47).

κλαίοντες δέ τε κοῦρον ἐπ' ἀγχιάλοις πιτύεσσι
κάτθεσαν, ὀκκόθε δὴ †στεφάνων ἄθλοις φορέονται·
οὐ γάρ πω τρηχεῖα λαβὴ καταμήσατο χειρῶν
Μήνης παῖδα χάρωνα παρ' Ἀσωποῦ γενετείρῃ,
ἐξότε πυκνὰ σέλινα κατὰ κροτάφων ἐβάλοντο.

Plut. Symp. 676 F ὡς ἡ μὲν πίτυς ἦν στέμμα τῶν ἀγώνων πάτριον, ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου στέφανος ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον — εἶτα μέντοι χρόνῳ πάλιν ἀνακτησαμένη τὸ πάτριον γέρας ἡ πίτυς ἀνθεῖ τῇ τιμῇ. ἐγὼ γοῦν ἀνεπειθόμην καὶ προσεῖχον, ὥστε καὶ τῶν μαρτυρίων ἐκμαθεῖν πολλὰ καὶ μνημονεύειν, Εὐφορίωνα μὲν οὕτω πως περὶ Μελικέρτου λέγοντα· 'κλαίοντες — ἐβάλοντο'. Καλλίμαχον δὲ μᾶλλον διασαφοῦντα· λέγει δ' ὁ Ἡρακλῆς αὐτῷ περὶ τοῦ σελίνου· 'καί μιν Ἀλητιάδαι, πουλὺ γεγειότερον τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα, θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος ζήλῳ τῶν Νεμέηθε· πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν, ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ' (fr. 103).

1. ἐπ' αἰλίσι πιτύεσσι cdd., ἐπ' αἰγιαλῖσι πίτυσσι H. Stephan., ἐπ' αἰγιαλοῦ πιτύεσσι J. G. Schneider, ἐπ' ἀγχιάλοις π. Mein. — 2. ὀκκότε cdd., ὀκκόθε Reiske. — στεφάνους Reiske, στεφάνωμ' Bernadakis. — φορέοντο scripserim. — 3. λάβη cdd., corr. Turnebus. — κατεμήσατο cdd., καταμήσατο Duebn., qui etiam Μήνης scripsit pro μίμης sive μήμης codicum. — Fragmentum optime illustrat Mein. Ludos Isthmiacos in Melicertae honorem celebratos esse trad. Paus. I 44, 8, schol. Eur. Med. 1284, schol. Arist. Equit. 609, schol. Ap. Rh. III 1240, Apollod. III 29. — χάρωνα vocavit leonem etiam Lycophro 455. Leo Nemeensis Lunae est filius, cfr. Epimenides fr. 13 K. = Aelian. V. H. XII, 7, schol. Ap. Rh. I 498. — Ἀσωποῦ γενέτειρα, Asopi filia (cfr. Soph. O. T. 470 ὁ Διὸς γενέτας (Apollo), Eur. Ion. 916) est Nemea, cfr. Paus. V 22, 6, al.

99 (71).

ἄστεα Δυρραχίης τε καὶ ἔθνεα Ταυλαντίνων.

Steph. Byz. s. v. Δυρράχιον p. 244, 5 λέγεται δὲ καὶ ἡ χώρα τῆς Ἰλλυρίας Δυρραχία. Εὐφορίων· 'ἄστεα' κτλ. — Idem p. 607, 14 Ταυλάντιοι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Εὐφορίων δὲ μετὰ τοῦ ν̄ Ταυλαντίνους αὐτούς φησι.

Mein. cfrt. Nonn. 44, 1 Ἤδη δ' Ἰλλυρίης Δαυλάντιον ἔθνος ἀρούρης.

100 (67).

ὀθνεῖον Πέρσῃ τελέων γάμον Εὐρυμέδοντι.

Schol. T V Hom. Ξ 319 Δανάης] ἐξ Εὐρυδίκης καὶ Ἀκρισίου. Εὐφορίων· 'ὀθνεῖον Πέρσης λέων γε μὲν Εὐρυμέδοντα'.

Correxit versum Lobeck Aglaoph. p. 574. Cfr. fr. 17.

101 (168).

Steph. Byz. p. 455, 12 Μολυκρία· πόλις Αἰτωλίας. Στράβων δεκάτῃ (X 2, 21). Θουκυδίδης δευτέρᾳ (II 84) Μολύκρειον αὐτὴν καλεῖ, Εὐφορίων δὲ Μολυκρίαν αὐτήν φησι.

2. μολύκριον R. — 3. Μολύκρειαν aut Μολυκρίδα Mein., prius etiam Bergk op. II p. 219, qui ad Hesiodum rettulit frgm., cfr. p. 31.

102 (66).

Ὀρχομενὸν Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα.

Pollux IV 95 τάχα δὲ καὶ Ὀρχομενὸς παρὰ τὴν τῶν Χαρίτων ὄρχησιν, ὡς Εὐφορίων· 'Ὀρχομενὸν' κτλ.

χαρίτων Parisin. 2670, φάρεσιν Par. 2670, ἀφαίρεσιν Salmanticensis Hisp. I 2. 3 et Paris. 2646, corr. Pierson. Mein. cfrt. Alciphron. III 1 τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐτοῦ — ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς Ἀργαφίας κρήνης ἀπονιψαμένας, et Nonn. 24, 261 (13, 94; 47, 459).

103 (157).

πάντα δέ οἱ νεκυηδὸν ἐλευκαίνοντο πρόσωπα.

Herod. περὶ μον. λεξ. 46, 8 = II 951, 16 sqq. L. τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων ὀνομάτων παράγεσθαι καὶ πρὸ τέλους ἔχειν τὸ ῡ· μονῆρες ἄρα τὸ βοτρυδόν (Β 89). — ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς υς παραγωγὸν ποιήσας ἐπίρρημα οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλους τὸ ῡ, ἀλλὰ τὸ η̄· 'πάντα' κτλ.

Schol. Vatic. in Dionys. art. § 19 p. 276, 5 H. τὸ δὲ βοτρυδόν, ἀγεληδόν παρ' ὄνομα· τὸ μέντοι βοτρυδόν καὶ μονῆρες· οὐδὲν γὰρ εἰς δον ἀπὸ ὀνόματος γίνεται περιττοσυλλάβως κλινομένου εἰς σ̄ ληγούσης τῆς εὐθείας — ὅμως ἐστὶ καὶ τὸ νεκυηδόν· ἀπὸ τῆς νέκυος. — νέκυνα ἐλεύκαινον τὰ trad., corr. Cramer, Mus. phil. 638. Nietzsche M. Rh. 28, 236 de terrore percussorum Hesiodi interpretatur animadvertentium se innocentem occidisse, cfr. p. 31. Mein. etiam de bacchante posse dictum esse censet, quos gypso faciem illinere solitos esse constet, cfrt. Nonn. D. 29, 274; 34, 144; Lobeck Aglaoph. p. 654.

104 (65).

ὑετόμαντις ὅτε κρώξειε κορώνη.

Schol. Nic. Ther. 406 ὅτι χειμῶνα δηλοῦσιν οἱ κόρακες, καὶ ὁ Ἄρατος μαρτυρεῖ — καὶ Εὐφορίων ὁμοίως· 'ὑετόμαντις' κτλ.

ὅτε κρώξειε A, ὅτε κρώζει K V R. — Cfr. Hes. O. 747 κρώξῃ λακέρυζα κορώνη, Arat. 949 sq. et 1022 (χῆνες) χειμῶνος μέγα σῆμα, καὶ ἐννεάγηρα κορώνη, Nic. Ther. 406 κόραξ τ' ὀμβρήρεα κρώζων, Hor. c. III 17, 12 *aquae nisi fallit augur, annosa cornix.*

105 (61).

οὕνεκα δή μιν

ἶφι βιησαμένῳ Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ.

Etym. Gud. p. 285, 45 (Reitzenst. hist. etym. p. 167) Σελεύκου· Ἰφιγένεια· Εὐφορίων αὐτὴν ἐτυμολογεῖ ἀγνοῶν αὐτὴν Ἀγαμέμνονος, οἴεται δὲ αὐτὴν Ἑλένης καὶ Θησέως, ὑποβλῆτιν δοθῆναι Κλυταιμνήστρᾳ· 'οὕνεκα — Θησεῖ'· ἐξ Ἑλένης καὶ Θησέως. A Gudiano pendent Et. M. p. 480, 16 et Angelicanum (Ritschl op. I 687).

2. βιασαμένη Et. M., βιησαμένη Angel. — θέει Angel. — Cfr. Paus. II 22, 6 σὺν Πειρίθῳ Θησέως ἀπελθόντος ἐς Θεσπρωτοὺς Ἄφνιδά τε ὑπὸ Διοσκούρων ἑάλω καὶ ἤγετο ἐς Λακεδαίμονα Ἑλένη· ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν λέγουσιν ἐν γαστρί, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἄργει καὶ τῆς Εἰληθυίας ἱδρυσαμένην τὸ ἱερόν, τὴν μὲν παῖδα, ἣν ἔτεκε Κλυταιμνήστρᾳ δοῦναι — αὐτὴν δὲ ὕστερον τούτων Μενελάῳ γήμασθαι. καὶ ἐπὶ τῷδε καὶ Εὐφορίων Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώνιος Ἀλέξανδρος ἔπη ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος (fr. 27 B.), κατὰ ταὐτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν. Accedunt Duris Samius FHG II p. 470, fr. 3, Lycophro 103 (cfr. 147, 513), Nicander fr. 58 p. 64 Schn. De Stesichoro dubitare licet, cfr. Philod. περὶ εὐσεβείας p. 24, 5 sq. Gomp. Στη(σίχορο)ς δ' ἐν Ὀρεστεί(ᾳ κατ)ακολουθήσας (Ἡσιό)δῳ (?) τὴν Ἀγαμέ(μνονος Ἰ)φιγένειαν εἶ(ναι τὴ)ν Ἑκάτην νῦν (ὀναμαζο)μένην . . .

Pausanium errasse censet Wilamowitz Herm. XVIII p. 252, Philodemum Geffcken Herm. XXVI p. 572 sq.

106 (81).

ἀγχίαλον Βραυρῶνα, κενηρίον Ἰφιγενείης.

Schol. Arist. Lysistr. 645 οἳ δὲ τὰ περὶ Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνί φασιν, οὐκ ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων 'ἀγχίαλον — Ἰφιγενείας'. δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων σφαγιάσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι, οὐκ ἐν Αὐλίδι. καὶ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς οὐκ ἔλαφον φονευθῆναι. ὅθεν μυστήριον ἄγουσιν αὐτῇ (τὸ ἀρκτεύεσθαι respicit).

Ἰφιγενείας trad., Ἰφιγενείης Mein. ex Nonno XIII 186, quem versum totum ex Euphorione petitum esse primus observavit Lobeck in diss. de morte Bacchi p. 14. Euphorio secutus est Phanodemum: Et. M. p. 747, 52 Ταυροπόλον τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ὡς ταῦρος περίεισι πάντα — οἳ δὲ λέγουσιν, ὅτι τῶν Ἑλλήνων βουλομένων ἀνελεῖν τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Αὐλίδι ἡ Ἄρτεμις ἀντέδωκεν ἔλαφον, κατὰ δὲ Φανόδημον (FHG I 368) ἄρκτον (Braurone scil., Wilamowitz Herm. XVIII 259, 2), κατὰ δὲ Νίκανδρον ταῦρον κτλ. Fons huius glossae est Apollodorus: schol. Lysistr. 447 νὴ τὴν ταυροπόλον] τὴν αἰτίαν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐκτίθεται. Dissentit Euphorio ab Euripide, cfr. Iph. Taur. 1462 sq. σὲ δ' ἀμφὶ σεμνάς, Ἰφιγένεια, κλίμακας Βραυρωνίας δεῖ τῇδε κλῃδουχεῖν θεᾷ· οὗ καὶ τεθάψῃ κατθανοῦσα κτλ. — κενήριον Lycophro 370.

107 (51).

τέκνον, μὴ σύ γε μητρὸς ἀπ' ἀνθερεῶνας ἀμήσῃς,
ἠελίους ἥτις σε τριηκοσίους ἐφόρησα,
τέκνον, ὑπὸ ζώνῃ, φοβερὰς δ' ὠδῖνας ἀνέτλην
ἐς φάος ἐρχομένου, λαρὸν δ' ἐπὶ χείλεσι πρώτη
μαστὸν ἐπισχομένη λευκῷ σ' ἔψισα γάλακτι.

Stob. Flor. 78, 5 Εὐφορίωνος (Ecl. c. lemm. hab. SMA). Et. M. p. 109, 27 ἀνθερεών· ὁ ἐπὶ τοῦ γενείου τόπος διὰ τὸ δι' αὐτοῦ θορεῖν τὸ πνεῦμα. — οἳ δὲ παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν. κατηγοροῦσι τοῦ Εὐφορίωνος (sic Va, Εὐφρονίωνος rell.) εἰπόντος· 'τέκνον — ἀμήσῃς'.

Primum versum affert etiam schol. T V Hom. ω 165, alterum Cocondrius περὶ τρόπων (Spengel Rh. Gr. III 234, 24) inter exempla ἀντωνομασίας· καὶ παρὰ Εὐφορίωνι· 'ἠελίους τριακοσίους ἐφόρησα' ἀντὶ τοῦ ἡμέρας. — 1. παιδὸς (superscr. S[1]) SMA, ματρὸς A[2], μητρὸς Tr. p. 429. — ἀπ' ἀνθερεῶνας ATr., ἀπανθερεῶνας (απανθ — S) SM, ὑπ' ἀνθερεῶνος Etym., ἀπ' ἀνθερεῶνος schol. Hom. — 2. τριακοσίους Cocondrius. — 3. ζώνην ut vid. in ζώνῃ corr. A[1]. — 5. ἐποιχομένη A. — λ. ἔψησα SMA, λ. σ' ἔψισα Mein., λευκῷ δέ σ' ἔλοισα Tr. (Orio Theban.

p. 168 ψίω· ποτίζω). Similes preces fudit Clytaemestra ap. Aeschyl. Choeph. 895 sq., 907, Eur. Electr. 1206, cfr. etiam Hom. X 82 sq. Ἕκτορ, τέκνον ἐμόν, — εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον. — 1. cfr. Hom. φ 300 ἀπ' οὔατα — ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες. — 2. cfr. Dionysii Bassaric. fr. 9 (= Steph. Byz. 194, 19) ὅσσον ἀνὴρ δοιοῖσιν ἐν ἠελίοισιν ἀνύσσει.

108 (78).

φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρνῳ.

Schol. Ap. Rh. IV 55 φοιταλέην· ἐμμανῆ, μανιωδῶς πορευομένην· φοῖτος γὰρ ἡ μανία λέγεται. καὶ Εὐφορίων· 'φοιταλέος' κτλ.

πᾶσαν sc. γῆν, cfr. Lyc. 408. — ἄδην Mein. interpretatur „continuo" cll. Ap. Rh. II 82, Nic. Al. 428, Menophilo ap. Stob. Flor. 65, 7, 7. Temptat φοιταλέῳ κ. sive φοιταλέοις — κοθόρνοις. Frgm. idem coniungit cum sequente.

109 (52).

πρόπρο δέ μιν δασπλῆτες ὀφειλομένην ⟨ἄγον⟩ οἶμον
⟨γήλοφον εἰς⟩ ἀργῆτα θυγατριδέαι Φόρκυνος
Εὐμενίδες ναρκίσσου ἐπιστεφέες πλοκαμῖδας.

Schol. Soph. Oed. Col. 681 ὅτι δὲ (ὁ νάρκισσος) Ἐρινύων ἐστὶ τὸ στεφάνωμα, δῆλον ἐν οἷς Εὐφορίων φησί· 'πρόπρο δέ μιν' κτλ.

1. ἄγον add. Mein. — 2. Εὐμενίδες ἀργῆτα θυγατρίδαι Φ. ναρκίσσοι ἐπιστεφέες πλοκαμι[δ] Laur., ⟨γήλοφον εἰς⟩ G. Hermann, qui Εὐμενίδες, quod O. Müller eiecerat, initio tertii versus restituit. Εὐμ. μάργητα θ. Φ. ⟨αὐσταλέας⟩ ναρκίσσου ἐπ. πλ. (sive ναρκίσσου ⟨καλύκεσσιν⟩ ἐ. πλ.) Mein. — θυγατριδέαι Mein.

Furias cur Phorcynis neptes dixerit, nescimus. — θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς habes ο 234. Voce δασπλής saepe usum esse Nonnum adn. Meineke. Nonnus etiam Paraphr. A 85 οἶμον ὀφειλομένην (ἰθύνατε) ex huius frgm. v. primo mutuatus est.

110 (89).

οὗτος μὲν Ζωστὴρ Φοίβου πέδον.

Et. M. 414, 19 Ζωστήρ· θώραξ, ζώνη· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς· Εὐφορίων· 'οὗτος — πέδον'. καὶ Ζωστήριος Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος καὶ

ἠδ' ἐπαπειλήσας Ζωστηρίῳ Ἀπόλλωνι.

φασὶ γὰρ τὴν Λητὼ ὠδίνουσαν ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι.

Etiam alterum vers. Euphorioni adscribit Mein. — ἠδ' ἐπαπειλήσας B, ἢ δ' ἐπαπειλήσας M, ἠδ' ἐπαπηδήσασα ceteri. — Cfr. Hes. Ζωστήρ — καὶ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις· καὶ τόπος, ἔνθα Λητὼ ἐλύ-

σατο τὴν ζώνην, Hyperides fr. 70, Paus. I 31, 1, Steph. Byz. s. v. p. 298, 10, Bekk. An. 261, 30. Steph. Byz. p. 611, 3 Τεγύρα· πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνά φασι γεννηθῆναι. Σῆμος δ' ὁ Δήλιος· 'τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν οἳ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἳ δ' ἐν Δήλῳ, οἳ δ' ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς, οἳ δὲ ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν'. Ζωστήριον vocat Apollinem etiam Lycophro 1278.

111 (118).

Steph. Byz. p. 635, 5 Τρικόρυνθον· οὐδετέρως Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος ἀρσενικῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς.

τρικόλυνθον R V, Τρικόρυθον Meursius, Τρικόρυνθον etiam Strabo VIII 7, 1, vid. Mein. ad Steph. p. 618, 4. — Qua de causa Euphorio de hoc pago egerit, fortasse docet Strabo VIII 6, 19 Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ τὸν Ἰόλαον βοηθησάντων Ἀθηναίων ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν Τρικορύνθῳ ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου. — καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή.

112 (139).

Schol. Dionys. Perieg. 420 καὶ ταύτην τὴν Κορινθίαν (sc. θάλασσαν) Σαρωνίδα καλοῦσιν, ὡς μὲν Εὐφορίων φησίν, ἐπειδὴ Σάρων τις κυνηγὸς ἐπιδιώκων ⟨σῦν⟩ ἐκεῖθεν κατεκρημνίσθη εἰς θάλασσαν, καὶ διὰ τοῦτο Σαρωνικὸν κληθῆναι τὸ πέλαγος.

Hinc sua derivant Eust. ad Dion. Per. 420, Etym. M. p. 708, 52. Cervum insequitur Saro in schol. Eur. Hippol. 1200.

113 (49).

ὄφρα κε μαντεύοιτο μεθ' υἱάσι Βοιωτοῖο,
τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκεν Ἄρνη,
Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε· τὸ γὰρ καλέσαντο νομῆες,
ὅττι ῥα πατρῴῃσι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις.

Steph. Byz. s. v. Βοιωτία p. 173, 9 γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος, τοῦ κατ' αὐτὸν νεωτέρου τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας παίδων. Νικοκράτης (sic VPA, Νικόστρατος R) δέ φησιν, ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς. Εὐφορίων· 'ὄφρα — κόπροις'. καὶ Εὐριπίδης 'τὸν δ' ἀμφὶ βοῦς ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν' (fr. 489 N.).

Et. M. p. 203, 8 Βοιωτός· Ἄρνη, ἡ μήτηρ αὐτοῦ, τεκοῦσα αὐτὸν λαθεῖν βουλομένη τὸν πατέρα ἔρριψεν εἰς βοῶνα. παρὰ τὸ

οὖν μετὰ βοῶν τραφῆναι Βοωτὸς καὶ Βοιωτὸς ἐκλήθη 'τόν ῥα — κόπροις'. Item Angelican. Ritschl op. I p. 684, 50. Versum tertium et quartum ex Stephano affert Eustath. p. 270, 28, quem exscr. Eudoc. p. 80.

ματεύοιτο R. — μεθ' υἷασι R, μεθυιάσαι V, μεθ' υἱάσι PA. — 2. τέκε μήτηρ Et. M., Angel. — δαμασσαμένῳ mavult Mein. cll. fr. 105. — 3. ὠνόμηνε PA Stephani, Angel., ὀνόμηνεν V Steph. — καλέουσι βοτῆρες Et. M., Angel. — 4. ὅτι Eust. — ἐπεθήκατο P Steph. et V Etym.

De Boeoti filiis cfr. schol. Il. B 495, Diod. IV 67. — Agi videtur de Tiresia, cfr. Call. Lav. Pall. 125 sq. (Mein.) — κόπροις = βοῶν σταθμοῖς, cfr. C 575, κ 411 (Mein.), Lycophr. 91.

114 (46).

Serv. ad Verg. Ecl. VI 72 *Gryneum nemus est in finibus Ioniis Apollini consecratum. in quo aliquando Calchas et Mopsus dicuntur de peritia divinandi inter se habuisse certamen: et cum de pomorum arboris cuiusdam contenderent numero, stetit gloria Mopso: cuius rei dolore Calchas interiit. hoc autem Euphorionis continent carmina, quae Gallus transtulit in sermonem Latinum.*

Quae interpolator addit, nihil ad Euphorionem. Euphorio secutus est Hesiodum (fr. 160 Rz.), praeterquam quod certamen in Gryneo nemore collocavit. — De Gryneo Apolline scripsit Hermeas quidam (Ath. IV 149 D), cfr. etiam Parthenii fr. 6 (Mart.) Γρύνειος Ἀπόλλων.

115 (50).

Πύραμον ἠχήεντα, πόλιν δ' ἐκτίσσατο Μαλλόν,
ἧς πέρι δῆριν ἔθεντο κακοφράδες ἀλλήλοισι
Μόψος τ' Ἀμφίλοχός τε καὶ ἄκριτα δηρινθέντες
μουνὰξ ἀλλίστοιο πύλας ἔβαν Ἀϊδονῆος.

Schol. Lyc. 440 κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν ὁ Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιαράου υἱὸς καὶ Μόψος οἱ μάντεις ἦλθον εἰς Κιλικίαν. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἀμφίλοχος βουλόμενος χωρισθῆναι εἰς τὸ Ἄργος, παρέθετο τῷ Μόψῳ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, κελεύσας φυλάξαι μέχρι ἐνιαυτοῦ ἑνός. πληρουμένου δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἦλθεν ὁ Ἀμφίλοχος καὶ οὐ παρεχώρει ὁ Μόψος· διὸ περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλους διαφερόμενοι ὑπ' ἀλλήλων ἀνῃρέθησαν· οὓς θάψαντες οἱ ἐνοικοῦντες πύργον μεταξὺ τῶν τάφων κατεσκεύασαν, ὅπως μηδὲ μετὰ θάνατον ἀλλήλων κοινωνήσωσιν, ὡς καὶ Εὐφορίων 'Πύραμον' κτλ.

2. δῆριν θέντες s s^3 s^4, δ. περιθέντες a, δ. ἔθεντο Mein. (cfr. P 158 δῆριν ἔθεντο). — κακοφράγμονες a. — κακοφράς ad similitudinem vocis ἀποφράς formatum, nisi κακοφραδές scripsit exemplo Callim. βιοπλανές (fr. 497), cfr. Kühner-Blass Gr. Gr. I 1 p. 205. — 3. τ' add. Spohn. — δῆριν θέντες s s^3 s^4, δηριθέντες γl, δηρινθέντες Spohn. — ὄρκια cdd., ἄκριτα Mein. — 4. μεταξὺ a. — ἀιδωνῆος s s^3 s^4. — Ἀίδην ἄλλιστον vocat Crinagoras A. P. VII 643, ἀλλιτάνευτος audit A. P. VII 483. — Cum Euphorione consentit Lycophro 439 sqq., cfr. etiam Strab. XIV 5, 16.

116 (130).

Schol. AD Hom. B 157 Ζεὺς Κρόνου καὶ Ῥέας γενόμενος ἐν Κρήτῃ ἐπεκλήθη αἰγίοχος διὰ τὸ αὐτόθι ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, ἤ, ὥς τινές φασι, διὰ τὸ αἶγα ἀνελόντα τὴν μὲν δορὰν ἀμφιέσασθαι, τοῖς δὲ κέρασιν εἰς τόξον χρήσασθαι· ὅθεν καὶ αἰγιδόκον τόπον τινὰ ἐν Κρήτῃ καλεῖσθαι. ἱστορεῖ Εὐφορίων.

117 (134).

Schol. ABD Hom. Ξ 295 Ἥραν τρεφομένην παρὰ τοῖς γονεῦσιν εἷς τῶν γιγάντων βιασάμενος Εὐρυμέδων ἔγκυον ἐποίησεν· ἡ δὲ Προμηθέα ἐγέννησεν. Ζεὺς δὲ ὕστερον γήμας τὴν ἀδελφὴν καὶ γνοὺς τὰ γενόμενα τὸν μὲν Εὐρυμέδοντα κατεταρτάρωσε, τὸν δὲ Προμηθέα προφάσει τοῦ πυρὸς δεσμοῖς ἀνήρτησεν. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Cfr. schol. T ad loc. ἔνιοι δέ φασι παρθένον οὖσαν Ἥραν ἐρασθῆναι Εὐρυμέδοντος, ἑνὸς τῶν γιγάντων, καὶ ἐξ αὐτοῦ τεκεῖν τὸν Προμηθέα, Δία δὲ ἐγνωκότα τὸν μὲν ταρταρῶσαι, τὸν δὲ Προμηθέα προφάσει τοῦ πυρὸς σταυρῶσαι.

De Eurymedonte cfr. Hom. η 58.

118 (132).

Schol. ABD Hom. N 21 Αἰγάς] πόλις Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν, ἄγεται δὲ καὶ Διονύσῳ ἑορτή, ἐν ᾗ θαυμάσιον ἐπιτελεῖσθαί φασιν ἔργον, ἐπειδὰν ὁ χορὸς συστὰς τὰς τοῦ δαίμονος τελετὰς ὀργιάζῃ· ἄμπελοι γάρ, ἃς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας βλαστάνουσι καρπόν, ὥστε δρέποντας αὐτοὺς ἑσπέρας οἶνον ἄφθονον ἔχειν. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι.

Vitem hanc mirabilem in Parnasso nasci tradit Eur. Phoen. 229, in Euboea Soph. fr. 234 N. Cfr. Usener D. hl. Tychon p. 32.

119 (135).

Schol. AD Hom. Ω 602 Νιόβη θυγάτηρ μὲν ἦν Ταντάλου, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, γαμηθεῖσα δὲ τῷ Ἀμφίονι παῖδας ἔσχε δέκα δύο· ἐπαρθεῖσα δὲ τῷ πλήθει τῶν παίδων καὶ τῇ καλλονῇ ὠνείδιζε τῇ Λητοῖ, ὅτι δύο μόνους ἐγέννησεν, Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν, καὶ ὅτι εὐτεκνωτέρα αὐτῆς ἐστιν. ἀγανακτήσασα δὲ ἡ θεὸς ἔπεμψεν ἰοὺς τοῖς παισὶν αὐτῆς· καὶ Ἀπόλλων μὲν τοὺς ἄρρενας ἀναιρεῖ κυνηγετοῦντας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, Ἄρτεμις δὲ τὰς θηλείας ἐπ' οἴκου οὔσας. θρηνοῦσαν οὖν τὴν Νιόβην τὸ τοιοῦτο δυστύχημα Ζεὺς ἐλεήσας εἰς λίθον μετέβαλεν, ὡς καὶ μέχρι νῦν ἐν Σιπύλῳ τῆς Φρυγίας ὁρᾶται παρὰ πάντων πηγὰς δακρύων προϊεμένη. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι.

Euphorio se applicasse videtur ad Hom. ω 602 sq. Cfr. Apollod. III 45 sq. De pictura parietis Pompeianae a Wilamowitzio ad Euphorionis versionem relata cfr. Robert Herm. XXXVI p. 370 sq.

120 (108).

Schol. AD Hom. Σ 486 Ὑριεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης, μιᾶς τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων, ᾤκει μὲν ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας, φιλοξενώτατος δὲ γενόμενος ὑπεδέξατό ποτε καὶ θεούς. Ζεὺς γὰρ καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες αὐτῷ καὶ τὴν φιλοφροσύνην ἀποδεξάμενοι, παρῄνεσαν αἰτεῖν ὅτι ἂν βούλοιτο. ὁ δὲ ἄτεκνος ὢν ᾐτήσατο παῖδα. λαβόντες οὖν οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι· ὧν διελθόντων ἐγένετο ὁ Οὐρίων, οὕτως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥσπερ (an τὸ σπέρμα αὐτοῦ?) τοὺς θεούς, ἔπειτα δὲ κατ' εὐφημισμὸν Ὠρίων. συγκυνηγετῶν δὲ οὗτος Ἀρτέμιδι ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας κατηστέρισεν αὐτόν. διὸ τοῦ σκορπίου ἀνατέλλοντος ὁ Ὠρίων δύνει. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι.

Exscrips. Eudocia p. 441 et Arsenius p. 490 W. In Orionis natalibus describendis Euphorio Pindarum secutus esse videtur, cfr. fr. 73 Chr. Consentit cum eo Ovidius, cfr. praef. p. 10 et Nonnus, praef. p. 12. In Orionis morte enarranda ab Euphorionis versione ad vulgatam deflexisse scholiastam (Schultze Euphorionea p. 40) ostendit fragmentum, quod sequitur.

121 (109).

Οὖπις ἀμαλλοφόρος.

Schol. PQT Hom. ε 121 τούτου (Orionis) γὰρ ἐρασθεῖσα ἡ Ἡμέρα ἥρπασεν ἀπὸ Τανάγρας εἰς Δῆλον, ἔνθα τὴν ἀμαλλοφόρον Οὖπιν ἰδὼν ἤθελε βιάσασθαι· ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσα ἡ θεὸς ἀναιρεῖ αὐτόν, ὡς Εὐφορίων δηλοῖ.

Cfr. ε 121 sqq. ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, ἧος ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν, Apollod. I 27. — Nonnus Δηώ vocat ἀμαλλοφόρον D. 17, 153.

122.

οὐδὲ νεογνοὶ
παῖδες ἐδιζήσαντο πελώριον Ὠρίωνα.

Schol. Arati 324 ὅτι δὲ ἔχει (ὁ Ὠρίων) σφόδρα λαμπροὺς ἀστέρας, καὶ μάλιστα μὲν τοὺς τὸ ζῶμα ἀποτελοῦντας, ἑτέρους δὲ τοὺς περὶ ⟨τοὺς⟩ ἱμάντας καὶ ⟨τοὺς τὸ⟩ ξίφος μιμουμένους καὶ δύο λαμπροὺς τοὺς ἐπ' ἄκρων ποδῶν, φησὶ καὶ Εὐφορίων 'οὐδὲ' κτλ.

123 (145).

Schol. Ap. Rh. I 179 — οὗτος (Τιτυός) δὲ ἐν Ἅιδου τετιμώρηται διὰ τὸ ἐν Πυθῶνι στελλομένην κατασχεῖν τὴν Λητώ (λ 580), ὡς καὶ Ὅμηρος 'Τιτυὸν Γαίης υἱόν' (η 324). ὁ δὲ Εὐφορίων Ἀρτέμιδός φησιν αὐτὸν ἧφθαι καὶ διὰ τοῦτο τιμωρεῖσθαι.

124 (131).

Schol. AD Hom. B 212. Οἰνεῖ ἀμελήσαντι τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν ἕνεκα ἡ θεὸς ὀργισθεῖσα ἔπεμψε τῇ πόλει σῦν ἄγριον, ἐφ' ὃν ἦλθε στρατεία τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδὴ ἐλυμαίνετο τὴν χώραν, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ I (533 sq.). μεθ' ὧν ἦν καὶ ὁ Θερσίτης, ὃς δειλωθεὶς κατέλειψε τὴν παραφυλακήν, ἐφ' ἧς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν ἐπί τινα τόπον ὑψηλὸν τὴν σωτηρίαν θηρώμενος. ὀνειδιζόμενος δὲ ὑπὸ Μελεάγρου ἐδιώκετο καὶ κατὰ κρημνοῦ πεσὼν τοιοῦτος ἐγένετο, οἷον ὁ Ὅμηρος αὐτὸν παρίστησιν. ἱστορεῖ Εὐφορίων.

Cfr. schol. TV Hom. B 212. Φερεκύδης δὲ καὶ τοῦτον (Θερσίτην) ἕνα τῶν ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον στρατευσάντων φησίν· ἐκκλίνοντα

⟨δὲ⟩ τὴν τοῦ συὸς μάχην ὑπὸ Μελεάγρου κατακρημνισθῆναι. διὸ καὶ λελωβῆσθαι τὸ σῶμα.

125 (146).

Schol. Ap. Rh. I 1117 καὶ Εὐφορίων δὲ ἐκ τούτου (cfr. Ap. Rh. I 1117—1125) κινηθεὶς τὸ ξόανον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν φησιν ἀμπέλινον εἶναι διὰ τὸ τὴν ἄμπελον ἴσως ἱερὰν εἶναι τῆς Ῥέας.

126 (48).

ἀλλ' οὔπω Θήβῃ πεπρωμένα κεῖτο τάλαντα,
τήν ῥά ποτε Κρονίδης δῶρον πόρε Περσεφονείῃ,
ὃν γαμέτην ὅτε πρῶτον ὀπωπήσασθαι ἔμελλε
νυμφιδίου σπείροιο παρακλίνασα καλύπτρην.

Schol. MTAB Eur. Phoen. 682 δεδόσθαι γὰρ τὰς Θήβας τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ Διὸς ἀνακαλυπτήρια, ὡς Εὐφορίων· 'ἀλλ' οὔπω' κτλ.

Post Εὐφορίων inser. ἅ νιν εὐηλίοισιν MT (ex versu 674). — 1. πεπρωμένων MT, πεπρωμένον A. — θέμεθλα pro τάλαντα Geel. Cfr. Greg. Naz. Περὶ τῆς τοῦ βίου ματαιότητος 43 (Migne III 1303) ὀψὲ μέν, ἔμπα δὲ πᾶσιν ἴσον θνητοῖσι τάλαντον. — 2. ῥά τοτε A. — 3. ἧι γαμετῆι M., ἐγγαμετῆ T, ἐνγαμετῆ A, ἐγγαμετὴν B, corr. Mein. — ὀπωπήσεσθαι Cobet. — 4. σπείροιο] γάμοιο A. — παρακλίνασ M. — „Thebas Proserpinae ἀνακαλυπτηρίων die nuptialis muneris loco donatas esse singulare est nec a quoquam alio traditum.“ Meineke.

127 (159).

κεβληγόνου Ἀτρυτώνης.

Schol. Nic. Al. 433 μήκωνος κεβληγόνου] τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης, ὅ ἐστι τὸ σπέρμα· συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ. καὶ Καλλίμαχος (fr. 140) 'ἀμφὶ δὲ κέβλην εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον' — καὶ Εὐφορίων περὶ τῆς Ἀθηνᾶς 'κεβληγόνου Ἀτρυτώνης'. — Εὐφορίδης G.

128 (164).

Comm. Lucan. III 402 de Pane *Pindarus* (*fr. 100 Chr.*) *et ceteri dicunt Apollinis et Penelopae filium, alii Mercurii et eiusdem hunc natum montanis nymphis a patre nutriendum traditum perhibent, unde hylicus deus factus. Euphorion Ulixis filium manifestat. Nonnulli quidem sine origine hunc deum tradiderunt sicut Appollodorus.* — Schol. Eur. Rhes. 36

τὸν Πᾶνα οἱ μὲν Πηνελόπης φασὶ ⟨υἱὸν καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, ὅθεν καὶ Πᾶνα λέγεσθαι⟩ (suppl. Schwartz, cfr. Münzel Quaest. mythogr. Berol. 1883 p. 15), — ἄλλοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης, ⟨οἱ δὲ Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης⟩ (suppl. Schw.), ὡς καὶ Εὐφορίων, ⟨ὁ δεῖνα δὲ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης⟩ (Schw.), ὃν ἔθρεψαν νύμφαι· διὸ καὶ νυμφαγενῆ αὐτόν φησι τραφέντα παρ' ἐκείναις κτλ.

Cfr. etiam schol. Theocr. I 3, schol. Verg. G. I. 16.

129 (74).

καί οἱ γείνατο κοῦρον, ὃς οὐκ ἠλέκτορα εἶδεν.

Clem. Al. Str. IV c. 5, 24 αὐτίκα πρὸς τῶν ποιητῶν τυφλὸς ἐκ γενετῆς κηρύττεται (ὁ Πλοῦτος)· 'καί οἱ — εἶδεν' φησὶν ὁ Χαλκιδεὺς Εὐφορίων.

εἶδεν ἠλέκτορα L, transpos. Sylburg. — Cfr. Hes. Theog. 969 sq.

130 (79).

στεψαμένη θαλεροῖσι συνήντετο δικτάμνοισι.

Schol. Arat. 33 δοκεῖ δὲ πρὸς εὐτοκίαν συμβάλλεσθαι αὐτό (τὸ δίκταμνον). ᾧ καὶ τὴν Εἰλειθυίαν στέφουσι· καί που ἐπ' αὐτῆς Εὐφορίων· 'στεψαμένη' κτλ.

131 (87).

ὅσσους εὐρυκόωσα Τυφάονι κύσσατο Κητώ.

Etym. M. p. 396, 28 εὐρυκόωσα· ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα, παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ κόον, ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων· 'ὅσσους' κτλ.

Typhoni non Ceto nubit, sed Echidna (Hes. Theog. 306—332). Videtur Euphorio illud τῇ δὲ vers. 306, quod ad Ἔχιδνα v. 304 referri debebat, proclivi errore ad Κητώ rettulisse, sicut ad eam, quae versu 270 nominatur, pertinet ἣ δ' v. 295 particulam carminis antecedentem exordiens.

132 (163).

ἀελλόποδός θ' ἁρπυίας.

Schol. TV Hom. Ω 77 ἀελλόπος] Εὐφορίων 'ἀελλόποδος αἰθαρύταο'.

θ' ἁρπυίας Oder De Antonino Liberali p. 62.

133 (84).

βουκολέων Τρηχινίδα Τυμφρηστοῖο αἰπῆς.

Schol. Lycophr. 420 Τυφρηστὸς καὶ πόλις καὶ ὄρος. λέγεται

δὲ τὸ ὄρος ἀρσενικῶς, ἡ δὲ πόλις θηλυκῶς, ὡς Εὐφορίων· 'βουκολέων' κτλ.

τρηχινῖδα s, τρηχινῖδι s³, τραχινῖδα a γ², τραχινιδος b, τρηχινίδα γl. Corrigo Τρηχῖν' (Thuc. IV 78) ἰδὲ Τυμφρηστοῦ ⟨κλέτας⟩ sive ⟨πέδον⟩ αἰπῆς. — De Diana et Endymione interpretatur Mein. coll. Nicandri fr. 7 p. 25 Schn. 'Ασέληνα ὄρη οὕτω καλούμενα παρὰ τὴν Τραχῖνα — Νίκανδρος δὲ ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς 'ὅτι', φησίν, 'ἐν αὐτοῖς τῆς Σελήνης τῷ 'Ενδυμίωνι συγκαθευδούσης συνέβαινε τοὺς ἄλλους τόπους ἀσελήνους εἶναι'. (Et. M. p. 153, 4.) — Cfr. Parth. fr. 35 (Mart.) Τυφρήστιον αἶπος.

134 (155).

Serv. Aen. VI 618 *hi* (*Phlegyae*) *namque secundum Euphorionem populi insulani fuerunt, satis in deos impii et sacrilegi: unde iratus Neptunus percussit tridenti eam partem insulae, quam Phlegyae tenebant et omnes obruit.*

Exscr. myth. Vatic. I 295 p. 73 Mai. — Euphorione usus est Nonnus, cfr. praef. p. 12.

135 (148).

Schol. Ap. Rh. II 358 τὸν δὲ Πέλοπα Παφλαγόνα τὸ γένος εἶπεν ('Απολλώνιος). ἄλλοι δὲ Λυδὸν αὐτὸν ἱστοροῦσιν· ὁ δὲ Εὐφορίων ἀμφοτέραις ταῖς δόξαις συντίθεται.

Pindari schol. Ol. I 37 Πίνδαρος μὲν τὸν Πέλοπα Λυδόν φησιν ⟨εἶναι⟩, ῎Ιστρος δὲ (FHG I 426) Παφλαγόνα, Αὐτεσίων δὲ (FHG IV 345) 'Αχαιὸν ἀπ' 'Ωλένου πόλεως.

136 (142).

Eustath. ad Od. p. 1784, 61 ἐς τοσοῦτον ἠξιώθη λόγου τοῖς παλαιοῖς ὁ εὐνοϊκὸς οὗτος δοῦλος Εὔμαιος, ὥστε καὶ μητέρα αὐτοῦ ἐξευρίσκουσι, Δημόκριτος (fr. 24 Diels) μὲν Πενίαν, Εὐφορίων δὲ Πάνθειαν, Φιλόξενος δὲ ὁ Σιδώνιος Δανάην. Exscr. Eudoc. p. 160.

137 (123).

Clem. Al. Protr. II 39, 8 πρόβατον, ὥς φησιν Εὐφορίων, σέβουσι Σάμιοι.

Aelian. H. A. XII 40 τιμῶσι δ' ἄρα Δελφοὶ μὲν λύκον, Σάμιοι δὲ πρόβατον. Δελφοῖς μὲν χρυσίον ἱερὸν σεσυλημένον καὶ ἐν τῷ Παρνασῷ κατορωρυγμένον ἀνίχνευσε λύκος, Σαμίοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε. καὶ ἐντεῦθεν Μανδρόβουλος ὁ Σάμιος τῇ ῞Ηρᾳ πρόβατον ἀνάθημα ἀνῆψε. καὶ τὸ μὲν Πολέμων (fr. 29 Pr.) λέγει τὸ πρότερον, τὸ δὲ 'Αριστοτέλης (fr. 572) τὸ δεύτερον.

138 (62).

Μοῦσαι ἐποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὅμηρος.

Schol. (B) TV Hom. T 263 ἀπροτίμαστος] ἀνέπαφος· μάσασθαι γὰρ τὸ ἐφάψασθαι· — καὶ Εὐφορίων· 'Μοῦσαι' κτλ.

Exscr. Eustath. p. 1183, 31. B nil nisi 'ἀπροτίμαστος Ὅμηρος' de Euphorionis versu servavit. — ποιήσαντο Eust.

139 (116).

Steph. Byz. p. 45, 1 Αἶγυς, πόλις Λακωνικῆς, ὡς Εὐφορίων. οἱ πολῖται Αἰγῦται, ὡς Παυσανίας (III 2, 5). Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἴγυος, τὸ θηλυκὸν λέγων οὕτως 'καὶ πάντα τλήσεσθ' οὕνεκ' Αἰγύας κυνός, τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάνορος κόρης' (850 sq.).

αἶγυς RPA, αἰγυς V. — Λακωνική A.

140 (70).

ὕδατα δινήεντος ἀμευσάμενος Ἀθύραο.

Steph. Byz. p. 35, 21 Ἀθύρας, ἐπίνειον καὶ ποταμὸς περὶ τὸ Βυζάντιον. ἔστι δὲ καὶ κόλπος Ἀθύρας. κλίνεται δὲ ἰσοσυλλάβως, ὡς Εὐφορίων 'ὕδατα' κτλ.

141 (115).

Steph. Byz. p. 78, 14 Ἄλπωνος, πόλις καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς Εὐφορίων.

ἄπονος P, Ἄλπωνος cett., εὐφρονίων P. Euphorionem de Almopia (cfr. Lycophr. 1238), non de Alpono egisse suspicatur Guenther De ea, quae inter Lycophronem et Timaeum intercedit, ratione p. 13.

142 (92).

δεξιτερὴν ὑπερέσχε καὶ ὀχθηρῆς Γερανείης.

Etym. M. p. 228, 20 Γεράνεια· ὄρος Μεγάρων. Εὐφορίων· ⟨'δεξιτερὴν ὑπερέσχε καὶ⟩ (acc. e B) ὀχθηρῆς Γερανείης'. εἴρηται δέ, ὅτι Μεγαρεὺς ὁ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν καλουμένων Σιθνίδων (sic Berkelius pro θηΐδων) νυμφῶν τοῦ κατακλυσμοῦ γενομένου πρὸς φωνὴν γεράνων νηχόμενος προσέφυγε τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους. ἀπὸ δὲ τῶν γεράνων Γεράνειαν ἐκάλεσαν τὸν τόπον.

Supple, si libet, δράξατο vel sim. ὀχθηρός vox Lycophronea (1030, 1361).

143 (114).

Steph. Byz. p. 222, 14 Δαφνοῦς· Φωκικὴ πόλις, ἀρσενικῶς λεγομένη — καὶ θηλυκῶς Δαφνουσίς. Δάφνουσαν δὲ αὐτήν φησιν Εὐφορίων.

δαφνοῦσαν RVPA. — φασιν RP, φησιν VA.

144 (68).

ἤ τις ἔχεις κληῖδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίης.

Steph. Byz. p. 240, 16 Δύμη· πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν — (241, 5) ὁ πολίτης Δυμαῖος — (17) τὸ θηλυκὸν Δυμαία. Εὐφορίων· 'ἤτις — Δυμαίης' διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον.

ἐφορίων S. — κληῖδας S. — δυμαῖης S, accentus fissura haustus. Mein. supplet post Δυμαία. ⟨καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως⟩ et post δύσιν ⟨κεῖσθαι λέγων⟩. Idem proponit ἐπιζεφύρου Δυμαίης, cum υ vocalis vocis Δύμη longa sit, cfr. A. P. VII 445, 2; Apollod. chron. fr. 31 Jacoby (Phil. Unters. XVI p. 237). Imploratur Minerva κληδοῦχος (Arist. Thesmoph. 1142, Eur. Iph. T. 131), cuius tutelae urbs commissa est, cfr. Paus. VII 17, 9 Δυμαίοις δὲ ἔστι μὲν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἐς τὰ μάλιστα ἀρχαῖον (Mein.).

145 (117).

Steph. Byz. p. 468, 7 Νάξος· νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἡ διάσημος, ἀπὸ τοῦ Νάξου Καρῶν ἡγεμόνος. ἄλλοι δὲ ἀπὸ Νάξου τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εὐφορίων δὲ παρὰ τὸ νάξαι, ὅ φασι θῦσαί τινες. Exscr. Eustath. ad Dion. p. 206, 10.

Εὐφορίων δὲ om. V, δέ om. PA. — περὶ νάξαι V. — βῦσαι Salmasius, cfr. Hes. νάξαι· σάξαι, βῦσαι.

146 (119).

Steph. Byz. p. 471, 13 Νέδη· πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ νύμφης Νέδης. Εὐφορίων δὲ Νεδέην [καὶ] αὐτήν φησι.

ἐφορίων RV. — [καὶ] seclus. Mein. — αὐτήν R, αὐτὴ V, αὐτ' P, αὐτός A. — Cfr. Call. hymn. I v. 33, 38.

147 (158).

Ὠκεανός, τῷ πᾶσα περίρρυτος ἐνδέδεται χθών.

Anon. I. isagog. ad Arat. 5, p. 95, 9 sq. Maass οἱ δὲ ποιηταὶ Ὠκεανὸν αὐτὸν καλοῦσιν (τὸν ὁρίζοντα scil.). ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν· 'Ὠκεανός' κτλ. — ἐνδέδυται Vatic. 191 unicus.

Achillis isagog. excerpta 22 p. 51, 27 sq. Maass λέγεται δὲ ὁρίζων, διότι ὁρίζει τὸ ὑπὸ γῆν καὶ ὑπὲρ γῆν ἡμισφαίριον· περὶ γὰρ τὴν σφαῖραν ἔξωθεν ὧν τάξιν ἐπέχει τοῦ Ὠκεανοῦ, ὃς ἔξωθεν περικλύζει τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ἀνατέλλειν καὶ εἰς ὃν δύνειν δοκεῖ τὰ ἄστρα· ὅθεν καὶ Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς ἐν τῇ Τριχθονίᾳ φησίν 'τῷ πᾶσα — χθών'. — Probus ad Verg. G. I 244 p. 364 Hagen *oceani, quem recte* ζωστῆρα τοῦ κόσμου *dixerunt, et Cyrillus, cum ait* ''Ὠκεανός, ᾧ — χθών'. — Schol. A Hom. Ϲ 490 διὰ ποίαν αἰτίαν μόνος ὁ Ὠκεανὸς ποταμὸς οὐ πάρεστι τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν; ῥητέον δέ, ὅτι ἐπεὶ συνεκτικὸν ἔχει τοῦ κόσμου τὸ ῥεῦμα· φησὶ γάρ ''Ὠκεανός, ᾧ — χθών'. Euphorioni versum abiudicant Hiller Eratosthenis carm. rel. p. 78 et Maass Arateor. p. 205. Pro Εὐφορίων enim coniciunt ὁ Παριανός scribendum esse, quod Maass etiam pro Cyrillo, poeta ignoto, substituit. Quasi probabile sit hominem obiter notum simpliciter τὸν Παριανόν dici. Euphorioni favet etiam imitatio Catulliana 64, 30 *Oceanusque, mari totum qui amplectitur orbem* propter quam Bergk (op. II p. 683, n. 84) Ὠκεανός θ' ᾧ scribendum proponit. Equidem Bergkii sententiam amplector versu eodem et Euphorionem et Neoptolemum usos esse, illum tamen Ὠκεανόν proprio usurpasse sensu. — Ad hunc versum Maass (Arateor. p. 206) respicere vult Dionysii Perieg. v. 3/4 Ὠκεανοῖο βαθυρρόου· ἐν γὰρ ἐκείνῳ πᾶσα χθὼν ἅτε νῆσος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.

148 (45).

Tertullian. de anima 46 p. 376, 1 sq. Reiffersch. Wissow., qui Hermippum sequitur Berytium (cfr. p. 377, 13 sq.). *Alexandrum qui sciunt, leonem anuli recognoscunt; Ephorus scribit. sed et Dionysii Siciliae tyrannidem Himeraea quaedam somniavit; Heraclides prodidit. et Seleuco regnum Asiae Laodice mater nondum eum enixa providit; Euphorion provulgavit.*

Cfr. Appian. Syr. 56, Iustin. hist. XV, 4.

149 (121, FHG III 73, 7).

Athen. II p. 44 F Εὐφορίων δὲ ⟨ὁ⟩ Χαλκιδεὺς οὕτω που γράφει· 'Λασύρτας ὁ Λασιώνιος οὐδὲν προσεδεῖτο ποτοῦ καθάπερ οἱ ἄλλοι, οὖρον δὲ προΐετο καθάπερ πάντες ἄνθρωποι. καὶ πολλοὶ διὰ φιλοτιμίαν ἐπεχείρησαν παρατηρῆσαι· καὶ ἀπέστησαν πρὸ τοῦ εὑρεῖν τὸ πραττόμενον. θέρους γὰρ ὥρᾳ καὶ τριακονθήμερον προσεδρεύοντες καὶ οὐδενὸς μὲν ὁρῶντες ἀπεχόμενον ἁλμυροῦ, τὴν κύστιν δ' αὐτοῦ ἔχοντα, συνεπείσθησαν ἀληθεύειν. ἐχρῆτο δὲ καὶ τῷ ποτῷ, ἀλλ' οὐδὲν ἧττον οὐ προσεδεῖτο τούτου.

2. οὐδὲ CE, οὐδὲν Herwerden. — 7. δ' αὐτοῦ Dindorf, δ' εὔλυτον Wilamowitz.

150 (110).

Helladius ap. Phot. bibl. c. 279 p. 533 a 29 B. ὅτι ὁ Εὐφορίων, φησίν, ἱστορεῖ τινα ἐνύπνια μηδέποτε ἑωρακέναι.

μηδέποτε pro μηδέπω sive μηδέπου codicum Bekker. — Cfr. Plut. orac. def. p. 437 F καὶ Κλέωνα μὲν ἴσμεν αὐτοὶ τὸν ἐκ Δαυλίας τοῦτον ἐν πολλοῖς ἔτεσιν, οἷς βεβίωκε, φάσκοντα μηδὲν ἰδεῖν πώποτ' ἐνύπνιον· τῶν δὲ πρεσβυτέρων ταὐτὸ τοῦτο λέγεται περὶ Θρασυμήδους τοῦ Ἡραιέως.

151 (127).

Schol. Med. Aesch. Pers. 660 W. βαλλῆνα τὸν βασιλέα. Εὐφορίων δὲ Θουρίων φησὶ τὴν διάλεκτον.

Τυρίων Huschke et O. Müller. — Φρυγίων Mein. coll. Hesych. βαλλήν· βασιλεύς· φρυγιστί, Sext. Emp. p. 672, 26 B. = Soph. fr. 472 N., Plut. de fluviis 12, 3.

152 (124).

Diog. Laert. III 25 (37) Εὐφορίων δὲ καὶ Παναίτιος εἰρήκασι πολλάκις ἐστραμμένην εὑρῆσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας (τοῦ Πλάτωνος).

Cfr. Dionys. Halic. de comp. verb. 25, Quintil. VIII 6, 64, Zeller Gesch. d. griech. Philos.[4] II, 1 S. 556, 3.

153.

Photii lex. initium ed. Reitzenst. p. 77, 7 s. v. ἀλκυών· — ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλκυών ὁ μὲν ποιητὴς (I 563) συστέλλει τὸ ῡ, ὁ δὲ Εὐφορίων ἐκτείνει.

154 (112).

Hesych. ἄλλιξ· χιτὼν χειριδωτός· παρὰ Εὐφορίωνι.

ἀλλίξ Hes., corr. Musur. Cfr. Et. M. p. 68, 33 ἄλλιξ — σημαίνει δὲ κατὰ Θεσσαλοὺς τὴν χλαμύδα. Καλλίμαχος· 'ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν' (fr. 149).

155.

Photii lex. init. p. 96, 23 R. ἀμύξ· ἀντὶ τοῦ μόλις. Εὐφορίων. — Cfr. Et. M. p. 88, 1.

156 (113).

Hesych. ἄνταρ· ἀετὸς ὑπὸ Τυρρηνῶν (cfr. Immisch De

glossis lex. Hes. Italicis, stud. Lips. VIII p. 319). Εὐφορίων δὲ δίασμα.

Küster cfrt. Hes. ἀντήριος· στήμων.

157 (106).

πάντῃ δὲ σέθεν κλέος ἀστέμβακτον.

Etym. Gen. ἀστέμβακτον· ἀκίνητον ἢ βέβαιον ἢ τετιμημένον· Εὐφορίων· 'πάντῃ' κτλ. εἴρηται κατὰ ἀπόφασιν τοῦ στεμβάξαι, ὅ ἐστιν ὑβρίσαι. οὕτως ἐν ὑπομνήματι ἀνεπιγράφῳ εἰς τὸν κεχηνότα Διόνυσον (Διονύσιον AB) Εὐφορίωνος. Λυκόφρων δὲ ἀντὶ τοῦ πολυστένακτα μεμπτά· 'δύσζηλος ἀστέμβακτα τιμωρουμένη' κτλ. (v. 1117 sq.). — Eustath. Il. 235, 8 στέμβειν, ὃ δηλοῖ οὐ μόνον τὸ ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχῶς κινεῖν· ὅθεν καὶ ἀστέμβακτα παρὰ Λυκόφρονι. λέγει δὲ καὶ Εὐφορίων· 'κλέος ἀστέμβακτον'.

δέ σέθεν A, δέ σε B, unde δὲ σέο Miller.

158 (103).

ἀτάρμυκτον πρέπεν ὄμμα.

Et. M. p. 162, 4 (exscr. Zonaras p. 336) ἀτάρμυκτον· τὸ ἄφοβον. κυρίως τὸ μὴ μῦον. Εὐφορίων ὅτι 'ἀτάρμυκτον' κτλ. — καὶ γὰρ ταρμύσσειν τὸ φοβεῖν, ὡς Λυκόφρων (1177).

ἀταρμύκτῳ Nicand. Al. 161. — ἀτάρβητον τρέπεν V, τρέπον rell., πρέπεν Mein. e codice ap. Schneiderum ad Nic. Al. p. 130.

159 (95 + 165).

ἀτρέα δῆμον Ἀθηνῶν.

Hermogenes περὶ ἰδεῶν β' 5 (Spengel Rh. Gr. p. 366, 23) καὶ ὁ Εὐφορίων ἀτρέα δῆμον Ἀθηνῶν, ἀντὶ τοῦ ἄτρεστον καὶ ἄφοβον. ὅλως τε πολὺς ὁ κίνδυνος ἐν ταῖς τοιαύταις δριμύτησιν ἐμπεσεῖν εἰς ψυχρότητα. — Tzetzae scholia in Hermog. (Cramer An. Ox. IV p. 130, 17)

εἴτε τὸν Εὐφορίωνα μιμούμενος ἢ ἄλλον
τὴν Ἱπποδάμειαν αὐτὴν ὁμοίως καὶ Ἀτρέα
οὐ θήσεις ὡς ὀνόματα, ὡς δὲ δριμείας λέξεις.
ἀτρέα δῆμον ἄτρεστον ὡς Εὐφορίων λέγων
καὶ χεῖρα ἱπποδάμεια⟨ν⟩ τὴν ἡνιόχων χεῖρα.

160 (141).

Choerobosci scholia in Theodos. can. p. 142, 15 Hilg.

σημειοῦται δὲ ὁ τεχνικός (Herodian. II p. 650, 7 L.) τινα περιττοσυλλάβως κλιθέντα, εἰσὶ δὲ ταῦτα· Ἀφίας, Ἀφίαντος παρ' Εὐφορίωνι κτλ.

Ἀπφίας Osann., Ἀφείδας vel Ἀφίδας Mein. cll. schol. A Hom. Δ 66, Etym. M. p. 779, 24.

161 (136).

Et. M. p. 194, 23 βέθρον· βέρεθρον καὶ συγκοπῇ βέθρον. Κράτης καὶ Εὐφορίων οὕτως.

162 (161).

Choerob. in Theod. can. p. 234, 1 Hilg. σεσημείωται παρ' Εὐφορίωνι ἅπαξ εὑρεθὲν τὸ βότρυα καὶ παρὰ Διονυσίῳ οὐκ ἐν τῇ περιηγήσει, ἀλλ' ἐν ἑτέρῳ αὐτοῦ ποιήματι τὸ δρύα. — ib. p. 234, 29 οἷον τὸν βότρυν· τὸ γὰρ παρ' Εὐφορίωνι βότρυα σεσημείωται.

163 (91).

πολύτροφα δάκρυα βύνης.

Et. M. s. voc. λιβδούμεθα p. 564, 45 Εὐφορίων δὲ βύνην τὴν θάλασσαν λέγει, οἷον 'πολύτροφα' κτλ. τοὺς ἅλας βουλόμενος εἰπεῖν. — Et. M. p. 217, 4 Βύνη· ἡ Λευκοθέα ἢ Ἰνώ· οἷον

Βύνης καταλέκτριαι αὐδηέσσης.

— ἄλλοι θάλασσα (θαλάμη cdd., corr. Berkel.) ἢ πεύκη, ὡς παρὰ ⟨Εὐφορίωνι· πολύτροφα δ. β.⟩. Λυκόφρων (107, 757).

Supplementum est Scheerii. Cfr. Hes. βύνη· θάλασσα· πεύκη.

164 (169).

Choerob. orthogr. (Cramer An. Ox. II p. 239, 6 sq.) λείπω· λέγει ὁ Ὧρος, ὅτι πάντα παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον λειπόνεως, λειποταξία, λειποτάξιον, λειποστράτειον. ὁ δὲ Ὠριγένης διὰ τοῦ ι λέγει γράφεσθαι· οἷον [ἔλιπον παρ' Εὐφορίωνι] (seclusit Mein. utpote e sequentibus orta) λιποτρόφια παρὰ Νεοπτολέμῳ· ἐλλιπέες παρ' Εὐφορίωνι· λιποκτενίασσα (λιποκτέανος Cramer)· λιποναῦται· λιποταξίου παρ' Ἀριστοφάνει.

165 (140).

Schol. Vatic. in Dionys. Thrac. artem 12 p. 233, 22 Hilg. ἰδοὺ γὰρ Εὐφορίων ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ ἀρότρου εἶπεν ἐνοσίχθονι καὶ τὴν ἐλαίαν γλαυκῶπιν.

Post ἐνοσίχθονι add. ἀρότρῳ schol. Londinensia. — ἐρυσίχθονι W. Schulze (ap. Susemihl. H. l. Al. p. 395, 101 et Qu. ep. p. 319), quod ex Philetae glossario (cfr. testim. 8) sumpsisse conicit Euphorionem cll. Stratone ap. Athen. IX 382 E v. 19. Sed ἐνοσίχθονι defendit Nonni imitatio D. II 67 ἐνοσίχθονι τάμνε σιδήρῳ (αὔλακα).

166 (93).

ἄστυ κατ' εὐβύριον.

Etym. M. p. 398, 24 εὐβύριον· τὸ εὔοικον, ὥς φησιν Εὐφορίων· 'ἄστυ κ. εὐβ'. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν βαυρίαν, ἣ κατὰ Μεσσαπίους σημαίνει τὴν οἰκίαν. — κατ' ἔλλειψιν οὖν τοῦ ᾱ τὸ βαύριον βύριον, καὶ ἐν συνθέσει εὐβύριον.

εἴρηται ὅτι κατὰ τὴν βαυρίαν ἢ κατὰ Μ. trad., corr. Mein. — Hes. βύριον· οἴκημα — βυριόθεν· οἴκοθεν.

167 (102).

οὐδέ τοι εὔωροι θυέων.

Et. M. p. 401, 37 (exscr. Zonar. p. 905) εὔωροι· ἀπαραφύλακτοι, ἀμελεῖς· ἢ ὀλίγωροι, καταφρονητικοί. παρὰ τὸ εὐωρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν, κατὰ ἀντίφρασιν οἱ ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων· 'οὐδέ τοι' κτλ.

168 (105).

Strabo VIII 5, 3 Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν ἧλον λέγει ἧλ. Chrestom. Strab. cod. Palatini (Geogr. Gr. m. II p. 584) VIII 28 Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν ἥλιον λέγει ἧλι (ἧλι Pal., corr. Müller).

Strab. exscr. Eustath. p. 217, 6 τὸ ἧλ, ὅπερ ἐστίν ἧλος; 295, 2 ὅτι ὁ ἧλος ἧλ παρά τισιν εὕρηται; 566, 34 τοῦ γεωγράφου ἱστοροῦντος καινήν τινα ἀποκοπὴν τοῦ ἧλος ἧλ, οἷον δαιμόνιος ἧλ. — Hinc Mein. Eust. integriore Strabonis exemplari usum esse conicit, quod negat Kramer (ad l.), qui δαιμόνιος ἧλ aliunde petita esse putat. — Addas Apollon. Dyscol. περὶ ἀντωνυμίας 112 A (p. 87, 16 Schn.) καθὸ καὶ ἀπὸ τοῦ δῶμα δῶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἧλος ἧλ.

169 (88).

τῆς οὐδ' αἴθυιαι οὐδὲ κρυεροὶ καύηκες.

Et. M. p. 493, 49 καύηξ· ὁ λάρος, διὰ τὸ ἀδηφάγον. καύη γὰρ ἡ τροφή. ἢ ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ. Εὐφορίων 'τῆς οὐδ'' κτλ. καὶ Λυκόφρων 'καύηξ ἐρινοῦ προσκαθήμενος κλάδῳ' (741).

τῆς δ' οὐδ' Parisin. 2720 (Cram. An. Par. IV. 55, 27). Ultima (καὶ Λυκόφρων e. q. s.) accedunt e genuino. Et. gen. exscripsit Zo-

narras p. 1149. — καινὴ legitur ap. Hipponactem fr. 12 Cr. Lycophr. 425, 741. 789.

170 (72).

ἠέ ποθεν ποταμῶν κελέβῃ ἀποήφυσας ὕδωρ.

Athen. XI 475 F καὶ Εὐφορίων· 'ἠέ' κτλ.

ἠέ πόθεν — ὕδωρ: Mein.

171 (133).

Schol. A Hom. I 206 (Aristonicus) ὅτι Εὐφορίων κρεῖον τὸ κρέας ἐξεδέξατο, Ὅμηρος δὲ τὸ κρεηδόχον ἀγγεῖον. Etym. M. p. 536, 54 λέγει δὲ Ὧρος. ὅτι τὸ κρεῖον ὅμοιόν ἐστι τῷ θεῖον, ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ. ἰστέον, ὅτι ἡ μὲν κοινὴ δόξα ἔχει, ὅτι τὸ κρεῖον κρεηδόχον ἀγγεῖον σημαίνει, ὁ δὲ Εὐφορίων τὸ κρέας λέγει εἶναι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (II 538, 3 sq. L.) τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν κρεῶν πεπληρωμένην τράπεζαν.

Eustath. p. 747, 15 Εὐφορίων δὲ κρεῖον αὐτὸ τὸ κρέας νοεῖ, ὥς φησιν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, διὰ τὸ τὸν ποιητὴν κατωτέρω μηδαμοῦ μεμνῆσθαι κρεῶν ἑφθῶν ἐν ἀγγείῳ, ἀλλὰ μόνον ὀπτῶν. Cfr. Cram. Anecd. Par. III 58, 4 et 257, 1.

172 (63).

αὐτῷ σὺν τελαμῶνι νεοσμήκτῳ τε μαχαίρῃ.

Schol. Nic. Ther. 20 κυνηλατέοντος δὲ ἀντὶ τοῦ κυνηγετοῦντος, ὡς Εὐφορίων· 'αὐτῷ' κτλ.

αὐτῷ A, om. K. — νεοσμίκτῳ P. νεοσμίκτῳ an νεοτμίκτῳ K, νεοτμήτῳ A. — τε μαχείρῃ K, om. A. Keilio versus, in quo κυνηλατεῖν positum fuerit, omissus videtur. Mein., qui K lectionem ignorabat αὐτῷ σ. τ. κυνηλατέων νεοτμήτω sive νεοκμήτῳ. ⟨κυνηλατέοντος⟩ initio suppl. Elter.

173 (137).

Et. M. p. 472, 43 (Herod. II 526, 8 sq. L.) ἰός· σημαίνει τὸν μόνον. τὰ διὰ τοῦ ῑος δισύλλαβα διαφόρως τονούμενα διὰ τοῦ ι γράφεται, βίος, βιός, Χίος, Χιός, θρίος, θριός, μνιός· ὁ ἁπαλὸς παρὰ Εὐφορίωνι. Idem fere Cram. An. Ox. II p. 377, 30 sqq.

174 (64).

πτῶκες ἀειχλώροισιν ἰαύεσκον μολοθούροις.

Schol. Nic. Al. 147 ἡ μολόθουρος βοτάνη ἐστίν, ἀειθαλὴς δέ· διὸ καὶ Εὐφορίων φησίν· 'πτῶκες' κτλ.

ἀεὶ χλωροῖσιν RP, corr. Mein. — ἴαυες κοι R.

175 (109 b).

Hellad. ap. Phot. c. 279 p. 530 b 39 B. ὅτι τὴν Μοῦσαν οἱ μὲν ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ μυοῦσάν τινα εἶναι· — οἱ δὲ παρὰ τὸ μάασαι. τὸ γὰρ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι μῶ, καὶ μῶται τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ (fr. 117 K.). καὶ μῶνται παρ' Εὐφορίωνι καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Cοφοκλεῖ (Trach. 1136 μωμένη, O. C. 836 μωμένου).

3. ζητῶ Bekker. — μῶ ⟨καὶ μῶμαι⟩ Kaibel.

176 (76).

ἠπεδαναὶ πέμφιγες ἐπιτρύζουσι θανόντα.

Galeni comm. ad VI Epid. Hipp. Kühn XVII 1 p. 881 τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρῆσθαί φασι τὰς πέμφιγας· ὁ δὲ Καλλίμαχος ὧδε (fr. 483)· 'μὴ διὰ πεμφίγων ⟨αἰ⟩ὲν ἄγουσι νέα'; ὁ δὲ Εὐφορίων οὕτως· 'ἠπεδαναὶ' κτλ.

εἶπε δ' ἄνθη vulg., ἠπεδαναὶ Bentl., ἠπεδανὸν G. Hermann. — ἐπικλύζουσι Bentl. — εἶτ' ἄνθη π. ἐπικλύζουσι θαλόντα Schneidewin ad Ibyci frgm. p. 205. — πέμφιγες de animis hominum morte defunctorum recte intellegit Schultze, cfr. Lycophr. 1106. — θανόντων susp. Elter.

177 (143).

Harpocr. p. 153, 6 (Photius, Suidas) πεφοριῶσθαι· Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιστολῇ, εἰ γνήσιος, φησίν· 'ἢ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι ἢ πεφοριῶσθαι', ἐπὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένου, ὥσπερ Εὐφορίων κέχρηται τῷ ὀνόματι· εἰσὶ γάρ τινες ὀφθαλμοὶ κατακεχαλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα καὶ οἱονεὶ μύοντες. ἐὰν δὲ γράφηται πεφορινῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι ἀπὸ τῆς φορίνης.

1. περιφοριῶσθαι Laurent. 58, 4 Phot. Suid., περιφωριάσθαι Vratislaviensis. — 4. ἐνφορίῳ Angelicanus C 4, 17; ἐνφορείῳ Vatic. 1362 et Darmstadiensis.

178 (96).

Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος.

Schol. Nic. Ther. 180 τὸ δὲ ποιφύζειν πολλαχῶς λέγεται, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, — ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ πνεῖν, ὡς Εὐφορίων 'Ζεφύρου' κτλ.

ποιφύξαντος A, ποιφίξαντος K. Cfr. Δ 423.

179 (99).

ἐν δὲ πόποις ἕσσαντο.

Apollon. Soph. lex. Hom. p. 133, 19 πόποι· ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν· τινὲς δὲ ἔδοξαν σημαίνειν 'ὦ θεοί'. ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν· 'ἐν δὲ π. ἕ'. τινὲς δὲ τούτῳ βοηθοῦντές φασι συναλοιφὴν εἶναι 'ἐν δ' ἐπόποις' ἀντὶ τοῦ ἐπόπταις.

θέσσαντο Mein. coll. Hes. θέσσαντο· ἐξήτησαν [ἐκάθισαν] ἱκέτευσαν [ἐνεδύσαντο], Pind. Nem. V 10 θέσσαντο (εὔξαντο schol.). — Cfr. Hes. πόποι· παπαί· ἐπίφθεγμα σχετλιαστικόν. Ἀπίων δέ φησιν· οἱ δαίμονές εἰσι πόποι· καὶ ἔστιν 'ὦ δαίμονες'. Plut. de aud. poetis p. 22 D Δρύοπες δὲ 'πόπους' τοὺς δαίμονας. Schol. E Hom. α 32 πόποι· οἱ θεοὶ κατὰ τὴν τῶν Δρυόπων φωνήν. — Lycophr. 943 πόποι φύξηλιν ἠνδρωσαν σπόρον.

180 (97).

ἀλεξίκακον φύε ῥάμνον.

Schol. Nic. Ther. 861 (ἀλεξιάρης — ῥάμνου) ὅτι οὐ μόνον ἀπαλέξειν ἐστὶν ἀγαθὴ ἡ ῥάμνος εἰς φάρμακα, ἀλλὰ καὶ εἰς φαντάσματα, ὅθεν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἐν τοῖς ἐναγίσμασι κρεμῶσιν αὐτήν. — μέμνηται δὲ τῆς βοτάνης καὶ Εὐφορίων· 'ἀλεξίκακον' κτλ. — φύσει R.

181 (101).

οἷόν θ' εἱαμενῆς ὑποκυδέος.

Harpocr. p. 179, 17 ὑποκυδής ἐστιν ὁ δίυγρος, ὡς ἐκ τῆς γ' Κτησίου (fr. 23 Müller) φανερόν ἐστιν. Εὐφορίων 'οἷόν τ' εἱαμενῆς ὑποκυδέος'.

θ' εἱαμενῆς Mein. — ὑποκυδέες vulg., corr. Salmasius et Ruhnken.

182 (162).

Schol. TV Hom. Ψ 197 φλεγεθοίατο] Εὐφορίων κακῶς τῷ ῥήματι ἑνικῶς χρῆται.

Cfr. Callim. fr. 32, 521, Arat. v. 817 cum adn. Maassii.

183 (128).

Schol. cod. Paris. 2679 Hom. Π 235 (Cramer Anecd. Par. III 21, 25) χαμαιεῦναι δὲ οἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενοι λέγονται παρ' Εὐφορίωνι.

184 (60 b).

λιγνύν τε ψολόεσσαν ἀιδνήεντά τε καπνόν.

Schol. Nic. Ther. 288 ψολόεις· τρία σημαίνει ἡ λέξις. ἐστὶ γὰρ ψολόεν τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδές, τὸ λαμπρόν· Εὐφορίων 'ἢ Αἴτνην ψολόεσσαν, ἐναύλιον ἀστεροπαῖον' (fr. 62, 11) καὶ ἔτι 'λιγνύν τε' κτλ.

λιγνύν τε R, λιγνὴν τε V, ἰγνύν τε KPG, ἰδνόν τε L, ἀχλύν τε A. — καὶ ἀιδνήεντά τε K V. — ἀϊδνὴ λιγνύς Apoll. Rh. I 389.

DVBIA.

185 (dub. 2).

καλαὶ μέν ποτ' ἔσαν, καλαί, φόβαι Εὐτελίδαο·
ἀλλ' αὖτὸν βάσκαινεν ἰδὼν ὀλοφώιος ἀνὴρ
†δίνῃ ἐν ποταμῷ· τὸν δ' αὐτίκα νοῦσος ἀεικής...

Plut. Qu. symp. p. 682 B τί δ', ὦ πρὸς τοῦ Διός, ἐρεῖς περὶ τῶν ἑαυτοὺς καταβασκαίνειν λεγομένων; καὶ γὰρ τοῦτ' ἀκήκοας. εἰ δὲ μή, πάντως ταῦτ' ἀνέγνωκας· 'καλαὶ μέν' κτλ. ὁ γὰρ Εὐτελίδας λέγεται καλὸς ἑαυτῷ φανεὶς καὶ παθών τι πρὸς τὴν ὄψιν ἐκ τούτου νοσῆσαι καὶ τὴν εὐεξίαν μετὰ τῆς ὥρας ἀποβαλεῖν.

1. καὶ φόβαι trad., corr. Emperius. — 2. αὖτὸν trad., αὐτὸν Xyland. — 3. δινήεντι Xyl., δινῆντι Mein., δίνῃ ἐν (ἐνὶ Mein.) ποταμοῦ Wyttenbach.

Tres versus Euphorioni tribuit Valckenar. ap. Wyttenbach. ad Plut. de sera num. vind. p. 67 causa non addita. Possunt Hyacintho adscribi. Eutelidae fortuna similis fuit Narcissi, cfr. Ovid. Met. III 346 sqq.

186.

Varro rer. rust. I 1, 9 (exscr. Columella I, 1, 7 sq.) inter scriptores, qui de agricultura scripserunt, enumerat Euphorionem. Sed cum se patriam eius ignorare dicat, non est verisimile Chalcidensem eum respicere. Etiam fr. 90 fortasse in dubiis ponendum est.

Quae praeterea Meineke coniectura Euphorioni adscripsit fragmenta, non recepi. Neque Wilamowitzio accedo versus ab Etym. Gen. s. v. ἀνὰ δρυμά sine auctoris nomine laudatos (Reitzenstein ind. lect. Rostoch. 1890/91 p. 9) Euphorioni tribuenti (B.Kl. V 1 p. 59, 1). Neque eis, quae Apuleius, quem dicunt, falsarius de orthographia 51 et 28 (Mein. fr. 166 et dub. 4) Euphorioni supposuit, locum dedi.

MEMORIA EVPHORIONIS.

Qui Euphorionem laudant scriptores, plerumque ab aliis tradita propagant. Ne Strabo quidem eum propria lectione citavit, sed Apollodoro acceptum refert. Itaque nobis, quantum eius fieri potest, auctores traditionis Euphorioneae investigandi sunt.

Aristarchus ἐν Ἀρχιλοχείοις ὑπομνήμασι Homerum migrationis Ionicae temporibus vixisse dixit μετὰ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἔτη τῶν Τρωικῶν[1]). In commentariis Archilocheis cur hoc fecerit, intelleges, si Theopompum[2]) Euphorionemque Archilochi sive Gygae aequalem Homerum vocasse reputaveris, cfr. fr. 53 et Et. Gud. 537, 26 τύραννος ἤτοι ἀπὸ Τυρρήνων (ὠμοὶ γὰρ οὗτοι) ἢ ἀπὸ Γύγου, ὅς ἐστιν ἀπὸ Τύρρας πόλεως Λυδιακῆς, τυραννήσαντος ἐν αὐτῇ πρῶτον· οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Ἀρχιλόχου. Gygam primum tyrannum fuisse sententia erat Euphorionis. Grammatico, qui ante Apollodorum Homerum tractavit, debetur fr. 25.

Sequitur Apollodorus, ad quem haud pauca Euphorionis fragmenta redeunt. Ex libris περὶ θεῶν petita sunt frgm. 2, 2[3]);

---

1) Clem. Alex. Strom. I c. 21 § 117.

2) Clem. l. c. § 117 — μετὰ ἔτη πεντακόσια τῶν ἐπὶ Ἰλίῳ στρατευσάντων, cfr. Tatian. ad Gr. p. 124 (Otto) ἕτεροι δὲ κάτω τὸν χρόνον ὑπήγαγον σὺν Ἀρχιλόχῳ γεγονέναι τὸν Ὅμηρον εἰπόντες· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος ἤκμασε — κατὰ Γύγην, τῶν Ἰλιακῶν ὕστερον ἔτεσι πεντακοσίοις. Rohde op. p. 94.

3) Cfr. Cornutus c. 20 p. 35, 6 sqq. L., Macrob. I 17, 54 (70).

¹); 106²); 109³); 128⁴); 130⁵); 175⁶); e chronicis fr. 55; :ommentario περὶ νεῶν fr. 85 et fort. 10⁷) atque 168⁸).

Ad Polemonem fort. referenda sunt frgm. 71⁹); 82¹⁰); 7¹¹); ad Panaetium fr. 152; ad Posidonium 89 et 147¹²); Parthenium fr. 4; 22; 23; ad Didymi commentarios fr. 3; 39; 64; fortasse etiam 92; 126; 177; 181; ad Seleucum 105 et fort. 107 (Et. M.)¹³); ad Tryphonis περὶ ὀνομασιῶν 56—58¹⁴). Permagnus fragmentorum numerus e Theonis ımentariis haustus est. In Lycophronis commentariis, quanı nos conicere possumus, septies decies Euphorio laudatus t, cfr. fr. 5; 12; 18; 28; 43; 65¹⁵); 66; 68; 77; 83; 91;); 115; 133; 139; 163; 169. Accedunt scholia Apollonii odii, ubi decies (fr. 4; 35; 74; 87; 90; 108; 123; 125; 135;

1) Corn. c. 30, p. 62,10 sq., Dietze Fleckeis. ann. 1896 p. 219.

2) Cfr. Gust. Stein Scholia in Arist. Lysistr. Gott. 1891 XII sq.

3) Corn. c. 35, p. 75, 15; Eustath. p. 87, 26; Münzel De Apollod. ι θεῶν libris, Bonn. 1883, p. 34.

4) Münzel Quaest. mythogr., Berol. 1883 p. 10 sqq.

5) Schol. Eur. Hippol. 73, Maass Arateor. p. 264, 31.

6) Plato Cratyli p. 406 A, Corn. c. 14 p. 14, 7.

7) Athen. III 82 B ὅτι δ' ἡ Cιδοῦς τῆς Κορίνθου ἐστὶ κώμη ὁ νὸς εἴρηκεν ἐν πρώτῃ Ἡρακλείας καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν πτῳ περὶ νεῶν καταλόγου.

8) Strabo VIII 5, 3 ἔνιοι δὲ (Μέσσην B 582) κατὰ ἀποκοπὴν δέται τὴν Μεσσήνην. Deinde ἀποκοπῆς exempla afferuntur, inter quae m ἦλ Euphorionis.

9) Polem. fr. 32 p. 64 Preller, Leop. Cohn Fleck. ann. suppl. p. 357.

10) Susemihl H. litt. Alex. I p. 676 not.

11) Gabrielsson De font. Clementis, Upsalae 1907 p. 29.

12) Cfr. Geminus ap. Maass. Arateor. p. 194, qui Posidonio auctore contra Cratetem Homero scientiam geographicam sui poris obtrudentem profert: Ὅμηρος μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ιὸν ὡς εἰπεῖν πάντες ἐπίπεδον ὑφίστανται τὴν γῆν καὶ συνάπτουσι τῷ ιῳ καὶ τὸν ὠκεανὸν κύκλῳ περικείμενον καὶ τὴν τοῦ ὁρίζοντος ἐπέ:α τάξιν.

13) Iohannes Euchaitensis v. 191 p. 10 Reitzenst. ἀνθερεὼν εἶ δὲ τὸ τριχῶν θέρος.

14) Bapp De fontibus, quibus Athenaeus in rebus musicis cisque enarrandis usus sit, stud. Lips. VIII p. 110 sqq.

15) cfr. schol. Lyc. 224.

86), Theocritea, ubi quater Euphorio citatur (fr. 8; 38; 54; 87). Fortasse etiam, quae in scholiis Nicandreis exstant fragmenta, Theoni tribuenda sunt, cfr. fr. 93; 104; 127; 172; 174; 178; 180; 184. Itaque mihi valde adridet Scheerii coniectura, quam mecum per litteras communicavit, Theonem etiam Euphorionem commentario instruxisse, quem subsecuti essent commentarii in Lycophronem et Apollonium conscripti. Ὑπόμνημα ἀνεπίγραφον εἰς τὸν κεχηνότα Διόνυσον laudat Et. Gen. s. v. ἀστέμβακτον (fr. 157). Commentariis Euphorioneis nescio an Theonis glossas Etymol. ἀτάρμυκτον (158); εὐβύριον (166) et Stephani Ἄσβωτος (21) deberi adnotat Wilamowitz B.Kl. V 1 p. 59, 1. Quibus adiungendae fortasse Etym. Gen. ἄρρατος (24); Γαιζῆται (36); εὐρυκόωσα (131); Γεράνεια (142); εὔωροι (167); Stephani Ἀσσωρόν (9); Ὠρύχιον (16); Ὀγκαῖαι (27); Λυκώνη (29); Μωριεῖς (94). Etiam frgm. 26 ex Euphorionis editione scholiis instructa sumptum esse ostendit Wilamowitz l. c. p. 60, 1.

Theo nonnulla, ut videtur, velut fr. 66, historiae, quam dicunt, fabulari accepta refert. Eidem Servius debet frgm. 79; 80; fortasse etiam 72; 81; 134; ad eandem redeunt fr. 116—120; 124; fortasse etiam frgm. 78[1]), quod Ioannes Lydus servavit. Ad florilegia pertinent frg. 20; 42; 107; 129, quae scilicet omnia post Chrysippum demum adiecta sunt[2]). Agmen claudant Pamphilus (fr. 50; 154; 156; 170; 176), Apio (fr. 19[3]); 171; 179), Herodianus (s. Ξένιος, fr. 11; 13; 14; 34; 37; 70; 88; 96; 103; 160; 162; 173), Plutarchus (63; 98; 185), qui num ipsi legerint Euphorionem, iam dubitari potest.

---

1) Servius Aen. II 15 *de hoc equo varia in historiis lecta sunt: ut Hyginus et Tubero dicunt, machinamentum bellicum fuit, — ut alii, porta, quam eis Antenor aperuit, equum pictum habuisse memoratur, vel certe Antenoris domus, quo posset agnosci etc.*

2) Elter De gnomologiorum Graecorum historia atque origine p. 81/82.

3) Quod enim praecedit ap. Aelianum exemplum gratae animalium memoriae, ex Apionis Aegyptiacis sumptum est, cfr. Gellium V 14.

Index nominum propriorum.

Index verborum.

.sco notavi, quae coniecturae debentur. — Formas verborum; quales exstant apud Euphorionem, exhibui.